

W. Scott-Elliot

**ATLANTIDA
A ZTRACENÁ
LEMURIE**

AURORA • PRAHA

ÚVOD K PRVNÍMU ANGLICKÉMU VYDÁNÍ PŘÍBĚHU O ATLANTIDĚ (1896)

Čtenáři neseznámení s pokrokem, jehož v nedávných letech dosáhli svědomití badatelé při Teozofické společnosti, by bez předchozího předběžného vysvětlení nemuseli pochopit významnost tvrzení obsažených na následujících stránkách. Až dodnes záviselo historické bádání západní civilizace na psaných záznamech toho či onoho druhu. Nesplnily-li písemné zápisy očekávání, bylo občas možné vycházet z kamenných památníků. Zkamenělé pozůstatky nám rovněž poskytly několik nepochybných, byť nesouvislých záruk o starobylosti lidské rasy. Novodobá civilizace však buďto zapomněla, nebo přehlížela možnosti zkoumat minulé události nezávisle na klamném svědectví antických písařů. V současnosti si je svět natolik nedostatečně vědom lidských schopností, že až doposud většina lidí samu existenci (či dokonce jen její možnost) duševních sil, které někteří z nás po celou tu dobu vědomě používají každý den, pohrdlivě popírala a vysmívala se jí. Situace je to z pohledu lidí věřících ve vyhlidky vývoje notně absurdní, neboť lidský druh si tak záměrně drží od těla vědomosti nezbytné pro další pokrok. Nejvyšší míra zušlechtění, jakého je lidský intelekt schopen, pokud si upírá zdroje vyššího duchovního vědomí, nemůže nikdy přesáhnout přípravný proces ve srovnání s tím, co by mohlo nastat, kdybychom takové schopnosti dostatečně rozšířili a mohli navázat vědomé spojení s nadpřirozenými úrovněmi či stránkami Přírody.

Každý, kdo bude mít tu trpělivost prostudovat zveřejněné

Přeložil Petr Pavel

Translation © Petr Pavel 1997
© AURORA, 1997

ISBN 80-85974-19-3

výsledky duševních výzkumů za posledních padesát let, musí plně uznat, že jasnozřivost je jako příležitostný projev lidské inteligence skutečná. Okultisté – to jest badatelé studující vznešené zřetele Přírody – jsou schopni si opatřit lepší informace než jen takové, které mohou poskytnout jakékoliv psané knihy. Avšak prohlásí-li ti, kdož jimi nejsou, ti, kdož využívají toliko zapsaných důkazů, že nevěří v jasnozřivost, je jejich prohlášení vzhledem k ostatním na stejné úrovni jako přislovenčná pochybnost Afričanů o sněhu. Jasnozřivé prožitky nashromážděné v rukou těch, kdo se jimi zabývali ve spojení s mesmerismem, však pouze dokazují existenci lidské schopnosti do jisté míry rozpoznat hmotné jevy vzdálené v prostoru i čase, které nemají s fyzickými smysly nic společného. Ti, kdo studovali tajemství jasnozřivosti ve spojení s teozofickým učením, měli možnost si uvědomit, že nejzazší možnosti těchto schopností daleko přesahují jejich skromnější projevy, jimiž se zabývali samostatní badatelé, tak jako prostředky vyšší matematiky přesahují možnosti kuličkového počítadla. Existuje samozřejmě mnoho druhů jasnozřivosti a všechny snadno získají svůj smysl, uvědomíme-li si, jak lidské vědomí pracuje na odlišných úrovních Přírody. Schopnost číst stránky zavřené knihy, rozlišovat předměty se zavázanýma očima nebo vidět vzdálené objekty se naprosto liší od schopnosti vnímat události, k nimž došlo v minulosti.

Abychom porozuměli skutečné podstatě tohoto pojednání o Atlantidě, je třeba k naposled zmiňovanému druhu jasnozřivosti něco dodat. O ostatních jsem se zmínil toliko proto, aby mé vysvětlení nebylo zaměňováno za celistvou nauku o jasnozřivosti s veškerou její rozmanitostí. Abychom lépe pochopili jasnozřivost týkající se událostí dávno minulých, můžeme si nejlépe pomoci tím, že si v první řadě uvědomíme, jaký je paměť neobyčejný jev. Pojetí paměti, které ji spojuje s pomyslným přerovnáváním hmotných molekul mozkové hmoty probíhající v každém okamžiku našich životů, nebude považovat za přijatelné nikdo, kdo dokáže postoupit bytí o jedi-

ný stupeň nad úroveň myšlení neústupných bezbožných materialistů. Každému, kdo aspoň trochu přijme myšlenku, že člověk je něco víc než jen živá mrtvola, musí považovat přinejmenším za logické, že paměť má cosi do činění s nadpřirozenou podstatou člověka. Stručně řečeno, paměť pracuje na jiné než hmotné rovině. Je zřejmé, že obrazy paměti jsou otštěny na nějaký nehmotný nosič a hmotnému mysliteli jsou běžně dostupné vyvinutím jistého úsilí, které je svou povahou natolik nevědomé jako působení mozkových podnětů na srdeční sval. Události prožité v minulosti jsou Přírodou zaznamenány na jakousi nezníčitelnou stránku nadpřirozeného materiálu. Když je člověk později potřebuje, je schopen si je vyvinutím patřičného vnitřního úsilí znovu vybavit a přenést je do oblasti jakéhosi vnitřního smyslu, který zrcadlí přijaté podněty fyzickému mozku. Nikdo z nás není schopen vyvinout stejně velké úsilí, a proto je paměť někdy mdlá. Avšak právě zkušenosti s mesmerovským výzkumem nám říkají, že při mesmerismu jsou občasné stavy obzvlášť silného probuzení paměti důvěrně známy. Okolnosti jasně dokazují, že záznam vytvořený Přírodou je přístupný, pokud víme, jak jej získat zpět. Někdy dokonce postačí, když je naše schopnost vyvinout ono úsilí nějak zlepšena, a ani nemusíme znát potřebný postup. A od této úvahy můžeme snadno dospět k myšlence, že záznamy Přírody vlastně nejsou oddělené sbírky myšlenek jednotlivých lidí, ale ve své podstatě všepojímající paměť Přírody samotné, z níž jsou si různí lidé schopni vyvolat jen tolik, kolik odpovídá jejich schopnostem.

Netvrdím, že jedna myšlenka nutně vyplývá z druhé logikou posloupnosti. Okultisté vědí, že to, co jsem uvedl, je pravda. Můj nynější záměr však je ukázat čtenáři, který okultistou není, jak vzdělaný okultista svých výsledků dosahuje. Nedoufám přitom, že shrnu všechna stádia jeho duševního růstu ve stručný výklad. Pokud by někdo hledal celistvější objasnění velkolepých vyhlídek a praktických ukázek jeho učení v množství směrů, jež byly v průběhu teozofického vývoje

předloženy světu, aby z nich mohli těžit všichni, kdo jsou k tomu způsobilí, musel by se podívat do teozofické literatury.

Úžasnou jednotu paměti Přírody lze přibližně přirovnat k duchovní jednotě, jakou je schopno vytvořit lidstvo, postoupili na dostatečně povznesenou úroveň Přírody při hledání onoho nádherného splnutí, v němž je dosaženo jednoty bez ztráty osobitosti. Obyčejní lidé jsou však většinou zatím jen na počátku vývoje. U nich ještě není vnitřní duchovní nadání přesahující schopnosti řízené mozkem natolik vyvinuté, aby jim umožnilo přístup k jiným záznamům těchto obrovských archivů Přírody než k těm, s nimiž byli osobně ve spojení během jejich vzniku. Vnitřní úsilí, které jsou schopni mimoděk vyvinout, zpravidla žádné další záznamy nevyvolá. V běžném životě ale víme i o záblescích o něco účinnějšího úsilí, jehož skromným příkladem je „přenos myšlenek,“ kdy je někdo schopen zachytit „otisky myslí“ jiné osoby. Dokáže tedy za vhodných okolností, aniž si je vědom, jak toho dosáhl, zaměřit i trochu jinou oblast paměti Přírody než tu, s níž je sám obvykle spojen. Taková osoba začne, byť jen nepatrně, používat schopnost astrální jasnozřivosti – onoho druhu jasnozřivosti, jejíž se právě snažím vysvětlit. Druhu, který byl v rozvinutější podobě použit při zkoumání základů, na nichž bylo sestaveno toto pojednání o Atlantidě.

Při průzkumu minulosti Země, ať už nás zajímají události, které se přihodily lidské rase v prehistorických epochách, průchod naší planety geologickými obdobími předcházejícími příchodu člověka nebo nedávné události překroucené nedbalými nebo zvrhlými historiky, neznají možnosti astrální jasnozřivosti skutečně žádných hranic. Paměť Přírody je neomylně přesná a uchovává vše do nejmenších podrobností. Stejně jistě, jako jsme schopni předpovědět body rovnodennosti, víme, že přijde čas, kdy způsoby historického bádání založené na písemnostech budou odvrženy jako zastaralé, jako tomu bývá u všech původních metod. Je mezi námi stále velmi málo lidí schopných používat astrální jasnozřivost v plné dokonalosti

a nebyli ještě povoláni k vyšším posláním spojeným s podporováním lidského pokroku, o nichž obyčejní lidé nemají větší ponětí než indický sedlák o ministerské radě. Přestože je mnoho těch, kteří vědí, co ona trocha lidí dokáže a jakými výcvikovými metodami a sebekázní prošli při následování vnitřních ideálů (dosažení astrální jasnozřivosti však závisí u každého na jiných okolnostech), je to v rámci moderního vzdělaného světa stále jen menšina. Čas však plyne a již v nedaleké budoucnosti bude odůvodněné jisté, že počet lidí způsobilých použít astrální jasnozřivosti se dostatečně zvýší a přesáhne okruh těch, kdo se svého nadání obávají. Dokonce to zajde tak daleko, že obsáhnout veškeré informace a vzdělanost civilizovaného lidstva bude dosažitelné již v několika generacích. Tato kniha je zatím první, již uváděli jako průkopnickou zkoušku nového způsobu historického výzkumu. Všichni, kdo se o něj zajímají, se baví při pomyslení na to, jak jí budou lidé nevyhnutelně považovat za výmysl. Ještě nějakou dobu nebudou totiž materialističtí čtenáři schopni přijmout poskytnuté vysvětlení základních pravidel, na jejichž základě byla připravena.

Ve prospěch těch, kdo se dokáží více řídit intuicí, by bylo dobré říci několik slov, jež by je uchránila názoru, že astrální jasnozřivost má bezproblémový průběh, protože pro ni doba nám vzdálená stovky a tisíce let není překážkou. Každá skutečnost uvedená v této knize byla za účasti několika odborníků získávána kousek po kousku s bedlivou a pozornou péčí během několika let zkoumání. Dokonce jim byl povolen přístup k mapám a ostatním záznamům zachovaným z dávných dob. Tyto materiály byly samozřejmě uchovávány na bezpečnějším místě, než je nezkrotnými rasami obývaná Evropa, na níž se civilizace vyvíjely pouze s krátkými přestávkami klidu mezi válčením, a která byla ve středověku tvrdě utiskována fanatismem dlouho považujícím vědu za svatokrádež.

Ať už byl jejich úkol jakkoliv lopotný, každý, kdo je schopen si uvědomit naprostou nezbytnost pochopení atlantidského

stádia pro náležité porozumění světa, uzná, že se podstoupené nesnáze bohatě vyplatily. Bez této znalosti je veškeré hloubání o etnologii marné a zavádějící. Průběh vývoje lidského druhu je bez klíčového popisu civilizace Atlantidy a utváření Země za její existence chaotický a zmatený. Geologové vědí, že zemský povrch i oceán musely v době, kdy byla podle lidských pozůstatků z různých geologických vrstev souš ještě neobydlená, opakovaně měnit polohu. Přesto se celou teorii v podstatě nezabývají, protože potřebují znát přesná data, kdy k těmto změnám došlo. A vyjma několika hypotéz vyjádřených přírodovědci zabývajícími se jižní polokoulí se obecně snaží skloubit dnešní uspořádání Země se stěhováním národů.

Z tohoto pohledu je celé ohlédnutí za minulostí nesmyslné a etnologický náčrt zůstává natolik nejasný a mlhavý, že nedokáže vyvrátit nedokonalý názor na počátek lidstva, jenž stále převládá v náboženském smýšlení a brzdí duchovní postup tohoto věku. Úpadek následovaný zánikem civilizace Atlantidy je svým způsobem zrovna tak poučný jako její vzestup a vrchol moci, já jsem však dosáhl svého hlavního cíle představit tuto práci světu se stručným úvodním vysvětlením, a nedokáže-li její obsah sdělit svou závažnost čtenáři, k němuž jsem se nyní obracel, pak jakékoliv mé další doporučení bude mít stěží nějaký účinek.

A. P. Sinnett (1896)

PŘÍBĚH O ATLANTIDĚ

Geografická, historická
a etnologická studie

Rozsah tématu si nejlépe uvědomíme, uvážíme-li množství dostupných informací o různých národech tvořících naši velkou pátou neboli árijskou rasu.

Od dob Řeků a Římanů byly sepsány knihy o každém, který svým způsobem zaujal místo v dějinách. Státní zřízení, náboženská vyznání, společenské a domácí zvyky a obyčeje – vše bylo rozpitváno a sepsáno. Náš pochod vpřed je zaznamenán v bezpočtu prací mnoha jazyků.

Dále si musíme uvědomit, že z historie páté rasy známe pouhý zlomek – zápis o poslední rasové třídě keltských podras a první rasové třídě našeho vlastního nordického původu.

Jenže statisíce let, jež uplynuly mezi dobou, kdy první Árijové opustili své domovy na pobřežích středního asijského moře, a dobou Řeků a Římanů, byly svědky vzestupů a pádů nespočetných civilizací. O první podrase árijské rasy žijící v prehistorických dobách v Indii a Egyptě nevíme v podstatě nic a totéž lze říci o chaldejských, babylonských a asyrských národech tvořících podrasu druhou. O zlomcích vědomostí získaných nedávným rozluštěním hieroglyfů a klínového písma na egyptských hrobkách lze totiž stěží prohlásit, že zachycují celou minulost. Je pravda, že Peršané náležející ke třetí neboli íránské podrase zanechali o něco více stop, ale o předchozí civilizaci keltské neboli čtvrté podrase nemáme žádné záznamy. Až teprve se vzestupem posledních rodových větví této keltské větve, tj. národů Řeků a Římanů, jsme se přiblížili historické době.

K bílým místům v minulosti patří i dosud zastřená budoucnost. Ze sedmi podras potřebných k doplnění historie velké základní rasy jich až doposud vzniklo jen pět. Naše nordická neboli pátá podrasa se již rozvinula v mnohé národy, ale stále ještě nenastoupila svou cestu, zatímco šestá a sedmá podrasa, které se v uvedeném pořadí vyvinou na kontinentech Severní a Jižní Ameriky, dovrší tisíciletou historii světa.

Při snaze shrnout na několika stránkách údaje o vývoji světa trvajícím tak dlouho bychom si proto měli uvědomit, že nevyhnutelně půjde o povrchní nástin.

Záznam o vývoji světa v období čtvrté neboli atlantidské rasy musí obsáhnout dějiny mnoha národů a zaznamenat vstoup a pád mnoha civilizací.

V období čtvrté rasy také došlo k několika katastrofám takového rozsahu, jaký jsme během současné páté rasy ještě nezažili. Zkáza Atlantidy byla završena řadou pohrom: od velkých potop, za nichž byla vyhubena populace celých oblastí, až po poměrně nedůležité sesuvy půdy, k jakým dochází i dnes na pobřežích. Jakmile byla zahájena destrukce první velkou katastrofou, nepřestaly tento kontinent ujídat drobné sesuvy půdy. Svým rozsahem převyšovaly čtyři velké katastrofy ostatní. K první došlo v miocénu, asi před 800 000 lety. Druhá, již ne tak významná, se odehrála asi před 200 000 lety. Zato ta třetí, asi před 80 000 lety, byla skutečně ohromná. Zničila vše, co ze světadílu Atlantidy zbylo, kromě ostrova pojmenovaného Platonem Poseidonie, který se potopil při čtvrté a závěrečné velké katastrofě roku 9564 před n. l.

Nejstarší písaři a nyní i novodobý vědecký výzkum tedy potvrzují, že existoval starověký světadíl rozprostírající se na místě ztracené Atlantidy.

Než přistoupíme k úvaze nad naším tématem, zběžně zmíníme všeobecně známé zdroje, které poskytují dosvědčující důkazy. Můžeme je seskupit do následujících pěti tříd:

1. svědectví hlubokomořského okolí;
2. rozšíření rostlinstva a živočišstva;

3. podobnost jazyků a etnologických typů;
4. podobnost náboženských vyznání, obřadů a architektury;
5. svědectví starověkých písařů, pověstí zděděných po starších rasách a starobylých legend o potopě.

HLUBOKOMOŘSKÉ OKOLÍ

Svědectví hlubokomořského okolí lze shrnout několika slovy. Hlavně díky výpravám britských a amerických dělových člunů Challenger a Dolphin (přestože se do vědeckého průzkumu zapojilo i Německo) je nyní dno celého Atlantského oceánu zmapováno a ukazuje se, že uprostřed Atlantiku se nachází obrovská hradba nebo hřeben dosahující velké výšky. Tento hřeben se rozpíná jihozápadním směrem přibližně od 50 stupňů severní šířky k pobřeží Jižní Ameriky, pak jihovýchodním směrem k pobřeží Afriky, poté mění znovu směr u ostrova Ascension a ubíhá jižně přímo k ostrovu Tristan da Cunha. Tyčí se téměř kolmo z okolních mořských hlubin do výšky asi 2700 metrů – Azory, Sv. Pavel, Ascension a Tristan da Cunha jsou vrcholky této pevniny, které ještě zůstaly nad vodou. Abychom dosáhli nejhlubších částí Atlantiku, potřebovali bychom lano o délce 6400 metrů. Nejvyšší části tohoto hřbetu jsou však pouhých několik set metrů pod hladinou moře.

Sondy také ukázaly, že hřeben je pokryt sopečnou sutinou, jejíž pozůstatky lze nalézt přesně na druhé straně oceánu, na americkém pobřeží. Dno oceánu, obzvláště poblíž Azor, bylo skutečně dějištěm obrovské sopečné činnosti, ke které došlo během poměrně krátkého geologického období. To vše nezvratně dokazují výzkumy uvedených výprav.

Starkie Gardner se domnívá, že v eocénu tvořily britské ostrovy část většího ostrova nebo světadílu zasahujícího do At-

lantiku a že v místech, kde je nyní moře, dříve existoval velký pruh pevniny a Cornwall, Scilly, Normanské ostrovy, Irsko a Británie jsou pozůstatky jeho nejvyšších vrcholů.¹⁾

ROZŠÍŘENÍ ROSTLINSTVA A ŽIVOČIŠTVA

Prokázaná existence shodných nebo podobných druhů rostlinstva a živočišstva na světadílech oddělených oceánem zůstává pro biology i botaniky záhadou. Pokud se však mezi těmito pevninami kdysi nacházelo spojení umožňující přirozené stěhování živočichů a rostlin, pak je hádanka vyřešena. Geologové dnes nacházejí zkamenělé pozůstatky velbloudů v Indii, Africe, Jižní Americe a v Kansasu, přestože jedna z hypotéz – přírodovědci obecně uznávaná – tvrdí, že každý z živočišných a rostlinných druhů vznikl pouze na jednom místě zeměkoule, z něhož se postupně rozšířil jinam. Jak je tedy možné podobné nálezy vysvětlit, neexistovalo-li mezi světadíly spojení? Zdá se také, že nedávné objevy z fosilních ložisek v Nebrasce dokazují, že kůň původně pochází ze západní polokoule, neboť je to jediná část světa, kde byly nalezeny zkamenělé pozůstatky prokazující různé mezistupně jeho vývoje – předchůdce skutečného koně. Pokud tedy nepřijmeme domněnku, že Evropa a Amerika byly spojeny souvislou pevninou, přítomnost koně v Evropě vysvětlíme jen stěží. Je totiž jisté, že kůň žil v Evropě a Asii ve volné přírodě dříve, než byl ochočen člověkem, což lze zpětně doložit téměř až do doby kamenné. Dnešní hovězí dobytek a ovce mají stejně vzdálené předky. Darwin mluví o ochočeném skotu v Evropě rané doby kamenné, který se vyvinul daleko dříve z divokých forem příbuzných bizonu v Americe. Pozůstatky evropského jeskynního lva lze nalézt rovněž v Severní Americe.

Obrátíme-li pozornost k rostlinné říši, zjistíme, že větší část miocenního rostlinstva v Evropě – nalezená převážně ve fosil-

ních vrstvách ve Švýcarsku – roste dnes v Americe a některé druhy se vyskytují i v Africe. Co se týče Ameriky, je pozoruhodné, že zatímco větší část zmíněných druhů se nachází ve východních státech, na pobřeží Pacifiku jich mnoho chybí. Z toho lze usuzovat, že se na kontinent dostaly od Atlantiku. Profesor Asa Gray uvádí, že ze 66 druhů a 155 odrůd nalezených v lese východně od Skalnatých hor lze jen 31 druhů a 78 odrůd nalézt i na západě.

Největší záhadou ale zůstává banánovník. Význačný německý botanik profesor Kuntze se táže: *Jakým způsobem byla tato rostlina (původně z tropické Asie a Afriky), nesnášející plavbu mírným podnebním pásmem, dopravena do Ameriky?* Nemá semena, nelze ji rozmnožit řízkováním a nemá ani hlízy, jež by se daly snadno přepravit. Kořeny má podobné jako strom. Její přeprava vyžaduje zvláštní péči a nesmí trvat dlouho. Její výskyt v Americe lze vysvětlit pouze tak, že musela být přepravena civilizovaným člověkem v době, kdy měly polární kraje tropické podnebí! Kuntze dodává, že *tato pěstěná rostlina bez semen musela být zušlechťována velmi dlouho... Z toho lze nejspíše vyvodit, že byla pěstována již na počátku diluviálního období*. Nabízí se otázka, proč by nás tento závěr nemohl zavést ještě dále do minulosti, kde existovala civilizace schopná zušlechtění této rostliny a podnebí a podmínky potřebné pro její přepravu, pokud nepřipustíme, že byl starý a nový svět po nějakou dobu propojen?

Profesor Wallace (podobně jako další autoři mnoha významných prací) předložil v úchvatné knize *Život na ostrově (Island Life)* důmyslné hypotézy, vysvětlující shodu rostlinstva a živočišstva na oddělených pevninách a jejich přechod přes oceán, které jsou však nepřesvědčivé a na mnoha místech se rozpadají.

Je dobře známo, že dnešní pšenice nikdy nerostla ve skutečně divokém stavu a nejsme ani schopni vysledovat její původ ze zkamenělin. V době kamenné bylo v Evropě již *zušlechtěno* pět odrůd pšenice – jedna z nich, známá jako egypt-

ská pšenice, byla nalezena v „kolových stavbách“, z čehož Darwin usoudil, že jezerní obyvatelé *bud' stále ještě udržovali obchodní styky s lidmi z jihu, nebo odtamtud sami přišli jako osadníci*. Dospěl k závěru, že pšenice, ječmen, oves atd. pocházejí z různých odrůd, které *již vyhynuly*, nebo jsou k nepoznání odlišné, a poznamenal, že *člověk musel pěstovat obilniny již nesmírně dávno*. Oblasti, v nichž tyto vyhynulé odrůdy prospívaly, a civilizaci, která je cíleným výběrem zušlechtila, poskytl ztracený světadíl, jehož osadníci je roznesli na východ i západ.

Od rostlinstva a živočišstva nyní obrátíme pozornost k člověku.

PODOBNOST JAZYKŮ

Baskičtina je mezi evropskými jazyky osamocená, s žádným z nich není příbuzná. Podle Farrara *nikdo nikdy nepochyboval o tom, že se tento osamocený jazyk udržovaný v západním koutu Evropy mezi dvěma mocnými říšemi podobá stavbou pouze prajazykům protilehlého světadílu (Ameriky)*.²⁾

Féničané byli podle všeho prvním národem východní polokoule, který užíval hláskovou abecedu: znaky pro jednotlivé hlásky – zvuky. Je zvláštní, že hláskovou abecedu nalezneme ve stejné době i ve Střední Americe mezi Mayi z Yucatánu, jejichž pověsti přisuzují původ své civilizace zemi za mořem na východě. Velký odborník na tuto oblast Le Plongeon napsal: *Jedna třetina tohoto jazyka (mayského) je čistě řecká. Kdo přinesl Homerovo nářečí do Ameriky, nebo kdo přinesl do Řeka mayské? Řečtina je potomkem Sanskrtu. Mayština taktéž? Nebo byli současníci?* Ještě překvapivější je velmi zřetelná souvislost mezi třinácti znaky mayské abecedy a egyptskými hieroglyfy označujícími stejná písmena. Je pravděpodobné, že ranější forma abecedy byla hieroglyfická (Egyptané ji říkali

„písmo Bohů“) a že se později v Atlantidě vyvinula v hláskovou. Lze přirozeně předpokládat, že Egypt byl starší osadou Atlantidy (ve skutečnosti také byl) a že si Egyptané odnesli s sebou původní vzor písma, který tak zanechal stopy na obou polokoulích. Féničané pak pozdější formu abecedy získali coby námořní národ na svých obchodních cestách na západ a přizpůsobili si ji.

Ještě je třeba zmínit mimořádnou podobnost mnoha hebrejských slov a slov nesoucích přesně tentýž význam v jazyce Čiapeneků – jedné z nejstarobylších větví mayské rasy ve Střední Americe.³⁾

Podobnost jazyků různých divošských národů na ostrovech v Pacifiku je argumentem mnoha autorů. Existence podobných jazyků mezi rasami oddělenými oceánem, přes nějž se v historických dobách nemohly dostat, zajisté svědčí ve prospěch myšlenky, že se vyvinuly ze společné rasy obývající jedinou pevninu. Tento argument zde však nemůžeme použít, protože touto pevninou nebyla Atlantida, nýbrž ještě starší Lemurie.

PODOBNOST ETNOLOGICKÝCH TYPŮ

Atlantida prý byla osídlena rudými, žlutými, bílými a černými rasami. Výzkumy Le Plongeonovy, De Quatrefagesovy, Bancroftovy a dalších nyní dokázaly, že tmaví obyvatelé černošského typu žili v Americe dokonce až donedávna. Mnoho památek Střední Ameriky je ozdobeno černošskými tvářemi a některé tamní modly zcela zřetelně představují černochoy s malou lebkou, krátkými, vlnitými vlasy a plnými rty. Když se v *Popol Vuh* mluví o prvním domově guatemalské rasy, praví se, že *černí a bílí lidé společně* žili v této šťastné zemi *za velkého míru* a mluvili *jedním jazykem*.⁴⁾ *Popol Vuh* dále uvádí, jak se lidé stěhovali ze svého původního domova, jak se jejich ja-

zyky měnily a jak někteří odešli na východ, zatímco jiní na západ (do Střední Ameriky).

Profesor Retzius se ve *Smithsonově zprávě* zamýšlí nad skutečností, že dlouholebí v Americe jsou v téměř příbuzenském poměru s Guančy z Kanárských ostrovů a s obyvateli atlantického přímoří Afriky, které Latham přiřazuje k tzv. Egyptské Atlantidě. Stejný tvar lebek je možno nalézt na Kanárských ostrovech poblíž afrického pobřeží i na Karibských ostrovech poblíž amerického pobřeží. Barva kůže je v obou případech načervenalé hnědá.

Starobyílí Egypťané zobrazovali sami sebe jako rudochy s pletí, jaká se dnes vyskytuje mezi některými kmeny amerických Indiánů.

Z četných příkladů vlasů nalezených v hrobkách dávných Peruánců vychází najevo, říká Short, že byli rasou se zlatohnědými vlasy.

Pozoruhodný je široký rozsah barev pleti u amerických Indiánů, který zůstává pro etnology záhadou. Barvy indiánských ras procházejí všemi odstíny červenohnědé, měděné, olivové, skořicové a bronzové; od bílého odstínu kmenů Menomini, Dakota, Mandan a Zuňi (mnoho jejich příslušníků má zlatohnědé vlasy a modré oči) až k téměř černošské černi kmenu Karok z Kansasu a již vymřelých kmenů z Kalifornie.⁵⁾

Uvidíme, že rozmanitost barev pleti na americkém světadílu lze vysvětlit původními odstíny na mateřské Atlantidě.

PODOBNOST NÁBOŽENSKÝCH VYZNÁNÍ, OBŘADŮ A ARCHITEKTURY

Nic zřejmě nepřekvapilo španělské dobrodruhy v Mexiku a Peru více než mimořádná podobnost náboženských vyznání, rituálů a znaků nového a starého světa. Španělští duchovní na tuto podobnost pohlíželi jako na dílo ďáblovo. Hlavním předmětem jejich úžasu bylo uctívání kříže domorodými oby-

vateli a přítomnost tohoto symbolu na všech náboženských stavbách a při všech obřadech. Nikde jinde – dokonce ani v Indii a v Egyptě – nebyl symbol kříže tak hluboce uctíván jako u těchto primitivních kmenů amerického světadílu, navíc význam jeho uctívání byl obdobný. Na západě stejně jako na východě byl kříž znakem života – někdy hmotného, častěji však věčného.

Podobným způsobem byl na obou polokoulích uctíván symbol slunečního kotouče, kruhu nebo hada. A ještě překvapivější je podobnost slov označujících Boha v základních jazycích východu a západu. Srovnajte sanskrtské *Djaus* nebo *Djaušpítá*, řecké *Theos* a *Zeus*, latinské *Deus* a *Jupiter*, keltské *Dia* a *Ta* (vyslovované „Thyah“, zřejmě podobně jako egyptské *Tau*), židovské *Jah* nebo *Yah* a konečně mexické *Teo* nebo *Zeo*.

Všechny národy vykonávaly rituály křtu. V Babylonu a v Egyptě byli uchazeči o přijetí svátosti oltářní nejprve pokřtěni a Tertulian v díle *De Baptismo* uvádí, že jim bylo příslibeno *následné znovuzrození a odpuštění lží*. Skandinávské národy vykonávaly rituály křtu na čerstvě narozených dětech; i v Mexiku a v Peru bylo prováděno křtění kojenců jako slavnostní obřad zahrnující kropení vodou, znamení kříže a modlitby za smytí hříchů.⁶⁾

Kmeny v Mexiku, Střední Americe a v Peru připomínaly národy starého světa nejen křtěním, ale také rituály zpovědi, rozlřešení, postu a svatby spojením rukou před knězem. Dokonce konaly i obřady podobající se svátosti oltářní, při nichž lidé jedli placky označené *Tau* (egyptským druhem kříže), které nazývali tělem svého Boha a které byly velmi podobné posvěceným plackám Egypťanů a ostatních východních národů. A stejně jako tyto národy uznávali obyvatelé Nového světa mužské a ženské klášterní řády, v nichž bylo porušení slibu trestáno smrtí. Balzamovali rovněž své mrtvé a uctívali slunce, měsíc a planety jako Egypťané, navíc však uctívali božstvo *ušudypřítomné, jež zná věci všech... neviditelné, nehmotné: jednoho Boha dokonalé dokonalosti*.⁷⁾

Měli také svou bohyni pannu-matku, „Naši Paní“, jejíž syn „Pán Světla“ byl nazýván „Spasitelem“ a která velmi připomínala Isis, Beltis a ostatní panenské bohyně východu se svými božskými syny.

Prováděli obřady uctívání slunce a ohně podobně jako Keltové v Británii a Irsku a také se pyšili tím, že jsou „dětmi slunce“. Archa úmluvy (argha) byla jedním z obecných svatých symbolů, jež najdeme v Indii, Chaldeji, Asýrii, Egyptě, v Řecku i mezi keltskými národy. Lord Kingsborough v *Mexických starožitnostech*⁸⁾ napsal: *Tak jako pro Židy znamenala archa druh přenosného chrámu, o němž předpokládali, že v něm Božstvo trvale přebývá, byla archa i mezi Mexičany, Čerokézy a Indiány z Michoacanu a Hondurasu vysoce uctívána a považována za natolik posvátný předmět, že se jej nesměl dotknout nikdo jiný než kněží.*

Z výzkumu náboženské architektury na obou stranách Atlantiku vyplývá, že jednou z nejstarších posvátných staveb byla pyramida. Ať už byl původně zamýšlený účel těchto staveb jakýkoli, jedna věc je jasná: byl úzce spojen s nějakou náboženskou ideou nebo doktrínou. Podobnost pyramid v Egyptě, Mexiku a Střední Americe je příliš výrazná, než aby šlo o pouhou shodu náhod. Je pravda, že některé z četných amerických pyramid jsou zkosené nebo zploštělé, přesto však mnohé z těch, které byly nalezeny v Yucatánu, zvláště poblíž Palenque, jsou zahroceny v ryze egyptském stylu. Některé egyptské pyramidy jsou naopak stupňovité nebo zploštělé. Cholulská pyramida bývala srovnávána se skupinou egyptských pyramid v Dahšúru, Sakkáře a se stupňovitou pyramidou v Médúmu. Tyto záhadné památky východu a západu jsou analogicky orientovány ke čtyřem světovým stranám, podobná je jejich struktura, dokonce i vnitřní chodby a komnaty, což svědčí o jakési společné předloze, podle níž byly navrženy.

Rozlehlé trosky měst a chrámů v Mexiku a Yucatánu také čímsi připomínají egyptské památky. Zříceniny Teotihuacánu

byly často srovnávány s chrámem v Karnaku. Shodné „nepravé klenby“ – vodorovné řady kamenů lehce přesahujících jeden přes druhý – lze spatřit jak ve Střední Americe, tak v nejstarších budovách v Řecku a v etruských ruinách. Stavitelé mohyl východního i západního kontinentu vršili podobné vyvýšeniny nad své mrtvé a ukládali jejich těla do podobných kamenných rakví. Oba světadíly mají své úžasné vlnité valy: srovnejte kupříkladu Adamsovo hrabství v Ohio s ozdobnými valy objevenými ve skotském Argyleshiru nebo s méně zachovalými vzorky v Avebury ve Wiltsu. Nádherná řezba a výzdoba chrámů v Americe, Egyptě a Indii má mnoho společného a některé nástěnné ozdoby jsou dokonce naprosto shodné.

SVĚDECTVÍ STAROVĚKÝCH PÍSAŘŮ

Nyní zbývá již jen shrnout některé důkazy, které je možné získat od starověkých písařů, z pověstí primitivních národů a ze starověkých legend o potopě.

Claudius Aelianus (*Varia Historia*)⁹⁾ uvádí, že Theopompus (400 před n. l.) zaznamenal rozhovor frýžského krále Midase a Silena, v němž se Silenos zmiňuje o velkém světadílu na druhé straně Atlantiku, větším než Asie, Evropa a Libye dohromady.

Proklos cituje výňatek z díla písaře, který se zmiňuje o ostrovech v moři za Herkulovými sloupy (Gibaltarskou úžinou) a tvrdí, že se mezi obyvateli jednoho z nich traduje pověst o mimořádně velkém ostrovu nazývaném Atlantida, který po dlouhou dobu vládl nad všemi ostrovy Atlantského oceánu.

Marcellus mluví o sedmi ostrovech v Atlantiku a uvádí, že mezi jejich obyvateli přezívají vzpomínky na daleko větší ostrov – Atlantidu, která po dlouhý čas uplatňovala nadvládu nad těmi menšími.

Diodoros Siculus vypráví, jak Féniciáné objevili *velký ostrov*

v Atlantském oceánu za Herkulovými sloupy, několik dní plavby od pobřeží Afriky.

Nejdůležitějším pramenem je však dílo Platonovo. Ve spisu *Timaios* se zmiňuje o ostrovní pevnině a dialog *Kritias a Atlantis* jsou v podstatě podrobným popisem historie, umění, způsobů chování a zvyků jejich obyvatel. *Timaios* poukazuje na nesmírnou válečnou mocnost hrnoucí se z Atlantského moře a šířící se s nepřátelským běsněním po celé Evropě a Asii, neboť v Atlantském moři, jež tou dobou splavné bylo, se před ústím nazývaným Herkulovy sloupy nacházel ostrov. Tento ostrov však větší byl než Libye i veškerá Asie dohromady a skýtal snadný přechod na ostatní sousední ostrovy a stejně tak snadné bylo přejít z ostrovů těchto na všechny světadíly, jež s Atlantským mořem hraničily.

Kritias přináší zprávu natolik podrobnou, že není lehké vybrat z něj ukázkou. Následující část se týká přírodních zdrojů země: *Byli rovněž zásobeni vším pro život potřebným, co jak ve městě, tak v kterémkoli jiném místě vyhledáváno jest. Protože byla jejich říše rozlehlá, mnohé jim dodávaly cizí země, přestože jejich ostrov jim poskytoval větší část všeho, čeho měli zapotřebí. Především to, co se ze země těží v pevném stavu, i tavitelné hmoty. Zvláštní druh mosazi, o němž se dnes jen zřídka mluví, byl tehdy velmi proslulý a těžil se na mnoha místech ostrova. Byl dokonce považován za nejuznešenější ze všech kovů po zlatě. Ostrov rovněž poskytoval hojnost veškerého dřeva pro stavitele. Byl na něm také dostatek pastvin pro zvířata krotká i divoká, zvířata žijící v jezerech i v řekách, na horách i v rovinách, a dostatek byl i pro úžasné množství nejrozšířenějšího a nejžravějšího druhu – pro slony. A kromě toho, vše, co nám dnes zem poskytuje – živiny všech vůní, kořeny, byliny a dřevo, šlávy a klovatiny, květiny a plody všech druhů. To všechno ostrov přinášel a přinášel toho dostatek.*

V prvním století před n. l. shromáždil římský dějepisec *Timagenes* galské pověsti o Atlantidě. Podle nich žily v Galii tři různé národy: domorodé obyvatelstvo (pravděpodobně pozů-

statek lemurijské rasy), nájezdníci z dalekého ostrova Atlantida a árijští Galové.¹⁰⁾

Toltékové vymezují svou minulost až k počátku nazývanému Atlan nebo Aztlan. Rovněž Aztékové tvrdí, že pocházejí z Aztlanu.¹¹⁾

*Popol Vuh*¹²⁾ se zmiňuje o návštěvě tři synů krále Kičéu v zemi na východ od pobřeží moře, v zemi, odkud přišli jejich otcové, a z níž mimo jiné přinesli i písmo.¹³⁾

Mezi Indiány Severní Ameriky koluje známá pověst o tom, jak jejich praotcové přišli ze země ležící směrem vycházejícího slunce. Podle majora J. Linda Indiáni z lowy a Dakoty věří, že všechny indiánské kmeny pocházejí z jednoho kmene, který pobýval na ostrově... směrem východu slunce. Odtud překročili moře v obrovských lehkých člunech, v nichž se staří Dakotové plavili týdně, než konečně dosáhli suché země.

Středoamerické knihy uvádějí, že část americké pevniny, která vybočovala hluboko do Atlantského oceánu, byla zničena v průběhu dlouhého období řadou strašných potop, z nichž jsou nejčastěji zmiňovány tři.¹⁴⁾ Zajímavé je, že mezi Kelty z Británie se traduje, že část jejich země kdysi zasahovala hluboko do Atlantiku a byla zničena. Ve waleských pověstech se rovněž mluví o třech katastrofách.

Mexický představitel božství Quetzalcóatl přišel prý z dalekého východu. Je popisován jako bílý muž se splývajícím vousem (Indiáni Severní a Střední Ameriky vousy nemají). Zavedl písmo a upravil mexický kalendář. Když místní obyvatelé naučil mnohým mírumilovným dovednostem, odplul na východ v kanoi zhotovené z hadích kůží.¹⁵⁾ Stejný příběh se vypráví o bohovi Itzam Na, původci civilizace v Yucatánu.

Zbývá se ještě zmínit o podivuhodné podobě legend o povodni na všech částech zeměkoule. Není teď podstatné, jestli jde o velmi staré verze příběhu o ztracené Atlantidě a jejím potopení, nebo o ohlasy nějakého kdysi vyprávěného podobenství. Postačí, když si uvědomíme všeobecnou odezvu a přijetí těchto legend. Bylo by zbytečným plýtváním času

a místa, kdybychom probírali jednotlivé příběhy o povodni. Konstatujme, že v Indii, Chaldeji, Babylonu, Médii, v Řecku, Skandinávii, Číně, u židovských kmenů i u keltských kmenů v Británii je tato legenda ve všem podstatném naprosto shodná. A obrátíme-li se na západ? Do nejmenších podrobností stejný příběh přezívá u Mexičanů (každý kmen má vlastní verzi), Guatemalců, Hondurasanů, Peruánců a téměř u všech kmenů severoamerických Indiánů. Bylo by dětinské naznačovat, že lze tuto základní totožnost vysvětlit pouhou shodou okolností.

Následující citát z Le Plongeonova překladu slavného Troanova kodexu, který je uložen v Britském muzeu, toto téma patřičně uzavře. Troanův kodex byl zřejmě napsán asi před 3500 lety mezi Mayi v Yucatánu a následující ukázka popisuje katastrofu, která potopila ostrov Poseidonie: *V roce 6 Kan jedenáctého dne Muluc měsíce Zac došlo ke strašlivému zemětřesení, které trvalo bez ustání až do třináctého dne Chuen. Mu, země bahnitých pahorků, byla obětována. Nejprve byla dvakrát vyzdvižena do výše a pak v noci náhle zmizela. Místo, kde původně stála, se neustále otřásalo sopečnou činností. Ta způsobila, že se spoutaná pevnina na různých místech několikrát potopila a opět zdvihla. Nakonec její povrch povolil, roztrhl se a deset samostatných zemí nevydrželo prudké pohyby půdy a potopilo se i se 64 miliony obyvatel 8060 let před napsáním této knihy.*

OKULTNÍ ZÁZNAMY

Již dost místa jsme věnovali zlomkům dosud známých – více či méně přesvědčivých – důkazů. Jednotlivé odborné linie pátrání lze podrobněji sledovat ve výše uvedených nebo citovaných dílech.

Věnujme se nyní podrobněji následujícímu tématu. Doklady, jimiž se budeme zabývat, byly soustředěny podle soudobých

bých záznamů shromažďovaných a předávaných po celé generace a nejsou založeny na domněnkách nebo dohadách. Jejich pisatelé však uvedené skutečnosti nemuseli plně pochopit, mohli je i částečně překroutit. Původní zápisy jsou však přístupné kvalifikovanému průzkumu a všem, kteří jsou ochotni postoupit nezbytný výcvik, aby získali schopnost ověřovat a potvrzovat údaje.

I kdyby byly našemu zkoumání přístupné *všechny* okultní záznamy, musíme si ovšem uvědomit, že nástin, pokoušející se na několika stránkách shrnout dějiny ras a národů trvající přinejmenším stovky tisíc let, musí být velmi kusý. Nicméně veškeré – byť i nesouvislé – podrobnosti k našemu tématu jsou zcela jistě nové, a tudíž i všeobecně zajímavé.

Mezi uvedené záznamy patří mapy světa z různých období; bylo pro mne velkou ctí mít možnost pořídit víceméně úplné kopie čtyř z nich. Všechny čtyři představují Atlantidu a země, které ji obklopují, během různých epoch jejich historie. Tyto epochy přibližně odpovídají obdobím mezi výše uvedenými katastrofami, do nichž se záznamy o atlantidské rase přirozeně rozdělí samy.

OBDOBÍ PRVNÍ MAPY

Než se začneme zabývat historií rasy, učiníme několik geografických poznámek k těmto čtyřem odlišným epochám.

První mapa zobrazuje zemský povrch tak, jak existoval před milionem let, kdy byla atlantidská rasa na vrcholu, před první velkou potopou asi před 800 000 lety. Povšimněte si, že samotná pevnina Atlantidy se rozpínala od bodu ležícího několik stupňů východní délky od Islandu až k místu, kde se nyní nachází Rio de Janeiro v Jižní Americe. Obepínala Texas a Mexický záliv, jižní a východní americké státy a zahrnovala i Labrador. Zasahovala přes oceán až k evropským ostrovům –

Skotsku, Irsku a malé části severní Anglie, která tvořila jeden z jejích mysů. Její rovníkové oblasti obklopovaly Brazílii a celou plochu oceánu až k africkému Zlatému pobřeží. Na mapě jsou zobrazeny i rozptýlené fragmenty pevniny, z nichž se později stala Evropa, Afrika a Amerika, a pozůstatky staršího, kdysi velmi rozlehleho světadílu Lemurie. Vidíme zde též zbytky ještě staršího Hyperborejského kontinentu osídleného druhou základní rasou, který je stejně jako Lemurie zbarven modře.

OBDOBÍ DRUHÉ MAPY

Jak je patrné z druhé mapy, katastrofa před 800 000 lety způsobila velmi rozsáhlé změny v rozmístění pevnin na zeměkouli. Velký světadíl je nyní oříznut o severní oblasti a jeho zbývající část byla dále rozštěpena. Rozrůstající se americký kontinent je oddělen rozsedlinou od mateřské pevniny Atlantidy, která již nezahrnuje žádnou dnes existující zemi, nýbrž zaujímá místo Atlantské pánve od asi 50 stupňů severní šířky až k bodu několik stupňů jižně od rovníku. Došlo také ke značným poklesům a zdvihům terénu – dnešní Britské ostrovy byly například součástí obrovského ostrova, jenž zahrnoval Skandinávský poloostrov, sever Francie, všechna zasahující a některá obklopující moře. Všimněte si, že pozůstatky Lemurie se dále zmenšily, zatímco území Evropy, Afriky a Ameriky se rozrostlo.

OBDOBÍ TŘETÍ MAPY

Třetí mapa ukazuje následky katastrofy, která se odehrála asi před 200 000 lety. Poklesy i zdvihy zemského povrchu během

této epochy byly poměrně nezávažné, s výjimkou potopení Egypta a trhlin v kontinentech Atlantidy a Ameriky. Skutečnost, že tato katastrofa nebyla vždy považována za zvlášť významnou, je dobře patrná z uvedených citací posvátné knihy Guatemalců, která zmiňuje pouze tři velké pohromy. Skandinávský ostrov je tedy spojen s pevninou a Atlantida se rozdělila ve dva ostrovy, známé jako Ruta a Daitya.

OBDOBÍ ČTVRTÉ MAPY

Ze čtvrté mapy je zřetelně patrné, jak obrovské bylo vzednutí země, jež se událo asi před 80 000 lety. Daitya, menší a jižnější z ostrovů, zmizela téměř celá a z Ruty zůstal poměrně malý ostrov Poseidonie. Tato mapa byla sestavena asi před 75 000 lety a – přestože během této doby muselo dojít k některým menším změnám – zobrazuje bezpochyby obстойně zemský povrch až do konečného potopení Poseidonie v roce 9564 před n. l. Povšimněte si, že hlavní rysy pevniny pak začaly nabývat zhruba dnešní podoby. Britské ostrovy však byly ještě stále spojeny s Evropou, Baltské moře neexistovalo a Sahara tehdy tvořila část dna oceánu.

MANUOVÉ

Na úvod úvahy o původu základní rasy je nezbytné poukázat na velmi záhadné téma Manuů. V zápisu z jednání Londýnské lóže č. 26 je zmínka o práci těch nejušlechtlejších bytostí, která zahrnuje nejen nástin typů celé manvantary, ale také dohled nad utvářením a vzděláváním každé základní rasy. K tomu se vztahuje i následující citát: *Jsou také Manuové, jejichž povinností je jednat podobným způsobem ku prospěchu všech základních ras na každé planetě Kruhu: Manu-osévač*

navrhuje vylepšení druhu každé další základní rasy a Manu-pečovatel se skutečně vmísí mezi novou rasou v lidské podobě jako vůdce a učitel, aby usměrňoval vývoj a zajistil zdokonalování.

Způsobem, jímž pověřený Manu odděluje jednotlivé vybrané vzorky, a jeho následnou péčí o rozrůstající se společenství se bude možná zabývat některé z budoucích pojednání. Zde se zmíníme toliko o pracovním postupu.

Vzorek určený pro zplození rasy čtvrté byl samozřejmě oddělen z jedné podrasy třetí základní rasy kontinentu označovaného jako Lemurie.

S přihlédnutím k dějinám rasy během období zastoupených našimi čtyřmi mapami lze téma rozdělit na následující okruhy:

1. původ a územní umístění různých podras,
2. postupný rozvoj státních zřízení,
3. vystěhování do ostatních částí světa,
4. umění a vědy,
5. osvojené chování a zvyky,
6. vzestup a úpadek náboženských představ.

PODRASY

Nejprve je nutné uvést názvy všech podras:

1. Rmoahalové
2. Tlavatliové
3. Toltékové
4. první Turánci
5. původní Semité
6. Akkadové
7. Mongolové

Je nezbytné objasnit, podle čeho byly tyto názvy zvoleny. Název, který novodobí etnologové použili, kdykoli objevili stopy jedné z těchto podras nebo rozpoznali alespoň její malou

část, přebíráme pouze pro zjednodušení. V případě prvních dvou podras však vědě nezůstaly skoro žádné stopy, kterých by se mohla držet, a proto převzala jména, jimiž se podrasy samy nazývaly.

RMOAHALSKÁ RASA

Mapa číslo 1 znázorňuje, jak vypadal zemský povrch asi před milionem let. Rmoahalská rasa však vznikla už v mezidobí před čtyřmi až pěti miliony let, během něhož ještě existovaly rozsáhlé části velkého jižního světadílu Lemurie a kontinent Atlantidy nebyl tak rozlehlý. Rmoahalská rasa byla zrozena na výběžku Lemurie, který najdeme zhruba na 7 stupni severní šířky a 5 stupni západní délky, kde se dnes nachází (jak nám potvrdí každý atlas) Pobřeží slonoviny. Bylo to teplé a vlhké území, kde v močálech zarostlých rákosou a ve vlhkých pralesech žila obrovská předpotopní zvířata. Rmoahalové byli tmavou rasou s téměř mahagonově černou pletí. Na samém počátku měřili kolem tří až tří a půl metru (vskutku obří), avšak postupem staletí se – tak jako u ostatních ras – jejich postava pozvolně scvrkávala, až se zmenšila na vzrůst „foofozského člověka“. Posléze přesídlili k jižním břehům Atlantidy, kde nepřetržitě bojovali se šestou a sedmou podrasou Lemurianů, kteří tam tehdy žili. Nakonec se velká část kmenu přesunula na sever, zatímco ostatní se usadili a smísili s černými lemurijskými domorodci. Výsledkem bylo, že v období první mapy, kterým se zabýváme, na jihu nezbyla žádná čistá krev; jak se dozvíme později, právě z tmavých ras, které osídlily tyto rovníkové oblasti a jižní okraj světadílu, později toltéčtí dobyvatelé postupně čerpali zdroje otroků. Zbývající část rasy však dosáhla okraje severovýchodního mysu přilehlého k Islandu a přebývala tam po mnoho generací. Postupně získávala světlejší barvu a v době zachycené první mapou

bychom ji už mohli považovat za poměrně světlou. Její potomci se pak stali, alespoň formálně, poddanými semitských králů.

Tvrzení, že na severovýchodě žili po mnoho generací, znamená, že jejich pobyt nebyl ničím rušen, protože tlak okolností je čas od času zatlačil na jih. Chlad dob ledových samozřejmě podobně ovlivňoval i ostatní rasy.

Někdy je za příčinu dob ledových považována souhra rozdílných otáčení Země a měnicích se stupňů vychýlení z její oběžné dráhy. Aniž bychom se tím podrobněji zabývali, zůstává skutečností, kterou připouštějí i někteří hvězdáři, že menší doby ledové se objevují každých 30 000 let. Kromě nich se však v dějinách Atlantidy dvakrát stalo, že ledové pásmo zpusťovalo nejen severní oblasti, ale postoupilo až k vlastnímu světadílu a zahnało veškerý život do rovníkových území. Poprvé k tomu došlo asi před 3 miliony let za dob Rmoahalů a podruhé za nadvlády Toltéků před 850 000 lety.

O všech dobách ledových však platí, že ačkoli byli obyvatelé severních zemí přinuceni sídlit během zimy daleko na jih od ledového pásu, stále existovaly rozsáhlé oblasti, kam se mohli v létě vrátit, kde se utábořili a lovíli do doby, než je zimní chlad znovu zahnal na jih.

TLAVATLIJSKÁ RASA

Místem zrodu Tlavatliů – druhé podrasy – byl ostrov u západního pobřeží Atlantidy zakreslený na mapě č. 1. Odtud se rozšířili na vlastní Atlantidu (především na její odvrácenou stranu), postupem času však směřovali severně, k pásu pobřeží ležícímu naproti mysu Grónska. Byli červenohnědé pleti, fyzicky silní a neohrožení, ale nebyli tak vysocí jako Rmoahalové, které vytlačovali stále dál na sever. Milovali hory a jejich hlavní osady se nacházely v hornatých oblastech vnitrozemí,

kteřé mělo, jak zjistíme porovnáním první a čtvrté mapy, přibližně stejný tvar jako území, jež se nakonec stalo ostrovem Poseidonie. Jak již bylo uvedeno, zalidnili během období první mapy také severní pobřeží, zatímco směs tlavatlijské a toltécké rasy osídlila západní ostrovy později přičleněné k americkému světadílu.

TOLTÉCKÁ RASA

Dostáváme se k toltécké neboli třetí podrase. Její rozvoj byl velkolepý: tisíce let vládla celému světadílu Atlantidy a těšila se ohromné moci a slávě. Tato rasa byla tak vlivná a obdařená životní silou, že i přes míšení s ostatními podrasami se nepodařilo tento druh změnit a zůstal i nadále v podstatě toltécký. O stovky tisíců let později najdeme jednu z jejich vzdálených rodových ras, jak skvostně vládne v Mexiku a v Peru, dlouho předtím, než byli jejich zdegenerovaní potomci přemoženi divočejšími aztéckými kmeny ze severu. Pleť této rasy byla rovněž červenohnědá, avšak o něco červenější, respektive měděněji zabarvená než u Tlavatliů. Byli vyšší – v době své nadvlády měřili v průměru kolem dvou a půl metru, jako u všech ras však jejich výška klesala na dnes běžnou úroveň. Toltékové byli dokonalejší v porovnání se dvěma předchozími rasami. Jejich rysy byly ostřejší a dobře zřetelné, ne jako u starověkých Řeků. Leží poblíž západního pobřeží Atlantidy okolo 30 stupně severní šířky a veškeré okolní území, zahrnující západní pobřeží světadílu, bylo zalidněno čistokrevnou toltéckou rasou. Jak ale uvidíme, až se budeme zabývat státním uspořádáním, jejich území se později rozšířilo až na druhou stranu pevniny a z velkého hlavního města na východním pobřeží pak toltéčtí panovníci udržovali svou téměř celosvětovou vládu.

PRVNÍ TURÁNSKÁ RASA

Turánská – čtvrtá – podrasa vznikla na východní straně kontinentu, jižně od hornatého území osídleného tlavatlíjským národem. Turánci byli od počátku osadníky a mnozí se odstěhovali do zemí ležících na východ od Atlantidy. Na mateřském světadílu nebyli nikdy zcela vládnoucí rasou, přestože se některé jejich kmeny staly poměrně mocnými. Jejich zvláštním, byť ne výhradním domovem (neboť jej museli sdílet s Toltéky) byly velké oblasti ve středu pevniny ležící na západ a jih od horských oblastí Tlavatlíů. Podivnými státními a společenskými experimenty, které tato podrasa prováděla, se budeme zabývat později.

PŮVODNÍ SEMITSKÁ RASA

Pokud se týče původních Semitů – páté podrasy –, byli etnologové poněkud zmateni. Není divu, uvážíme-li, o jak nedostatečné podklady se musejí opírat. Tato podrasa pochází z hornaté krajiny tvořící jižnější ze dvou severovýchodních poloostrovů zahrnujících dnešní Skotsko, Irsko a některá okolní moře. Semitská rasa v této nejméně vhodné části velkého světadílu vzkvétala a rozrůstala se. Po staletí udržovala svou nezávislost vůči výbojným jižním králům, a když nadešel čas, rozšířila se za hranice, kde se usadila. Musíme si uvědomit, že do doby, než se Semité chopili moci, uplynuly stovky tisíců let (dospěli bychom tak ke druhé mapě). Byla to nezkrotná a nespokojená rasa neustále válčící se svými sousedy, obzvláště s tehdy se rozrůstající akkadskou rasou.

AKKADSKÁ RASA

Rodiště Akkadů – šesté podrasy – najdeme na druhé mapě, neboť tato rasa vznikla až po velké katastrofě před 800 000 lety. Pochází ze země na východ od Atlantidy, přibližně ze středu velkého poloostrova, jehož nejzazší jihovýchodní výběžek zasahoval směrem ke starému kontinentu. Můžete ji najít přibližně na 42 stupni severní šířky a 10 stupni východní délky. Na svou rodnou zemi se však dlouho nevážali a zaplavili tehdy oslabený světadíl Atlantidy. Bojovali se Semity v mnoha bitvách na zemi i na moři, při nichž obě strany velmi účelně uplatňovaly loďstvo. Konečně před 100 000 lety Semity zcela přemohli a od těch dob akkadský panovnický rod disponoval prostředky starých Semitů a vládl zemi moudře několik stovek let. Akkadové byli velkým obchodním, mořeplaveckým a osadnickým národem a vybudovali mnoho spojovacích středisek s odlehlými zeměmi.

MONGOLSKÁ RASA

Zdá se, že mongolská neboli sedmá podrasa jako jediná neměla vůbec žádný kontakt s mateřskou pevninou. Pocházela z tatarských plání na 63 stupni severní šířky a 140 stupni východní délky a vyvinula se přímo z potomků turánské rasy, které postupně vytlačila z větší části Asie. Tato podrasa se neobyčejně rozrostla a dokonce i v současnosti k ní v podstatě náleží většina obyvatel Země. Mnoho jejích větví je však tak hluboce zbarveno krví starších ras, že bychom je od nich jen stěží rozpoznali.

STÁTNÍ ZŘÍZENÍ

V přehledu, jako je tento, není možné popsat, jak se každá podrasa dále dělila na národy, jaký byl jejich ráz a charakteristické znaky. Pokusíme se alespoň v hrubých obrysech popsat různá státní zřízení velkých epoch jednotlivých ras.

Připustíme-li, že každá podrasa – stejně jako každá základní rasa – je určena k tomu, aby stála v jistém smyslu na vyšší úrovni než rasa předcházející, musíme též uznat, že kruhová povaha vývoje vede rasu – podobně jako člověka – různými stadii: dětstvím, mládím, dospělostí a znovu „dětskými“ léty stáří. Vývoj má nezbytně konečný průběh, ačkoli by se mohlo zdát, že obracením stoupající spirály lze představit historii státu nebo náboženství jako záznam o rozvoji a pokroku, nebo o ponižování a rozkladu.

Skutečnost, že první podrasa začínala pod nejdokonalejším myslitelným státním uspořádáním, musíme tudíž chápat jako nezbytnost dětství, a ne jako zásluhu zralé dospělosti. Rmoahalové totiž nebyli schopni ustanovit žádnou stálou vládu a nedosáhli ani tak vysokého stupně civilizace jako šestá a sedmá lemurijská podrasa. Manu se však připojil k příslušníkům této rasy a vládl jim jako král. Dokonce i když už se na vládě viditelně nepodílel, pečovali o toto nezralé společenství Znalci nebo Božští vladaři. Jak je patrné z *Tajné doktríny*, lidstvo tehdy ještě nedosáhlo vývojového stádia nezbytného pro zplození plně zasvěcených Zalců. Uvedení vladaři včetně samotného Manua byli tedy nevyhnutelně plody vývoje v jiných vesmírných systémech.

Tlavatliové jistě známky vladařské dovednosti projevovali. Jejich kmeny a národy vedli vůdcové nebo králové, kteří svou moc většinou získávali na základě voleb. Je přirozené, že byli zvoleni jen nejmocnější jedinci a největší válečníci. Vybudovali nakonec rozsáhlou říši, jejíž formální hlavou byl jediný král, jehož svrchovanost však vyplývala spíše z titulární hodnosti než ze skutečných pravomocí.

Nejvyspělejší civilizaci a nejmocnější říši ze všech národů na Atlantidě vybudovali Toltékové, kteří také poprvé zavedli pravidlo dědičného trůnu. Zprvu byli rozdrobeni do nezávislých království, která nepřetržitě válčila mezi sebou i s lemurijskými Rmoahaly na jihu (ti byli postupně přemoženi a mnoho jejich kmenů vzato do otroctví). Po mnohutných válkách se před milionem let sjednotili ve velký svaz s všeobecně uznávaným císařem v čele; výsledkem byl mír a blahobyt.

Musíme si uvědomit, že většina lidí tenkrát stále ještě ovládala své duševní schopnosti, ti nejpokročilejší absolvovali i nezbytný výcvik v okultních školách, čímž dosáhli různého stupně zasvěcení – někteří dokonce i Znalectví. Druhý císař byl tedy již Znalcem a Božský rod pak vládl po tisíce let nejen všem královstvím, v něž se Atlantida rozdělila, ale i ostrovům na západě a jižní části přilehlé země ležící na východě. Kdykoliv bylo třeba, byl rod posílen z Lóže zasvěcení, ale moc byla zpravidla předávána z otce na – více či méně způsobilého – syna, v některých případech dokonce syn prostřednictvím svého otce dosáhl vyššího stupně zasvěcení. Během celého tohoto období udržovali Zasvěcení vládcové spojení s Okultní hierarchií, podřizovali se jejím zákonům a jednali v souladu s jejími plány. Byl to zlatý věk toltécké rasy. Vláda byla spravedlivá a účinná, lidé se věnovali umění a vědám a vedení okultním vzděláním dosahovali v těchto oblastech vskutku výtečných výsledků. Náboženská vyznání a obřady byly dosud poměrně nezkažené – kultura Atlantidy v té době opravdu dosahovala vrcholu.

ČARODĚJNICTVÍ VERSUS ZÁKON DOBRA

Přibližně po 100 000 letech zlatého věku toltécké rasy nastal úpadek a rozklad. Mnoho poddaných králů, kněží a obyvatel přestalo dodržovat zákony vytvořené Božskými vladaři, je-

jichž výzvy a rady již nikdo nebral na vědomí. Spojení s Okultní hierarchií bylo přerušeno. Okultní nadání bylo odcizováno svému právoplatnému poslání a stále častěji zneužíváno k dosažení bohatství a moci, k pokořování a ničení nepřátel, podřizováno všem druhům sobeckých a zlovolných záměrů, což nevyhnutelně vedlo k rozvoji čarodějnictví.

Během mnoha staletí pověrčivosti a nevědomosti se toto s všeobecným odporem vyslovované slovo postupně přestalo spojovat s lehkověrností na jedné a s podvodem na straně druhé. Zamysleme se nyní stručně nad jeho skutečným významem a hroznými důsledky, které musí provozování čarodějnictví nevyhnutelně přivodit světu.

Pomocí duševních schopností, jež ještě nebyly zatlačeny do materialistických hlubin, do nichž tato rasa později sestoupila, a vědeckých znalostí pronikali z vrcholné civilizace Atlantidy nejvzdělanější a nejaktivnější představitelé rasy stále více k podstatám přírodních zákonů a získávali čím dál větší vliv nad některými skrytými přírodními silami. Základem čarodějnictví tedy bylo znesvěcení a sobecké využívání těchto vědomostí; názorným příkladem jeho strašlivých následků jsou i obrovské katastrofy, které lidské plémě stihly. Jakmile černá magie vznikla, nevyhnutelně se rozšiřovalo její provozování ve stále se zvětšujících kruzích. Vyšší duševní vedení bylo tedy odstraněno a čtvrtý Kamický zákon dosáhl během čtvrté základní rasy svého vrcholu a postupně se usazoval v lidské povaze. Chtíč, surovost a krutost se množily a zvířecí přirozenost v člověku dosahovala největší zvrhlosti. Otázka mravnosti rozdělovala atlantidskou rasu na dva nepřátelské tábory již od nejranějších dob; co započalo za dob Rmoahalů, ofresně sililo v éře toltécké. Bitva o Armageddon je bojována znovu a znovu, v každém období světových dějin.

Vyznavači černé magie odmítli nadále uznávat moudrou vládu Zasvěcených vládců, vzbouřili se a dosadili na trůn svého císaře, který po velkém úsilí a bojích vytlačil „bílého“ císaře z hlavního Města zlatých bran. Ten se na severu znovu ujal

vlády ve městě původně založeném Tlavatlí na jižním okraji hornaté oblasti, v sídle jednoho z poddaných toltéckých králů, který císaře ochotně přivítal a dal mu město k dispozici. Několik dalších králů mu rovněž zachovalo věrnost, nicméně většina se přidala k novému císaři panujícím ve starém hlavním městě. Nezůstali mu však věrni dlouho. Poddaní králové neustále prosazovali svou nezávislost a při nepřetržitých bojích v nejrůznějších částech říše se většinou uchýlovali k čarodějnictví, aby znásobili již tak ničivou sílu vojsk.

Tyto události se odehrály asi 50 000 let před první velkou katastrofou.

Situace se však nadále zhoršovala. Kouzelníci využívali svých sil stále bezohledněji a neustále se zvětšoval počet lidí, kteří si osvojovali a provozovali hrůznou černou magii.

Poté přišla strašlivá odplata, při níž hynuly miliony po milionech. Velkolepé Město zlatých bran se stalo dokonalým dopětem hanebnosti, a když se přes něj převálily vlny a zahubily jeho obyvatele, „černý“ císař se již nikdy nevzchopil. Severní císař dobře věděl o blížícím se neštěstí, stejně jako zasvěcení kněží po celém světadilu, kteří se postavili do čela mnohých vystěhovaleckých průvodů předcházejících této pohromě i pozdějším katastrofám.

Po katastrofě byla pevnina hrozivě rozštěpena. Skutečné množství potopeného území však nijak nevypovídá o způsobené škodě, jelikož přílivové vlny se přelily přes rozsáhlé území a zanechaly po sobě zpustlé bažiny. Celé provincie se staly neúrodnými a zůstaly po generace neobdělávané a opuštěné.

Po tomto otřesném varování čarodějnictví mezi zbylým obyvatelstvem na čas ubývalo. Uplynula však ještě dlouhá doba, než byl nastolen nový silný řád. Ve Městě zlatých bran nakonec dosáhl trůnu semitský rod čarodějů, avšak žádná toltécká síla během období druhé mapy nedosáhla vřelasu. Toltéckých obyvatel bylo stále mnoho, ale nesmíšené krve zůstalo na mateřském kontinentu málo.

V období třetí mapy se však toltéckému rodu podařilo dostat k moci na ostrově Ruta a prostřednictvím věrných králů vládl jeho značné části. Tento rod byl oddán černé magii, která se během všech čtyř období stále více rozšiřovala, což vyvrcholilo nevyhnutelnou katastrofou, která zemi od tohoto obludného zla do značné míry očistila. Musíme si také uvědomit, že se v době, kdy zmizela Poseidonie a skutečný konec se blížil, v jedné části ostrovní pevniny chopil vlády Zaslvečený vládce, císař nebo král, který uznával Zákon dobra. Jak to jen bylo možné, dohlížel pod vedením Okultní hierarchie na zlé čaroděje, vedl a vyučoval nepatrnou menšinu těch, kteří si ještě přáli vést čistý a užitečný život. V pozdějších dobách byl „bílý“ vladař zpravidla volen kněžími – hrstkou těch, kteří stále ještě vyznávali Zákon dobra.

O Toltécích zbývá dodat již jen málo. Obyvatelstvo ostrova Poseidonie bylo více či méně smíšené. Území bylo rozděleno mezi dvě království a jednu republiku na západě. Severní částí vládl Zaslvečený vládce. I na jihu ustoupilo dědičné právo volbě lidu. Přestože uzavřené panovnické rody již nevládly, na severu a na jihu se příležitostně dostávali k moci králové toltécké krve, přičemž jižní království neustále pronikalo na území svého severního soupeře a obsazovalo jej.

Dosti obšírně jsme se zabývali situací Toltéků, popis prvních států následujících podras již může být stručnější. Žádná z nich totiž nedosáhla takových kulturních výšin jako Toltékové – za nichž rozklad vlastně již započal.

Jak se zdá, Turánci měli přirozené sklony k budování jakéhosi druhu feudální společnosti. Každý náčelník byl nejvyšším vládcem na svém vlastním území a král byl pouze *primus inter pares*. Náčelníci tvořili královskou radu, svého krále však nezřídka zavraždili a na jeho místo dosadili někoho z vlastních řad. Byla to nezkrotná a zákonů nedbalá rasa – surová a krutá, což dokládá i skutečnost, že v jistém období jejich dějin se válek účastnily i pluky žen.

Turánci učinili podivný experiment, který poznamenal je-

jich společenský život (nebýt jeho politických příčin, měli bychom se jím spíše zabývat v kapitole Chování a zvyky) a který je nejzajímavější částí jejich záznamů. Protože byli ve válce se svými toltéckými sousedy neustále poráženi a protože věděli, že jsou ve velké početní nevýhodě, nadevše si přáli zvýšit počet obyvatel. Vydali proto zákon, jímž byl každý muž zbaven povinnosti bezprostředně podporovat svou rodinu. Stát si vzal děti na starost, pečoval o ně a považoval je za svůj majetek. To přirozeně způsobilo zvýšení porodnosti a svatební obřad upadl v zapomnění. Pouta rodinného života byla přetřhána, pocit rodičovské lásky vymizel. Když se zjistilo, že pokus selhal, byl s konečnou platností ukončen. Tato rasa potom ještě několikrát vyzkoušela a zavrhla další možnosti nalezení společenských řešení ekonomických problémů, které nás i dnes pronásledují.

Původní Semité byli svárlivým, loupivým a rázným národem a vždy se klonili k patriarchálnímu uspořádání vlády. Téměř výhradně ho převzali i semitští osadníci, kteří obecně vedli kočovný způsob života. Jak jsme však již konstatovali, v období druhé mapy vybudovali významnou říši a ovládli Město zlatých bran, přestože museli nakonec ustoupit narůstajícímu vlivu Akkadů.

Asi před 100 000 lety v období třetí mapy Akkadové semitskou mocnost konečně porazili. Šestá podrasa byla daleko klidnější než její předchůdci. Akkadové žili v usazených společnostech jako obchodníci a mořeplavci a samovolně vytvářeli oligarchii. Jejich zvláštností byl duální systém královské vlády v jednom městě (novodobým příkladem je jen Sparta). Pravděpodobně díky zálibě ve vyjíždkách na moře se soustavně zabývali studiem hvězd a dosáhli velkého pokroku v astronomii i astrologii.

Mongolové byli ve srovnání se svými bezprostředními předky surového turánského původu poněkud mírnější. Rodili se na široké stepi východní Sibíře, nebyli nikdy v kontaktu s mateřským kontinentem a kočovníky se stali bezpochyby vzhle-

dem ke svému okolí. Byli více duchovně a nábožensky založeni než Turánci, a proto tihli k vládnímu uspořádání založenému na panovníkovi, jenž byl nejvyšším územním vládcem i nejvyšším knězem.

STĚHOVÁNÍ

Ke stěhování docházelo ze tří důvodů. Jak jsme poznali, turánská rasa byla již od počátku nadšena vídnou osídlování a uskutečňovala ji ve značném měřítku; Semité a Akkadové byli také do jisté míry kolonizačními rasami.

Čas plynul a obyvatelstvo se stále více snažilo překročit limity své existence. Nejchudší národy byly donuceny hledat obživu na řidčeji zalidněných územích. Měli bychom si uvědomit, že za toltécké éry, kdy Atlantida dosahovala svého vrcholu, byla míra lidnatosti na čtvereční kilometr pravděpodobně stejná (ne-li větší) jako v současné Anglii a Belgii. Je však jisté, že tehdy bylo daleko více volného místa vhodného k osídlování, protože celkový počet obyvatel Země byl tehdy asi 2000 milionů, dnes pravděpodobně nepřesahuje 1200–1500 milionů.

K dalším přesunům obyvatelstva, které vedli kněží, docházelo před každou katastrofou – a těch bylo mnohem více než jen zmiňované čtyři. Zasvěcení vládcové a kněží, kteří vyznávali Zákon dobra, si byli předem vědomi blížících se pohrom (jež se tak stávaly přirozeným středem prorockého varování) a posléze vedli skupiny osadníků. V pozdějších dobách však vládci země podobná stěhování velice nelibě nesli, neboť ochuzovala a odlidňovala jejich království, a uprchlíci byli nuceni utíkat tajně během noci.

Při přibližné rekonstrukci cest jednotlivých podras nakonec nutně dospějeme k pevnině, kterou dnes jejich potomci obývají.

Pokud jde o první stěhování, musíme se vrátit zpět do rmo-

ahalské doby. Připomínám, že nesmíšenou krev si tehdy uchovávala pouze část národa obývající severovýchodní pobřeží. Na jižní hranici ji neustále sužovali válečníci Tlavatliů a vytlačovali ji dále na sever. Přesouvala se tedy směrem k sousední pevnině na východě a ke stále bližšímu mysu Grónska. V období druhé mapy již zůstali na zmenšeném mateřském kontinentu pouze nečistokrevní Rmoahalové, kteří obývali severozápadní výběžek světadilu, dále již zmiňovaný Grónský mys a západní břehy velkého skandinávského ostrova. Jedna kolonie se také nacházela na pevnině ležící severně od středního asijského moře.

Bretaň a Picardie tenkrát tvořily součást skandinávského ostrova, který se v období třetí mapy sám stal součástí rozrůstajícího se evropského světadilu. Pozůstatky rasy byly nalezeny ve Francii ve čtvrtohorních vrstvách, za její vhodné zástupce v době jejího úpadku mohou být považováni člověk krátkolebý nebo člověk s okrouhlou hlavou známý jako „foofzský“.

Mnohokrát byli přinuceni drsností doby ledové k ústupu na jih a mnohokrát byli zahnáni chamtivostí mocnějších sousedů zase zpět na sever. Dnes lze roztroušené a pokořené zbytky tohoto národa najít mezi Laponci, přestože i zde byly smíšeny s jinou krví. A tak se stalo, že tyto ztrácející se a vymýcené vzorky lidstva jsou v přímé linii potomky černé rasy obrů, která vznikla na rovníkových územích Lemurie před dobrými 5 miliony let.

Tlavatliji osadníci se zřejmě rozptýlili do všech světových stran. V období druhé mapy se jejich potomci usídlili na západních březích rozrůstajícího se amerického světadilu (Kalifornie) a na jeho nejvzdálenějších jižních pobřežích (Rio de Janeiro). Také bychom je objevili na východních březích skandinávského ostrova, zatímco mnozí z nich se přeplavili přes oceán, obepluli pobřeží Afriky a dosáhli Indie. Tam, po smíšení s domorodým lemurijským obyvatelstvem, utvořili drávidskou rasu. Později připustili postupný příliv árijské krve paté

základní rasy, což způsobilo spletitost různorodých druhů, které lze dnes v Indii najít. Jde o názorný příklad toho, jak je těžké rozhodnout jakoukoli otázku pouze na základě hmotných důkazů, neboť je docela dobře možné, že se duše páté rasy vtělily do bráhmanů, duše čtvrté rasy do nižších kast a nějaké opožděné třetí rasy do horských kmenů.

V době čtvrté mapy sídlil národ Tlaviťlů v jižních oblastech Jižní Ameriky, z čehož lze vyvodit, že Patagonci měli pravděpodobně vzdálené tlaviťlské předky.

Zbytky tlaviťlské i rmoahalské rasy byly nalezeny ve čtvrtohorních vrstvách střední Evropy a dlouholebého „kromaňonského“ člověka¹⁶⁾ můžeme považovat za typického zástupce této rasy v době jejího úpadku. Lidé „kolových staveb“ ve Švýcarsku už tvořili starší a ne zcela čistou odnož. Jediné národy, o nichž lze v současné době tvrdit, že jsou čistokrevnou ukázkou této rasy, jsou některé hnědé indiánské kmeny Jižní Ameriky. Rovněž Barmánci a Siamci mají v žilách tlaviťlskou krev, avšak smíšenou s převážující krví urozenějšího rodu jedné árijské podrasy.

Nyní k Toltékům: Jejich přesuny směřovaly převážně na západ a sousední pobřeží amerického světadílu byla v období druhé mapy zalidněna čistě toltéckou rasou. Větší část těch, kteří zůstali na mateřském kontinentu, měla tehdy velmi smíšenou krev. Toltékové se rozšířili v Severní a Jižní Americe a po tisících letech rozkvětu založili říše v Mexiku a v Peru. O jejich velikosti svědčí historické bádání, dále pověsti, důkazy poskytují rovněž velkolepé architektonické památky. Je ovšem třeba poznamenat, že ačkoli mexická říše byla po staletí velká a mocná z hlediska dnešní civilizace, nikdy nedosáhla výšin jako Peruánci asi před 14 000 lety za vlády Inků. Pokud jde o blahobyt lidu, spravedlnost a dobročinnost vlády, nestrannou povahu lenního majetku a čistý a zbožný život obyvatel, lze tehdejší peruánskou říši považovat za tradiční, byť chabou ozvěnou zlatého věku Toltéků na mateřské Atlantidě.

Průměrný rudý Indián dnešní Severní nebo Jižní Ameriky je nejlepší ukázkou potomka toltéckého národa, avšak samozřejmě jej nelze srovnávat s vysoce kulturními jedinci této rasy za jejího vrcholu.

PRVNÍ EGYPTSKÉ OSADY

Věnujme se nyní Egyptu a především jeho raným dějinám. Přestože původní egyptské osady neměly vyloženě povahu kolonií, první společenství přistěhovalců, přicházejících s úmyslem smísit se s domorodým obyvatelstvem a vládnout mu, pocházela z toltécké rasy.

To se v první řadě týkalo přesunu vznešené Lóže zasvěcení asi před 400 000 lety, kdy byl zlatý věk Toltéků již dlouho minulostí. Odehrála se první velká katastrofa. Národ morálně upadal, provozování černé magie se výrazně rozšiřovalo. Lóže zasvěcení potřebovala čistší prostředí. Zvolila samostatný a řídicí zalidněný Egypt. Osídlení splnilo svůj účel a Lóže konala svou práci nerušená nepříznivými podmínkami téměř 200 000 let. Když před asi 210 000 lety dozrál čas, založila říši – první Božský rod v Egyptě – a začala učit lid. Poté přišlo první velké společenství osadníků z Atlantidy a někdy v průběhu 10 000 let před druhou katastrofou byly postaveny dvě slavné pyramidy v Gíze. Měly jednak zajistit stálou Siň zasvěcení, jednak sloužit jako pokladnice a svatyně pro jakýsi skvostný talisman moci během hroící potopy, o níž Zasvěcení věděli. V době, kterou zachycuje mapa číslo 3, byl Egypt pod vodou, kde zůstal značně dlouho. Když se pevnina opět vynořila, byla znovu zalidněna potomky mnoha původních obyvatel, kteří se uchýlili na Etiopskou vysočinu (na mapě číslo 3 je znázorněna jako ostrov), a rovněž novými skupinami osadníků z Atlantidy. Početný příliv Akkadů pak změnil egyptský druh. Byla to éra druhého Božského rodu v Egyptě, v níž vládli opět Zasvěcení.

Katastrofa před 80 000 lety zemi zatopila vodou, ale tentokrát šlo pouze o dočasnou vlnu. Když ustoupila, nastoupil svou vládu třetí Božský rod, o němž se zmiňuje Manehto. Právě za prvních králů tohoto rodu byl postaven mohutný chrám v Karnaku a mnoho dalších starších staveb, které v Egyptě ještě stojí. Po pravdě řečeno, kromě zmíněných dvou pyramid nestály v Egyptě před katastrofou zřejmě žádné stavby.

Poslední potopa Poseidonie seslala na Egypt další přílivovou vlnu. Byla to sice také jen dočasná pohroma, ale ukončila vládu Božských rodů, neboť Lóže zasvěcení se přemístila na jinou pevninu.

O mnoha skutečnostech, které zde zůstávají nedotčeny, pojednávají *Zápisy Londýnské lóže* (kapitola Pyramidy a Stonehenge).

Turánci, kteří během období první mapy osídlili severní část země ležící hned na východ od Atlantidy, obývali v období druhé mapy její jižní břehy (zahrnující dnešní Maroko a Alžírsko). Putovali také na východ a zalidnili východní i západní pobřeží středního asijského moře. Skupiny Turánců se posléze přesunuly ještě dál na východ a dnes lze v čínském vnitrozemí najít rasu, která se tomuto typu nejvíce přibližuje. Zajímavý byl osud jedné ze západních odnoží: Po celá staletí byla ovládána svými silnějšími toltéckými sousedy, a přesto byla určena k tomu, aby přemohla a nahradila poslední velikou říši, kterou Toltékové vystavěli. Suroví a civilizaci sotva dotčení Aztékové byli totiž čistokrevní Turánci.

Stěhování Semitů bylo na jedné straně řízeno přirozenými pudy, na druhé straně probíhalo pod přímým Manuovým dohledem. Ač se to může zdát zvláštní, jádro, z něhož se měla rozvinout naše velká pátá neboli árijská rasa, nebylo zvoleno z Toltéků, nýbrž z této nespoutané a bouřlivé, přesto však mohutné a rázné podrasy. Důvod bezpochyby spočívá v manuovské povaze, s níž je vždy spojeno číslo pět. Pátá podrasa neodvratně rozvíjela svůj mozkový potenciál a své rozumové možnosti, naopak ztrácela schopnosti duševního vnímání; roz-

voj intelektu neomezeného rozsahu je současně chloubou i předurčením naší páté základní rasy.

Pokud jde o přirozené stěhování, Semité se v období druhé mapy rozšířili na západ i na východ, přičemž na mateřském kontinentu zanechali mocné národy. Na západě pronikali na území dnešních Spojených států, čímž je vysvětlena přítomnost semitského druhu v některých indiánských rasách, a na východě k severním břehům sousedícího světadílu. Druh starověkých Egypťanů i ostatních sousedících národů byl touto původní semitskou krví do jisté míry pozměněn; s výjimkou Židů jsou v dnešní době jedinými zástupci srovnatelně nesměšené rasy jen světlejší zbarvení Kabylové v alžírských horách.

Kmeny, které vznikly ze vzorků, jež Manu oddělil pro utvoření nové základní rasy, konečně našly cestu k jižním břehům středního asijského moře, kde založily první velké árijské království. Zápis zabývající se původem základních ras by odhalil, že mnoho národů, jimž jsme zvyklí říkat Semité, jsou původem Árvové. Objasnil by rovněž, na čem zakládají Židé své tvrzení, že jsou „vyvoleným“ národem. Stručně lze říci, že tvoří neobvyklé a nepřirozené spojení mezi čtvrtou a pátou základní rasou.¹⁷⁾

Přestože se Akkadové nakonec stali nejvyššími vládci mateřské Atlantidy, jejich rodištěm – jak ukazuje druhá mapa – byl sousední světadíl, oblast dnešní středomořské pánve v okolí ostrova Sardinie. Odtud se rozptýlili na východ, obsadili území a došli až do Persie a Arábie. Jak jsme již poznali, pomohli také zalidnit Egypt. První Etruskové, Féničané včetně Kartaginců a sumerští Akkadové pocházeli z této rasy, i když krev kolující v žilách dnešním Baskům je pravděpodobně více akkadská než jakákoli jiná.

Právě v akkadských dobách asi před 100 000 lety přistála na pobřeží Britských ostrovů – tehdy samozřejmě skandinávské části evropského světadilu (jak znázorňuje mapa číslo 3) – kolonie Zasvěcených, která založila Stonehenge. Zdá se, že zasvěcení kněží a jejich vyznavači náleželi k velmi ranému rodu akkadské rasy. Byli vyšší, světlejší a předvídatější než domorodci této země – velmi smíšené, ale většinou degenerované zbytky Rmoahalů. Čtenář *Zápisů Londýnské lóže* (kapitola Pyramidy a Stonehenge) se dozví, že prostá jednoduchost Stonehenge byla zamýšlena jako protest proti přehnané okrase a zdobivosti chrámů existujících na Atlantidě, kde obyvatelé pokračovali v nemravném uctívání vlastních symbolů.

Viděli jsme, že Mongolové nikdy neměli žádné spojení s mateřským kontinentem. Byli zrozeni na rozlehlých tatarských planinách a v těchto krajích dlouho nacházeli i široké pole působnosti pro své kočování. Ze severní Asie do Ameriky přes Behringovu úžinu však mongolské kmeny přešly více než jednou. A Kitané při posledním takovém přesunu přibližně před 1300 lety zanechali stopy, které byli schopni sledovat někteří západní vědci. Různí etnologové rovněž připustili přítomnost mongolské krve u některých kmenů severoamerických Indiánů. O Maďarech a Malajcích je rovněž známo, že jsou výhonky této rasy – první zušlechtění árijskou krví, druhí zneuctění smíšením s úpadkovými Lemuřany. Zajímavé je, že rodová rasa Mongolů je stále při plné síle – ve skutečnosti ještě nedosáhla svého vrcholu – a japonský národ má stále ještě čím přispět dějinám a světu.¹⁸⁾

V první řadě je nutné konstatovat, že naše árijská rasa docílila téměř v každém směru daleko větších výsledků než Atlantidáné. Avšak i v oblastech, v nichž se nám nevyrovnali, jsou záznamy o jejich výsledcích zajímavou výpovědí o vysoké úrovni jejich civilizačního přílivu. Na druhé straně je povaha vědeckých úspěchů, jimiž nás předstihli, natolik oslnivá, že bychom mohli být tak nerovnoměrným vývojem znepokojeni.

Umění a vědy, jimž se věnovaly první dvě rasy, byly samozřejmě mimořádně nezralé; nebudeme sledovat rozvoj každé podrasy zvlášť. Dějiny Atlantidánů i Árjů jsou protkány obdobnými vzestupy i úpadku. Po érách vzdělanosti následovaly doby, v nichž vládlo bezpráví a vše, čeho umělci a vědci dosáhli, bylo ztraceno. Poté však opět nastoupila civilizace a dosáhla ještě vyšší úrovně. Následující poznámky se budou přirozeně zabývat obdobími kulturního rozkvětu, mezi nimiž vynikla zejména velká toltécká éra.

V Atlantidě se lidé věnovali malířství, hudbě, architektuře i sochařství. Hudba byla i v nejlepších dobách „surová“, provozovaná nástroji nejjednoduššího typu. Všechny národy Atlantidy měly v oblibě barvy zářivých odstínů, jimiž zdobili své domy i příbytky. Malířství však mezi krásná umění nikdy zcela nezařadily, přestože v pozdějších dobách byly některé způsoby kreslení a malování vyučovány ve školách. Sochařství, které bylo rovněž školním předmětem, bylo naopak široce rozšířeno a dosáhlo znamenité úrovně. Jak uvidíme později (v kapitole Náboženství), bylo zvykem majetnějších obyvatel umístit do jednoho z chrámů svůj obraz, který byl vyřezán do dřeva nebo do černého kamene tvrdého jako čedič. Nejmajetnější pak mívali vlastní sochu odlitou z nějakého drahého kovu, mosazi, zlata nebo stříbra. Sochy své majitele obyčejně velmi dobře zpodobňovaly, v některých případech byla podoba až překvapivá.

Nejpěstovanějším uměním byla architektura. Atlantidané bu-
dovali masivní stavby obrovských rozměrů. Obytné domy ve
městech nebyly těsně smáčkuté v ulicích jako naše. Některé
stály na vlastních zahradních pozemcích jako venkovské do-
my, jiné byly odděleny veřejně přístupnými plochami, všech-
ny však tvořily uzavřené celky. Důležitá sídla tvořily čtyři stav-
by obklopující dvůr, v jehož středu stála fontána – proto se
Městu zlatých bran přezdívalo také Vodní město. Zboží na pro-
dej nebylo veřejně vystavováno jako v novodobých ulicích.
Veškerá obchodní jednání (s výjimkou rozsáhlých veřejných
trhů pořádaných v pevně stanovenou dobu na otevřených
prostranstvích města) se odehrávala v soukromí. Toltécký
dům charakterizovala věž tyčící se z jednoho jeho rohu nebo
ze středu jednoho bloku. Do horních pater vedlo venkovní
točité schodiště a věž byla zakončena zašpičatělou kopulí –
horní část věže byla velmi často používána jako hvězdárna.
Jak jsme se již zmínili, domy zářily jasnými barvami a některé
byly dokonce vyzdobeny řezbami, freskami nebo malovaný-
mi vzory. K vyplnění okenních otvorů byly vyráběny desky
z materiálu podobného sklu, avšak méně průhledného. Vnit-
řek domu nebyl tak důkladně vybaven a propracován jako
naše novodobá obydlí, vyhovoval však víceméně stejné civi-
lizovanému životnímu stylu.

Chrámy byly stavěny jako rozlehlé haly, které připomínaly
nejspíše obrovské bloky budov v Egyptě. Byly však budová-
ny v ještě úžasnějším měřítku; pilíře podpírající střechnu byly
obyečně čtvercové, zřídka kruhové. V dobách úpadku
byly chrámové lodi obklopeny modlitebnami, v nichž stály
sochy významnějších obyvatel. Tyto postranní oltáře bývaly
tak rozsáhlé, že mohly pojmut celý průvod kněží, které si
mohl některý obzvlášť vznešený obyvatel najmout k obřadné-
mu uctívání svého obrazu. Chrámy, podobně jako soukromé
domy, nebyly nikdy dokončeny bez kopulovitě završených

věží odpovídajících rozměrů; byly využívány k hvězdářským
pozorováním a k uctívání slunce.

K výzdobě chrámů se nešetřilo drahými kovy. Vnitřní pro-
story byly často nejen vykládané, ale dokonce i obložené zla-
tými pláty. Zlato i stříbro bylo vysoce ceněno, ale jak uvidíme
později (až se budeme zabývat měnou), bylo používáno pro
účely ryze umělecké a s měnovou soustavou nemělo nic spo-
lečného. Lze dokonce říci, že tehdejší chemici – dnes bychom
řekli alchymisté – vyráběli takové množství zlata a stříbra, že
je tím z kategorie drahých kovů zcela vyloučili. Umění přemě-
ňovat kovy nebylo sice všeobecně rozšířené, přesto však bylo
natolik známé, že množství vyráběných drahých kovů bylo
vskutku obrovské. Výroba požadovaných kovů může být po-
važována za jeden z tehdejších způsobů průmyslového pod-
nikání, způsob obživy alchymistů. Zlato bylo ctěno více než
stříbro, a proto bylo vyráběno v daleko větším měřítku.

VZDĚLÁNÍ

Na úvod zamyšlení nad výchovou ve školách a na univerzi-
tách Atlantidy několik slov o jazyce: V období první mapy byla
toltéčtina obecným jazykem nejen celého světadílu, ale i zá-
padních ostrovů a části východního kontinentu, která uznáva-
la nadvládu císaře. Zbytky rmoahalského a tlavatlijského jazy-
ka přežily v odlehlých částech podobně, jako dnes přežívají
keltština a velština v Irsku a ve Walesu. Turánci použili za zá-
klad svého jazyka tlavatlijštinu, kterou si však upravili natolik,
že časem vznikl jazyk zcela nový. Semité a Akkadové převzali
toltécký základ, náležitým způsobem jej však změnili, a tím
vytvořili dva různé jazyky. Proto v pozdějších dobách Posei-
donie existovalo několik naprosto odlišných jazyků – všech-
ny však patřily ke stejnému aglutinačnímu typu. Teprve pátá
rasa vyvinula ohebný typ jazyka. Toltéčtina si po staletí udr-
žela svou čistotu; stejný jazyk, jakým se mluvilo v Atlantidě

v dobách jejího rozkvětu, se pouze s drobnými změnami používal o tisíc let později v Mexiku a Peru.

Všechny školy a univerzity v Atlantidě byly za velké toltécké éry i v následných obdobích vzdělanosti financovány státem. Každé dítě muselo projít základní školou. Další vzdělávání se však značně lišilo podle schopnosti jednotlivých žáků. Ti, kteří prokázali skutečné nadání, byli ve věku asi dvanácti let spolu s dětmi vládnoucí třídy, obdařenými od přírody většími schopnostmi, vybráni ke studiu vyšších škol. Na čtení a psaní se pohlíželo jako na pouhé přípravné dovednosti. Byly tudíž vyučovány již na základní škole, nebyly však považovány za nezbytné pro velké množství obyvatel, kteří trávili své životy obděláváním půdy nebo řemeslnými pracemi – činnostmi pro společnost potřebnými. Valná většina dětí byla proto ihned posílána do odborných škol, které nejlépe vyhovovaly jejich rozmanitým schopnostem. Přední místo mezi nimi zaujímalý školy zemědělské, vzdělávání dále probíhalo v některých odvětvích mechaniky a v lovu a rybaření. Tak získávaly všechny děti nejvhodnější vzdělání i výchovu.

Komplikovanější bylo studium dětí s vyššími schopnostmi, které se učily číst a psát. Jeho významnou součástí bylo poznávání bylin a jejich léčivých vlastností. V těchto dobách neexistovali žádní uznávaní lékaři – každý vzdělaný člověk se více či méně vyznal v léčení i v magnetickém uzdravování. Vyučovala se také chemie, matematika a astronomie. Tyto předměty mají svou dobu i dnes, tehdy byly však převážně zaměřeny k rozvoji duševních dovedností a k vědomostem o skrytých přírodních silách. Do této kategorie byly zahrnuty také okultní vlastnosti rostlin, kovů, drahých kamenů a alchymické postupy přeměny. Postupem času se však univerzity vyššího vzdělávání na Atlantidě zaměřovaly více na rozvoj osobní síly, kterou Bulwer Lytton nazývá *uril* a jejíž působení poměrně přesně popsal ve své *Budoucí rase* (*Coming Race*). Výrazná změna nastala s počátkem úpadku rasy, když se vládnoucí třídy stále více uzavíraly vůči okolí a nedovoľovaly stu-

dium vyšších znalostí poskytujících moc nikomu jinému než vlastním dětem; o postupu do vyšších ročníků již nerozhodovaly zásluhy a schopnosti.

ZEMĚDĚLSTVÍ

V toltécké říši byla zemědělství samozřejmě věnována značná pozornost. Dělníci se učili svým povinnostem v odborných školách, navíc byly zakládány univerzity, které způsobilým studentům poskytovaly znalosti nezbytné k provádění experimentů s křížením živočichů a rostlin.

Pšenice se údajně nevyvinula na této planetě, ale byla darem od Manuů, kteří ji přinesli z jiné planety mimo naši sluneční soustavu. Oves a některé další druhy obilí jsou výsledkem křížení mezi pšenicí a divokými travinami Země. Podobné pokusy byly prováděny právě na zemědělských školách Atlantidy a byly samozřejmě podmíněny značnými vědomostmi. Nejvýznamnějším zemědělským úspěchem však bylo vyšlechtění banánovníku. Ve své původní divoké podobě vypadal jako protáhlý meloun, téměř bez dužiny, zato plný semen. Vypěstovat banánovník v dnešní podobě bylo dílem staletí (ne-li tisíciletí) neustálého výběru a eliminačního úsilí.

V toltécké době se mezi domácími zvířaty vyskytovali i tvorové vypadající jako malí tapíři, kteří se živili kořínky a bylinami a v leccem připomínali dnešní prasata, nebyli příliš čistotní a krmili se vším, co jim přišlo do cesty. V okolí lidských obydlí žila velká kočkovitá zvířata a předchůdce psa podobný vlkovi. Toltécké vozy zřejmě tahala zvířata poněkud připomínající malé velbloudy; jejich potomky jsou pravděpodobně dnešní peruánské lamy. Také předchůdci irských losů se ve stádech potulovali po kopcovitých stráních bezmála stejně jako dnes hovězí dobytek na horách – příliš divocí na to, aby strpěli přítomnost člověka, ale přesto pod jeho vlivem.

Toltékové prováděli s chovem a křížením zvířat neustálé

pokusy. Jakkoli se to může zdát podivné, široce přitom využívali umělou dobu říje, aby postup urychlili a získali tak dříve výsledky křížení. Aby dosáhli odlišných výsledků, používali rovněž různobarevné světlo v místnostech, kde k těmto experimentům docházelo.

Toto řízení a formování podoby zvířat podle vůle člověka nás přivedlo k poměrně překvapujícímu a velmi tajemnému tématu. O činnosti Manuů jsme se zmínili již dříve. Veškerá zdokonalení druhu a možnosti skryté v každé formě života se rodí v Manuově mysli, k detailně propracovanému šlechtění živočichů však bylo třeba pomoci a spolupráce člověka. Hojně se vyskytující obojživelníci a plazi byli připraveni postoupit do dalšího vývojového stadia, k pokročilejší podobě ptáků nebo savců. Tyto formy tvořily počáteční materiál poskytnutý člověku, hlinu připravenou přijmout jakýkoli tvar podle hrnčířovy dovednosti. Člověk vyzkoušel mnoho již zmiňovaných pokusů obzvlášť na zvířatech přechodných vývojových stupňů. Například kůň, který dnes tak dobře slouží člověku, je bezpochyby výsledkem těchto experimentů. Spolupráce tehdejších lidí s Manuem a jeho vyslanci byla však příliš brzy přerušena. Zlatý věk Toltéků ukončilo sobectví, neshody a války. Když se namísto obětavé práce na společném úkolu pod vedením Zasvěcených vládců začali lidé navzájem okrádat, užitečné a zdomácnělé druhy zvířat byly ponechány vlastním instinktům, začaly se přirozeně řídit příkladem svých vládců a požíraly se navzájem. Některé z nich byly ve skutečnosti již lidmi vycvičeny a používány při loveckých výpravách, a tak se napůl zdomácnělá kočkovitá zvířata stala předchůdci leopardů a jaguárů.

MĚSTO ZLATÝCH BRAN

Než se budeme zabývat pozoruhodnou soustavou, která obyvatele města zásobovala vodou, popíšeme jeho uspořádání a okolí. Město zlatých bran leželo na východním pobřeží svétadilu poblíž moře a asi 15 stupňů severně od rovníku. Bylo obklopeno překrásnou zalesněnou krajinou připomínající park, v níž byla rozptýlena vilová sídla zámožnějších tříd. Na západě se vypínalo horské pásmo, které poskytovalo zásobu vody. Město bylo vystavěno na svahu kopce, který z roviny vyčníval do výše asi 150 metrů. Na vrcholku stál císařský palác obklopený zahradami, v jejichž středu prýštil ze země nevyčerpatelný pramen vody, který zásoboval nejprve palác a zahradní fontány a odtékal dále do čtyř stran. V podobě vodopádů se pak vléval do kanálu nebo příkopu kolem pozemku paláce a odděloval jej od města ležícího pod ním. Z tohoto kanálu vedla čtyři koryta vodu čtyřmi městskými čtvrtěmi k vodopádům zásobujícím další kanál na nižší úrovni. Kanály byly tři a tvořily soustředné kruhy, nejvzdálenější a nejnižší z nich byl však stále ještě nad úrovní planiny. Čtvrtý, spodní kanál obdélného tvaru zachytával neustále tekoucí vodu a odváděl ji do moře, zároveň obklopoval a chránil vodní hranici (třicet kilometrů dlouhou a patnáct širokou) město.

Město tedy bylo soustavou kanálů rozděleno na tři velké pásy. V horním pásu těsně pod palácovým parkem byla kruhová závodní dráha, rozsáhlé veřejné zahrady, většina domů dvorních úředníků a zvláštní zařízení, které v dnešních dobách nemá obdoby. Název Domov cizinců by dnes mohl navozovat představu nevzhledné stavby a špinavého okolí, ve skutečnosti však šlo o palác, kde byli všichni návštěvníci města hoštěni, jak dlouho si přáli – jako hosté vlády. Osamocené stojící domy obyvatel a různé chrámy zabíraly další dva pásy. Za rozmachu Toltéků zřejmě neexistovala skutečná chudoba (dokonce i družina otroků byla dobře živena a šacena), přestože

v nejnižším pásu na severu a vně nejvzdálenějšího kanálu směrem k moři stála hustší zástavba poměrně chudých domů, jejichž obyvatelé většinou pracovali v námořní dopravě.

Z uvedených skutečností je patrné, že obyvatele města zásoboval neslábnoucí zdroj neustále proudící a zcela čisté vody z jezera ležícího mezi horami na západ od města ve výšce 800 metrů. Horní pásma s císařským palácem byla chráněna vodními koryty – čím výše položenými, tím blíže ke středu.

Není třeba velkých znalostí z oboru mechaniky, abychom si uvědomili, jak úžasných dovedností bylo třeba k výstavbě této úžasné vodní soustavy. V době rozkvětu totiž Město zlatých bran rozdělené čtyřmi koryty čítalo přes 2 miliony obyvatel. O podobnou zavlažovací soustavu se nepokusili v Řecku ani v Římě, a ani dnes by naši nejschopnější odborníci, byť s nesčíslnými náklady, takového výsledku možná nedosáhli.

VZDUCHOLODĚ

Dopravní prostředky Atlantidanů byly ještě podivuhodnější. Vzducholodě nebo létající stroje, které se dnes (tj. 1895) pokoušejí sestavit Američan Keely a Brit Maxim, znali již Atlantidané. Nepoužívali je však jako běžný dopravní prostředek. Otroci, sluhové a davy manuálně pracujících se museli plahočit po venkovských cestách nebo jezdit na prostých vozech s pevnými koly tažených nemotornými zvířaty. Vzdušná plavidla lze považovat za tehdejší soukromé kočáry, respektive jachty, které vlastnili jen nejbohatší obyvatelé, neboť jejich výroba byla obtížná a nákladná. Vzducholodě zpravidla nebyly stavěny pro mnoho lidí, většinou byly dvoulístné, některé však unesly i šest nebo osm cestujících. V pozdějších dobách, kdy sváry a války ukončily éru rozkvětu, byly vyráběny především bitevní vzducholodě – daleko výkonnější stroje zkázy,

navržené tak, aby unesly až padesát a v některých případech i sto bojovníků.

Vzdušné lodě byly vyráběny buď ze dřeva, nebo z kovu. Původně byly dřevěné, s mimořádně tenkou palubou, zpevněnou vstříknutím jakési látky, která materiálu dodala nepoddajnost, nezvýšila přitom jeho hmotnost a zajišťovala potřebnou kombinaci lehkosti a pevnosti. K výrobě kovových vzducholodí byla zpravidla užívána slitina dvou bíle zbarvených kovů a jednoho červeného. Rozměrný a velmi lehký plech aluminiové bílé barvy byl pak rozprostřen na holou kostru vzdušného plavidla, vytvarován tepáním a – kde bylo třeba – ještě elektricky svařen. Ať už byly lodě vyrobeny ze dřeva či kovu, jejich povrch se zdál být beze švů, byl dokonale hladký a ve tmě zářil jakoby světélkujícím nátěrem.

Tvarem připomínaly po celé délce zastřešenou loď, neboť při plné rychlosti nebylo pohodlné ani bezpečné zůstat na horní palubě. Pohyb do výšky a do stran bylo možné ovládat z obou konců.

Jaká energie však lodě poháněla? Zprvu zřejmě poskytoval hnací sílu osobní *vril* (zda byl využíván v kombinaci s nějakým mechanickým zařízením, není příliš důležité). Později byl nahrazen energií, jejíž původ je neznámý a která nepoháněla žádné vyložené mechanické zařízení. Tato energie, přestože nebyla vědou ještě objevena, se spíše podobala té, kterou použil Keely, než elektrické užité Maximem. V podstatě byla éterické povahy. Ačkoli tím nejsme o nic blíže řešení problému, můžeme alespoň popsat způsob, jakým byla využívána (byť se mechanické součásti v různých plavidlech částečně lišily). Následující popis se týká vzducholodí, v níž při jedné příležitosti podnikli tři velvyslanci krále vládnoucího severní části Poseidonie cestu ke dvoru jižního království.

Zdroj byl umístěn v těžké kovové skřini uprostřed plavidla. Odtud energie proudila jednak dvěma širokými pružnými rourami oběma směry, jednak osmi pomocnými trubkami, které byly připevněny na přídě a na zádi k lžazení paluby a byly

opatřeny dvojitým ústím mířícím svisle nahoru i dolů. Když se loď chystala ke startu, spodní záklopy těchto osmi trubíc se otevřely, ostatní zůstaly zavřené. Proud, který se jimi hnál, narazil do země silou, která loď nadzdvihla. Potřebnou oporu pak poskytoval vzduch sám. Po dosažení dostatečné výšky byla uvedena v činnost pružná roura na konci plavidla směřující proti požadovanému směru letu. Proud v osmi svislých trubcích byl mezitím omezen částečným uzavřením záklopek na množství potřebné k udržování dosažené výšky. Mohutný proud směřující nyní velkou rourou dolů pod úhlem asi 45 stupňů napomáhal udržovat výšku a navíc poskytoval velkou hnací sílu posouvající plavidlo vzduchem. Tato roura zároveň sloužila k řízení – její sebemenší pohyb okamžitě způsobil změnu směru plavidla. V případě delší cesty však nebylo třeba neustálého dozoru, neboť trubici bylo možné upevnit, takže až do přistání nemusela být ovládána. Plavidla dosahovala rychlosti až 150 kilometrů za hodinu, směr letu však nikdy nebyl přímočarý, probíhal v dlouhých vlnách – loď se k zemi buď přibližovala, nebo se od ní vzdalovala. Vzducholod' se pohybovala ve výšce pouhých několika desítek metrů; pokud v cestě stály vysoké hory, bylo třeba změnit směr a obletět je – řidší vzduch totiž neposkytoval dostatečnou oporu. Překonání bylo možné nejvýše tři sta metrů vysoké vrcholky. Po dosažení místa určení – jak ve vzduchu, tak na zemi – se loď zastavila tak, že vypustila proud proti směru pohybu, který spolu s proudem dopadajícím na zem působil jako brzda, zatímco hnací síla byla snížena uzavřením záklopy. Zbývá vysvětlit účel osmi trubíc směřujících od hrazení paluby vzhůru: byly používány při vzdušném boji. Proti nepřátelskému plavidlu byla směřována mocná energie, dokázala jej vychýlit z rovnováhy a obrátit jej vzhůru nohama (a této situace bylo samozřejmě možné využít k útoku beranidlem), přičemž mohla protivníky – pokud rychle neuzavřeli, či neotevřeli potřebné záklopy – srazit k zemi. Ať už bylo plavidlo v jakékoli poloze, proud musel pochopitelně tryskat záklopkami směřujícími

k zemi, nikoli opačným směrem. Plavidlo mohlo být vráceno do původní polohy pomocí čtyř trubíc směřujících dolů, zatímco další čtyři na opačné straně zůstaly uzavřeny.

Atlantidáné vlastnili rovněž námořní plavidla poháněná podobným způsobem, přičemž proud energie musel být silnější a účinnější.

CHOVÁNÍ A ZVYKY

Zvyky Atlantidánů v různých epochách jejich dějin byly bezpochyby stejně rozmanité jako u všech národů tvořících naši árijskou rasu. Kolísání módy v průběhu staletí pro nás však není důležité. Následující poznámky se týkají pouze prvořadých vlastností odlišujících tehdejší, především toltécké obyvatelstvo, od dnešního člověka.

Turánskými pokusy se sňatky a se vztahy mezi muži a ženami jsme se již zabývali. Mnohoženství jistou dobu převládalo u každé podrasy. I během toltécké éry zákon povoloval dvě manželky. Mnoho mužů však mělo pouze jednu ženu. Ženy však nebyly považovány za podřadné – jako nyní v zemích, kde je mnohoženství obvyklé – a nebyly nijak utlačovány. Jejich postavení bylo naprosto rovnocenné a nadání, které mnohé z nich projevily při získávání síly *vril*, je mohlo dokonce nadřadit nad druhé pohlaví. Rovnoprávnost byla uznávána již od dětství, ani ve školách nebo na univerzitách nedocházelo k oddělování chlapců a děvčat při vyučování. I ve zdvojených domácnostech bývalo pravidlem, že se děti učily hledat lásku a ochranu u obou manželů svého otce. Nikdo také nebránil ženám vstupovat do vlády. Občas byly členkami rad a příležitostně se jako místní vládyně stávaly zástupkyněmi Zasvěceného vladaře v různých provinciích.

Ke psaní používali Atlantidáné tenký list kovu s porcelánově bílým povrchem. Napsaný text také dokázali rozmnožovat –

na popsaný list umístili jiný tenký kovový plát, který byl předtím ponořen do jakési kapaliny. Takto mohli pořídit libovolný počet kopií a zhotovovat knihy vázáním i velkého počtu jednotlivých listů.

POTRAVINY

Zvyklosti Atlantidanů týkající se stravování a výběru potravin se od dnešních značně lišily. Jejich popis může působit odpudivě, nelze jej však vynechat. Maso zvířat obvykle odvrhovali, zato hltali orgány, které my odhazujeme. Pili teplou krev právě zabitých zvířat a vařili z ní také různé pochoutky.

Nelze si však myslet, že neznali žádné – z našeho pohledu – stravitelnější i chutnější druhy jídel. Jedli mořské a sladkovodní ryby, i když často v pokročilém stavu rozkladu. Hojně pěstovali různé druhy obilí, z nichž vyráběli chléb a placky. Jedli také ovoce a zeleninu a pili mléko.

Je pravda, že nepatrná část obyvatel některé odporné zvyky nikdy nepřijala. Týkalo se to Zasvěcených vladařů, císařů a zasvěceného kněžstva po celé říši – ti byli naprostými vegetariány. I císařští rádci a úředníci u dvora často předstírali, že dávají přednost „čisté“ stravě, ale v tajnosti se pak oddávali odpornějším zálibám.

Ani alkoholické nápoje nebyly tehdy neznámé. Jistou dobu byly v oblibě opravdu silné kvašené lihoviny, které však měly i natolik dráždivé a nebezpečné vedlejší účinky, že jejich požívání bylo zakázáno zákonem.

ZBRANĚ

Válečné a lovecké zbraně se v různých epochách značně lišily. Rmoahalové a Tlavatliové si zpravidla vystačili s meči, oštěpy, luky a šípy, jimiž v nejranějších dobách lovíli mamuty

s dlouhou vlnitou srstí, slony, hrochy a další zvířata, například vačnatce a některé mezipruhky – napůl plazy a savce, napůl plazy a ptáky.

Výbušniny používali poměrně brzy a se značnou dokonalostí: Některé zřejmě vyráběli tak, aby vybuchly ihned při nárazu, jiné až po jisté době; v obou případech působily smrtelně jakési jedovaté výpary vypuštěné při výbuchu, nikoli střepiny. Tyto výbušniny musely v pozdějších dobách Atlantidy dosahovat značné síly, neboť jsou známy případy, kdy byla škodlivým plynem usmrcena celá skupina mužů, nad jejichž hlavami vybuchla bomba vymrštěná jakýmsi druhem praku.

PENÍZE

Nyní k peněžní soustavě: žádnou státní měnovou soustavu první tři podrasy rozhodně neznaly. Jako výměnné známky používaly malé kousky kovu nebo kůže označené jakousi dohodnutou hodnotou, uprostřed nichž byl proražen otvor, aby je bylo možné navléknout na provázek u opasku. Mincířem však byl takřka každý a kožené nebo kovové známky, které vydával a vyměňoval s ostatními za přijatou hodnotu, nebyly ničím jiným než osobním uznáním dlužné částky, jakým je dnes směnka nebo dlužní úpis. Nikdo nebyl oprávněn vystavit více známek, než byl schopen splatit zbožím ve svém vlastnictví. Známky nekovaly jako peníze a jejich držitel mohl prostředky dlužníka dostatečně přesně odhadnout díky jasnozřivosti, již tehdy do jisté míry disponovali všichni a kterou v případě pochybností mohli ihned použít ke zjištění skutečného stavu věcí.

Je však nutné dodat, že v pozdějších dobách Poseidonie byla přijata peněžní soustava s obdobou dnešní měny, s oblíbeným emblémem trojitě hory viditelné z mocného jižního hlavního města.

Otázka lenního majetku přirozeně nevystala mezi Rmoahaly a Tlavatlii, kteří se živili převážně lovem a rybařením, ačkoliv Tlavatliové již jistý druh jednoduché zemědělské obce znali.

Půda začala být ceněna a stala se předmětem bojů až se vzrůstem počtu obyvatelstva v rané toltécké době. Nehodlám se zde rozepisovat o existenci či neexistenci lenního systému v nepokojných dobách, jež předcházely nástupu zlatého věku. Záznamy o této epoše by však mohly zaujmout především politické ekonomy a koneckonců všechny, jimž není blaho národa lhostejné.

Je třeba vzít v úvahu, že počet obyvatel se neustále zvyšoval a za panování Zsvěcených vladařů dosáhl opravdu úctyhodné výše. Přesto nikdo neznal bídu a nedostatek a společenský blahobyt byl bezpochyby částečně podmíněn fungováním soustavy lenního majetku.

Na veškerou půdu a její výnos se pohlíželo jako na majetek císaře, jemuž patřila také všechna užitková zvířata, která na ní žila. Zem byla rozdělena na oblasti nebo provincie. V čele každé z nich stál jeden z pomocných králů nebo místokrálů jmenovaných císařem. Každý z nich byl zodpovědný za blahobyt všech obyvatel, jimž vládl. Staral se o orání půdy, sklizeň úrody a zabezpečení pastvin pro stáda, stejně jako o řízení zemědělských pokusů, o nichž jsme se již zmínili.

Každý místokrál jmenoval radu zemědělských poradců a pomocníků, kteří museli být mimo jiné zblhlí v astronomii – tehdy významné a poutavé vědě, která se zabývala okultními vlivy na rostlinný a živočišný život. Vyvolat déšť nepatřilo k nijak mimořádným schopnostem. S pomocí okultních věd byly rovněž částečně zmírňovány účinky doby ledové v severních oblastech kontinentu. Vhodný den k započetí každé zemědělské činnosti byl samozřejmě náležitě vypočten a na její průběh pak podrobně dohlíželi zvláštní vedoucí pracovníci.

Plodiny vypěstované v dané oblasti nebo království zde byly zpravidla i spotřebovávány, avšak občas došlo i k výměně mezi jednotlivými panovníky.

Malá část výnosu byla odvedena císaři a vládě ve Městě zlatých bran, většina byla rozdělena mezi obyvatele oblasti nebo království. Místokrál a družina vyšších státních úředníků přirozeně dostali největší podíl, i nejprostší zemědělský dělník však měl dost ke spokojenému a pohodlnému životu. Jakýkoli další výtěžek z výroby nebo z nerostného bohatství byl úměrně rozdělen mezi všechny zúčastněné – všichni měli tudíž zájem, aby byly výsledky jejich práce co nejvýnosnější.

Tento systém velmi dlouho znamenitě fungoval. Postupem času jej však rozkládala nedbalost a sobectví. Ti, kteří měli dohlížet, přesouvali zodpovědnost stále více na své podřízené. Panovníci jen zřídka zasahovali a o zemědělství se zajímali jen málo. Nastaly těžké časy. Příslušníci vládnoucí třídy, kteří předtím věnovali veškerý čas státním povinnostem, nyní spíše přemýšleli, jak by si zpříjemnili vlastní život, a propadali přepychu a neřestem.

Obzvláště chyby ve výchovném systému vyvolávaly nespokojenost nižších tříd. O způsobu povolávání mládeže do odborných škol jsme se již zmínili. Povinnost vybírat pro děti takové vzdělání a povolání, pro něž se nejlépe hodí, byla vždy určena příslušníkům vznešených tříd, jejichž duševní schopnosti byly náležitě pěstovány a kteří ovládali jasnožřivost, bez níž takový výběr nebylo možné provést. Ti však přenechávali své povinnosti podřízeným bez podobných schopností, a tak byly děti vedeny špatným směrem. Často zjistily, že jsou doživotně připoutány k povolání, které je netěší a v němž tudíž nedosahují úspěchů.

V době rozpadu toltécké říše vznikaly v mnoha oblastech různorodé soustavy lenního majetku. Později v Poseidonii ustoupily systému osobního vlastnictví, dnes tak dobře známému.

V kapitole Stěhování jsme se již dotkli soustavy lenního

majetku převládající ve slavném období peruánských dějin, za vlády Inků asi před 14 000 lety. Její stručná charakteristika upozorňuje na principy, z nichž vycházela, a dokládá rovněž odchylky uvnitř tohoto poněkud složitého systému.

Veškerý nárok na půdu měl v první řadě Inka. Ponechal si polovinu, z níž podělil i kněžstvo uctívající slunce. Další čtvrtina náležela zemědělcům, kteří samozřejmě tvořili velkou část obyvatelstva.

Z výtěžku svého dílu půdy musel Inka udržovat armádu, spravovat cesty v celé říši a financovat zvláštní vládnoucí třídu. Její příslušníci byli více či méně blízkými příbuznými samotného Inků a reprezentovali civilizaci a kulturu daleko převyšující úroveň širokých vrstev obyvatelstva.

Ze zbývajících čtvrtiny – „země slunce“ – byli jednak zaopatřováni kněží, starající se po celé zemi o veřejné uctívání slunce, jednak zabezpečováno veškeré vzdělávání ve školách a na univerzitách. Tato půda navíc živila všechny nemocné a slabé jedince a každého obyvatele nad 45 let (samozřejmě mimo vládnoucí třídu, pro kterou žádný důchodový věk neplatil), neboť bylo stanoveno, že v tomto věku těžká práce končí a nastává čas zábavy.

NÁBOŽENSTVÍ

Zbývá ještě zrekapitulovat vývoj náboženských představ. Mezi duchovním úsilím drsné, avšak přirozené rasy a poníženým obřadem rozumově vyspělých, avšak duchovně odumřelých lidí leží propast, kterou může překlenout pouze pojem náboženství v nejširším významu. Nicméně je třeba vydat se po stopách nepřetržitého procesu střídání rozmachu a úpadku v dějinách Atlantidy.

Způsob vlády, z něhož vzešla moahalská rasa, jsme popsali jako nejlepší myslitelný, neboť vládcem byl sám Manu. Vzpomínky na tohoto Božského vladaře se dochovaly v kronikách

a časem začal být považován za Boha. A to hlavně lidmi, kteří byli od přírody nadáni okultními schopnostmi a měli tudíž možnost částečně pronikat do sfér vědomí, které naše běžné a teprve se probouzející možnosti daleko přesahují. Jelikož si tyto vyšší schopnosti uchovaly, přijali „primitivní“ lidé náboženství, které nebylo nijak vulgární, i když nevyjadřovalo žádnou vznešenou filozofii. Později se tato podoba náboženské víry přeměnila v jistý druh uctívání předků.

Tlavatliové zdělili tradiční úctu a víru v Manua, Znalci je však učili o životě Nejvyšší bytosti, jejíž symbolem bylo slunce. Vytvořili tak jistý druh uctívání slunce. Při vykonávání obřadů na vrcholcích hor stavěli velké kruhy ze vztyčených monolitů, které symbolizovaly každoroční pouť slunce a sloužily rovněž k astronomickým účelům. Byly umístěny tak, aby z pohledu od hlavního oltáře vycházelo slunce v době zimního slunovratu za jedním z těchto monolitů, při jarní rovnodennosti za dalším a tak dále během celého roku. Tyto kamenné kruhy byly také potřebné k složitým astronomickým pozorováním vzdálenějších souhvězdí.

Pozdější podrasa – Akkadové – vztyčením Stonehenge navázala na prvotní stavby monolitů, jak jsme poznali v kapitole Stěhování.

Přestože byli Tlavatliové obdařeni poněkud větším nadáním pro rozvoj duševních schopností než předchozí podrasa, jejich kult byl stále velmi jednoduchý.

Další rozvoj vzdělanosti za dob Toltéků a obzvlášť pozdější činnost zasvěceného kněžstva a ustanovení Zasvěceného vládce nabízely více příležitosti k hlubšímu pojetí božství. Vybraní jedinci pravděpodobně bývali po přezkoušení přijímáni do řad kněžstva, jež tehdy tvořilo obrovské okultní bratrstvo, které významně předběhlo ostatní lidstvo. Naším tématem však bude víra vyznávaná většinou obyvatel Atlantidy.

Valné většině tehdejších lidí samozřejmě chyběla schopnost povznést se k filozofickým výšinám – podobně jako dnes. Vyjádřit myšlenku nezměrného a všeprostupujícího Vesmíru

mohl i ten nejnadanější učitel pouze prostřednictvím symbolů. Slunce bylo přirozeně prvním z nich. Ušlechtlejší a oduševnělejší lidé symbolům porozuměli a mohli se občas na křídlech nábožné úcty vznést až k Otci všech duší, jež je

*pohnutkou a středem touhy duše naší,
cílem a útočištěm konce cesty naší.*

Zástupy ostatních však nepronikly za symbol, který pak vyznávaly podobně jako dnešní katolická Evropa vyřezávanou Madonu nebo dřevěnou sošku ukřižovaného Krista.

Klaněly se slunci a z tohoto kultu vzešly velkolepé chrámy po celém světadilu. Zejména ve velkém Městě zlatých bran vykonávala chrámovou bohoslužbu družina duchovních, vydržovaná za tímto účelem státem.

V těchto raných dobách nebylo dovoleno žádné zobrazování božství, za jediný vhodný symbol božské přirozenosti byl považován sluneční kotouč, umísťovaný do každého chrámu. Zlatý kruh byl obyčejně natočen tak, aby zachytil první paprsky vycházejícího slunce při jarní rovnodennosti nebo letním slunovratu.

Zajímavým příkladem téměř původního uctívání slunečního kotouče, které přetrvalo dodnes, mohou být obřady Šintó v Japonsku. Šintoismus považuje jakékoli další zpodobení božství za rouhání a dokonce i kruhové zrcadlo z leštěného kovu musí být mimo obřadní příležitosti skryto prostému pohledu. Na rozdíl od oslnivé výzdoby chrámů v Atlantidě jsou však šintoistické chrámy charakteristické absencí jakékoli výzdoby (vytříbeně provedené jednoduché truhlářské práce nedoplňují žádné řezby, malby nebo nátery).

Sluneční kotouč však nezůstal navždy jediným přípustným symbolem božství. V pozdějších dobách byla do chrámů umísťována socha prapůvodního člověka – a uctívána jako nejvyšší zobrazení božství. V jistém smyslu šlo o návrat k rmoahalskému uctívání Manua. I poté bylo náboženství poměrně čisté a okultní bratrstvo Zákona dobře se samozřejmě velice snažilo, aby duchovní život lidí udrželo.

Blížily se však zlé časy, v nichž mizely nesobecké myšlenky, jež by vysvobodily národ z propasti prospěchářství, do níž byl osudem uvrhnut. Rozklad etického ideálu byl nezbytnou předehrou úpadku ideálů duchovních. Tak dlouho se každý bil pouze sám za sebe a své vzdělání využíval čistě sobecky, až si hluboce vštípil názor, že v celém vesmíru neexistuje nic většího a vyššího než on sám. Každý byl sám sobě „zákonem, pánem i bohem“, uctívání chrámů již nebylo spojeno s nadobními ideály a stalo se pouhým zbožňováním člověka, jakým byl a jakým se sám sobě jevil. V *Knize Dzyanu (Book of Dzyan)* je psáno: *Pak se Čtvrtí chlubití počali. My jsme králové, pravilo se; my jsme Bohové... Stavěli ohromná města. Ze vzácných zemin a kovů stavěli a z vyvrhnutých ohňů, z bílého kamene hor a z černého kamene tesali sobě své vlastní sochy, vlastní velikosti a podobě se pak klaněli.* Oltáře umísťovali do chrámů, v nichž se každý klaněl vlastní soše vytepané ze zlata nebo stříbra, vyřezané z kamene nebo ze dřeva. Ti bohatší si vydržovali celé průvody kněží, aby pečovali o jejich svatyně, uctívali je a předkládali jejich sochám oběti jako bohům. Zbožštění sebe sama už nemohlo zajít dále.

Musíme si uvědomit, že každá vskutku náboženská myšlenka, která kdy vstoupila do lidské mysli, tam byla vědomě vnuknuta Božskými učiteli a příslušníky Lóže zasvěcení, kteří po celé věky strážili Božské svátosti a zprostředkovávali nadmyslové stavy vědomí.

Velmi pozvolna lidstvo nabývalo schopnosti některé z těchto božských myšlenek vstřebat. Příčina nestvůrného bujení a ohyzdného překrucování každého náboženství přirozeně tkví v samé lidské ubohosti. Často člověk nebyl připraven přijmout ani znalosti týkající se pouhých symbolů, za nimiž je světlo božství skryto, neboť část těchto vědomostí byla ke všeobecné škodě za nadvlády Turanců vyzrazena.

Viděli jsme, jak se životodárné slunce stalo používaným symbolem, který mohl lidem přiblížit vše, co byli o Prapříčině schopni pochopit. Mezi kněžími však byly známy a střeže-

ny symboly daleko hlubšího a vážnějšího významu. Jedním z nich byl princip Trojjednosti. Trojice nejvyššího posvátného významu sice nebyly lidstvu nikdy vyraženy, avšak trojice znázorňující vesmírné síly Stvořitele, Ochránce a Ničitele vstoupila jakýmsi omylem v turánské době ve všeobecnou známost. Tato myšlenka byla Semity dále zhmotněna a znehodnocena v čistě antropomorfní trojici sestávající z otce, matky a dítěte.

Přestože byl další vývoj v turánském období dosti ořesný, musíme se jím zabývat hlouběji. Prostřednictvím čarodějnictví si mnozí přirozeně uvědomili existenci mocných živlů – bytostí, které mohla částečně nebo zcela oživit lidská vůle, vedená hanebnými úmysly a přirozenou zlomyslností. Tehdy lidé ztráceli úctu a zbožnost, až se těmto výtvorům vlastního zločinného myšlení, které měly pouze zpola vlastní vůli, začali klanět. Při obřadech, jimiž tyto bytosti uctívali, od počátku tekla krev, neboť oběť položená na oltář jim samozřejmě dala další životní sílu. Ještě dnes si v některých částech světa živly stvořené mocnou vůlí starých čarodějů Atlantidy nadále vybírají svou daň mezi nevinnými.

Zdá se však, že se ukrutným Turáncům tyto krvavé obřady, které zavedli a často prováděli, nikdy nepodařilo rozšířit mezi ostatní podrasy, i když podle všeho nebylo obětovávání lidských bytostí mezi některými větvemi Semitů ničím neznámým.

Ve velké toltécké říši v Mexiku bylo při náboženských obřadech uctíváno slunce a nekrvavé oběti dobročinnému božstvu nazývanému Quetzalcóatl zahrnovaly pouze květiny a ovoce. Až teprve s příchodem divošských Aztéků byl nevinný obřad doplněn krví lidských obětí, jež zkrápěla oltáře válečného boha Huitzilopochtliho, a při shromáždění v Teokali byla vytrhávána srdce z těl obětí. To lze považovat za přímý pozůstatek uctívání živlů turanianskými předky.

Stejně jako dnes zahrnoval náboženský život lidí nejrůznější formy víry a uctívání. Existovali sice jedinci, kteří usilovali

o zasvěcení a měli ponětí o vyšším duchovním životě – věděli, že nezbytnými předpoklady dosažení vyšších stavů vědomí a rozšíření možnosti vnímání jsou čisté úmysly vůči všem bližním, ovládnutí mysli, čistota žití a konání. Naprostá většina obyvatel nižší úrovně však víceméně slepě uctívala vesmírné síly nebo antropomorfní bohy různými způsoby – od krvavých rituálů uctívání živlů k pokleslému a nejrozšířenějšímu obřadu, při němž každý zbožňoval sám sebe.

Zabýváme se zde pouze Atlantidou, pomijíme proto zmínky o ještě pokleslejších způsobech uctívání modelů – existujících ostatně dodnes – mezi zpustlými zástupci lemurijského lidu.

Obřady oslavující nejrozmanitější druhy uctívání modelů přetrvávaly po celá staletí až do konečného potopení Poseidonie, v té době však již nespočetné davy vystěhovalců z Atlantidy podobné kultury zanesly i do ciziny.

Sledovat podrobně vývoj těchto starobylých náboženství, která se v historických dobách šířila v tak rozmanitých a protichůdných podobách, by byl úkol velmi nesnadný, avšak v budoucnu bude nezbytné osvětlit důležité skutečnosti přesahující dosud možnosti našeho chápání.

Doufejme, že předchozí stručný přehled poslouží jako základ pro podrobnější zpracování dějin mnoha větví zmíněných podras, které by podrobně popsaly politický a sociální vývoj, který zde byl jen zběžně načrtnut.

Dodejme ještě několik slov o vývoji rasy – o rozvoji, kterého budou veškeré živé bytosti v čele s lidstvem dosahovat, století za stoletím, tisíciletí za tisíciletím, manvantaru za manvantarou, kalpu za kalpou.

Duch a hmota jsou dvěma póly jediné věčné podstaty. První polovinu každého cyklu zabírá sestup ducha do hmoty. Období Atlantidy, nad nímž jsme se zamýšleli, leželo přesně uprostřed, jinak řečeno: bylo bodem zvratu současné manvantary.

Změna, která v naší současné páté rase nyní započala – tedy obrácení hmoty v ducha, se tehdy projevila pouze v ojedinělých případech jako první náznak vzkříšení ducha.

Všem, kdo se nad tím alespoň trochu zamysleli, však musí být jasné, že ještě stále čeká na rozluštění otázka překvapivých rozdílů a rozporů mezi vlastnostmi jednotlivých podras Atlantidy. Duševní schopnosti a Božská jasnozřivost se střetávaly se surovou vášní a s pokleslými zvířecími sklony.

Řešení této zdánlivě neřešitelné hádanky se přiblížíme, když si uvědomíme, že stavba mostu tehdy teprve začala – mostu duševní síly, určené ke spojení vzhůru se vypínajících zvířecích sil a sestupujícího Božského ducha v jediný celek zdokonalené individuality. Říše zvířat dnes představuje oblast přírody, kde stavba tohoto mostu ještě ani nezačala, a dokonce i v dobách Atlantidy bylo lidstvo spojeno tak nepatrně, že svými duchovními vlastnostmi mohlo jen mizivě ovládat živočišnou část své povahy. Špetka Vědomí, kterou disponovalo, stačila sice dodat příchut' jeho smyslovým požitkům, ale nemohla již probudit stále ještě dřímající duchovní schopnosti, jež nutně v jednotném zdokonaleném celku získají naprostou převahu. Metafora nedostavěného mostu bude platit pro lidský druh ještě nespočetná další tisíciletí – až do doby, než lidstvo dokončí další kruh sedmi planet a velký Pátý okruh bude v polovině své cesty.

Manasaputra sestoupil na Zemi, aby obdařil myšlením ty, v nichž ještě nedoutnala ani jiskra. Přestože k tomu došlo během druhé poloviny období třetí základní rasy a na počátku čtvrté, hořelo tou dobou po celé Atlantidě světlo velmi slabě a jen o vzácných jedincích se dalo říci, že dospěli k abstraktnímu myšlení. Působení mysli na hmotné předměty bylo na druhé straně zcela v rámci jejich chápání, a jak již víme, dosahovali v každodenním životě úžasných a pozoruhodných výsledků, zvláště když své duševní schopnosti zaměřili ke společnému cíli.

Musíme si rovněž uvědomit, že čtvrté základní pravidlo Kama platilo vrcholně za čtvrté rasy, což by vysvětlovalo hloubku zvířecí hrubosti, do níž se propadla. Její úpadek navíc nevyhnutelně zdůrazňoval fakt, že cyklus se právě blížil ke

své dolní fázi – nelze se proto pozastavovat nad tím, že národ postupně ztrácel duševní schopnosti a klesal k sobectví a materialismu.

To vše bychom měli považovat spíše za součást rozsáhlé cyklické činnosti ve smyslu věčného zákona.

Všichni jsme tímto obdobím mizérie prošli a zkušenosti, které jsme tehdy získali, společně utvářejí naše dnešní povahové rysy.

Nad árijskou rasou dnes však svítí jasnější slunce než nad našimi předky na Atlantidě. Lidé naší rasy jsou méně ovládnuti žádostmi smyslů a více přístupni vlivu myšlení, čímž získávají schopnost získávat hlubší znalosti a rozumově obsáhnout širší oblast. Vzhůru směřující oblouk velkého manvantarického cyklu bude k bráně Cesty přivádět stále větší počet lidí a bude lákat k důkladnějšímu využití nadmyslových schopností poskytovaných těm, kteří nepřetržitě upevňují a očišťují svůj charakter. Toto upevňování a očišťování již není vedeno křečovitým úsilím a není neustále přerušováno vlivem matoucích lákadel, je naopak trvale usměrňováno a střeženo Mistry moudrosti. A proto: jak jednou začneme stoupat, nikdy již nezaváháme, nepochybíme a dojdeme přímo až ke slavnému cíli.

Duševní schopnosti a Božská jasnozřivost, které byly na čas ztraceny, zůstávají nadále právoplatným dědictvím národa a čekají, až jich kdokoli z nás vlastním úsilím znovu dosáhne. Poskytnou nám nejen možnost ještě hlouběji porozumět, ale i více nadmyslových sil. A tak se budou řady Znalců – Mistrů moudrosti – neustále rozšiřovat. I dnes mezi námi pravděpodobně žijí jedinci – nerozeznatelní, poháněni neutuchajícím nadšením –, kteří se ještě před tím, než se na této planetě usadí další základní rasa, stanou Mistry moudrosti a přispějí k jejímu vzestupu.

POZNÁMKY

- 1 *Popular Scientific Review* (Populárně vědecká revue), červenec 1878.
- 2 *Families of Speech* (Druhy řečí), str. 132.
- 3 Seznam těchto slov je uveřejněn v *North Americans of Antiquity* (O starověku v Severní Americe), str. 475.
- 4 Viz Bancroft: *Native Races* (Domorodé rasy), str. 547.
- 5 Viz Short: *North Americans of Antiquity* (O starověku v Severní Americe), Winchell: *Pre-Adamites* (Preadamité) a Catlin: *Indians of North America* (Indiáni Severní Ameriky); viz též Ignatius Donnelly: *Atlantis* (Atlantida), kde je za spolupráce dalších shromážděno velké množství dokladů.
- 6 Viz Humboldt: *Mexican Researches* (Mexické výzkumy) a Prescott: *Mexico*; pro úplnější popis obřadů křtu viz W. Williamson: *The Great Law* (Velký zákon), kapitola Sacraments and Blood Covenants (Svátost a pokrevní smlouva).
- 7 Viz Sahagun: *Historia de Nueva España*, kniha VI.
- 8 Kingsborough – *Mexican Antiquities* (Mexické starožitnosti), svazek VIII, str. 250.
- 9 Kniha III, kapitola XVIII.
- 10 Viz *Pre-Adamites* (Preadamité), str. 380.
- 11 Viz Bancroft: *Native Races* (Domorodé rasy), svazek V, str. 221 a 321.
- 12 Str. 294.
- 13 Viz též Bancroft, cit. dílo, svazek V, str. 553
- 14 Viz Baldwin: *Ancient America* (Starověká Amerika), str. 176.
- 15 viz Short: *North Americans of Antiquity* (O starověku v Severní Americe), str. 268–271
- 16 Geologie a paleontologie považují „kromaňonského“ člověka za předchůdce „forfoozského“; poněvadž tyto dvě rasy žily součas-

ně velmi dlouho, může být zrovna tak pravdou, že „kromaňonská“ kostra, přestože zastupovala druhou rasu, byla do čtvrtohorních vrstev uložena tisíce let před tím, než žil člověk „forfoozský“.

17 Viz W. Williamson: *The Great Law* (Velký zákon), str. 243–245.

18 Autor psal tuto větu v době rusko-japonské války.

ZTRACENÁ LEMURIE

PŘEDMLUVA

Cílem tohoto pojednání je nejen poukázat na překvapivé informace o ztraceném světadílu Lemurie a o jeho obyvatelích, ale především potvrdit skutečnosti uvedené v *Tajné doktríně* a v ostatních pracích týkajících se dnes již potopených pevnin. Důkazy poskytuje studium geologie, tělesný vývoj nižších organismů, rozšíření příbuzných druhů žijících i vyhynulých živočichů a rostlin.

Vědci běžně připouštějí, že co je dnes na zemském povrchu pevninou, bývalo kdysi dnem oceánu, a co dnes tvoří dno oceánu, bývalo kdysi souší. Geologové byli v některých případech dokonce schopni přesně určit oblasti, kde k takovým poklesům a zdvihům došlo. Přestože se vědecký svět o ztracený světadíl Atlantida zajímal pouze okrajově, všeobecné mínění již dlouho připomíná, že v prehistorických dobách existoval rozlehlý jižní kontinent, jemuž se říká Lemurie.

Důkazy, jež poskytuje geologie a rozšíření příbuzných druhů žijících i vyhynulých živočichů a rostlin:

Z historie vývoje Země víme, že rozmístění pevniny a vodstva na jejím povrchu se stále mění. Následkem geologických změn v zemské kůře dochází všude k vzestupům a poklesům podkladu, které jsou na různých místech různě zřetelné. I když nastávají tak pomalu, že se mořské pobřeží zdvihne nebo ponoří v průběhu století pouze o několik centimetrů, dlouhodobě mají značné důsledky. A historie Země je velmi dlouhá. V průběhu mnoha milionů let na Zemi existoval organický život a souše a voda spolu ustavičně bojovaly o nadvládu. Světadíly a ostrovy se potápěly do moře, nové se vynořovaly nad hladinu. Jezera a moře pomalu vysychala, nová vznikala na místech, kde se podklad snižoval. Z poloostrovů se stávaly ostrovy, když se potopil úzký pás pevniny, který je spojoval s pevninou. Ostrovy v souostroví se stávaly vrcholky souvislého řetězce hor, když se dno okolního moře výrazně zvedlo.

Takto se kdysi Středozemní moře změnilo ve vnitrozemní, když se v Gibraltarském průlivu spojily pevniny dnešní Afriky a Evropy. Anglie byla opakovaně propojena s evropským kontinentem a znovu od něj oddělena (dokonce i v poměrně nedávných dobách historie země, již za existence člověka). Evropa a Severní Amerika byly rovněž bezprostředně propojeny. Tichomoří kdysi tvořilo rozsáhlý světadíl a početné ostrůvky, které jsou v něm dnes roztroušeny, byly nejvyššími vrcholky jeho hor.

Indický oceán tvořil světadíl rozprostírající se od Sundských ostrovů podél jižního pobřeží Asie až k východnímu pobřeží Afriky. Tento rozsáhlý dávný kontinent pojmenoval Angličan Sclater Lemurie podle zvířat podobných opicím, která jej tehdy obývala. Lemurie je patrně i kolébkou lidské rasy, která se z antropoidních opic s největší pravděpodobností poprvé vyvinula právě zde.¹⁾ Znalost chorologie poskytla Alfredu Wallaceovi obzvlášť zajímavý a významný důkaz, že současná Oceánie se ve skutečnosti skládá ze dvou zcela odlišných oddílů. Západní část (indicko-malajské souostroví), sestávající z velkých ostrovů Borneo, Jáva a Sumatra, byla dříve v místě, kde je dnes Melaka, spojena s asijským kontinentem a pravděpodobně i s Lemurií. Východní část (australsko-malajské souostroví) se skládá zejména z ostrovů Celebes, Moluky, Nová Guinea a Šalamounových ostrovů a byla kdysi přímo spojena s Austrálií. Obě části byly dříve světadíly oddělenými úžinou, avšak dnes jsou z větší části ponořeny pod mořskou hladinou. Wallace byl schopen na základě pečlivých chorologických pozorování velmi přesně určit polohu této bývalé úžiny, jejíž jižní konec prochází mezi ostrovy Bali a Lombok.

Od doby, kdy úroveň vodní hladiny na zemi kolísala, se hranice pevniny neustále měnila a můžeme konstatovat, že obrysy světadílů a ostrovů nikdy nezůstaly hodinu, ba ani minutu přesně stejné. Mořské vlny se od nepaměti neustále tříští o pobřeží a cokoli z pevniny ukrojí, to přibývá tam, kde se hromadí bláto, které tuhne v pevný kámen vystupující nad hladinu moře jako nová pevnina. Nic nemůže být mylnější než představa pevných a neměnných obrysů našich světadílů, kterou nám vštěpovali v mládí při nedokonalých hodinách zeměpisu postrádajících jakýchkoli geologických základů.²⁾

Sclater původně zvolil název Lemurie na základě poznání, že zvířata lemurského druhu se patrně vyvinula právě na tomto světadílu.

To je bezpochyby oprávněná a vysoce pravděpodobná domněnka, napsal A. R. Wallace. Je příkladem studia geografic-

kého rozšíření zvířat, které by mohlo umožnit rekonstrukci původního uspořádání světa... [Lemurie] zastupuje patrně prvotní zoologickou oblast v některé dávné geologické epoše. O kterou epochu však šlo a jaké byly hranice dotyčného kontinentu, nejsme dnes schopni určit. Připustíme-li, že zahrnoval celou oblast, která je nyní obydlena lemurovitými zvířaty, pak se rozprostíral od západní Afriky k Barmě, jižní Číně a Celebesu.³⁾

Wallace rovněž uvedl: Měli jsme již příležitost poukázat na dávné spojení mezi touto oblastí (etiopskou) a Madagaskarem, když jsme chtěli vysvětlit rozmištění lemurského druhu a některé další pozoruhodné podobnosti mezi těmito dvěma oblastmi. Tento názor podporuje i geologický průzkum Indie, který ukazuje, že se Ceylon a jižní Indie skládají převážně z granitu (žuly) a staré metamorfované horniny, zatímco většina poloostrova byla až na několik izolovaných druhohorních skal utvořena v třetihorách. Je proto zřejmé, že po většinu třetihor⁴⁾ hraničily Ceylon a jižní Indie na severu se značně rozlehlým mořem a tvořily pravděpodobně část rozsáhlého jižního světadílu nebo velkého ostrova. Četné a výrazné geologické podobnosti s Malajsií však svědčí o značných souvislostech a dávné blízkosti těchto ostrovů. Když se později utvářely široké roviny a náhorní plošiny Hindustánu, stále pozemní spojení ovlivnilo vysoce vyvinutou himalájsko-čínskou faunu, došlo k prudkému přílivu nových druhů a mnoho méně vyvinutých druhů vymřelo. Pro starší formy nebyl tento příliv plazů a hmyzu tak krutý, zřejmě byly příliš dobře přizpůsobeny místním podmínkám, než aby byly vypuzeny. Proto nacházíme významnější množství pozůstatků starověké fauny již potopeného jižního světadílu pouze mezi těmito skupinami.⁵⁾

Wallace dále usoudil, že v třetihorách a nejspíš i během velké části druhohor byla zemská hmota pravděpodobně nahromaděna na severní polokouli: Zdá se, že na jižní polokouli se nacházely tři rozsáhlé a velmi staré zemské celky. Jejich plocha se sice postupem času měnila, ale vždy od sebe zůstávaly odděleny. Dnes je víceméně představují Austrálie, jižní Afrika a Jižní

Amerika. Postupně do nich proudily vlny života tak, jak se každý z nich přechodně stával součástí některého území severní země.⁶⁾

Wallace sice posléze popíral nezbytnost předpokladu existence takového světadilu (zjevně na obhajobu některých svých závěrů po kritice Dr. Hartlauba), nezměnil však přirozeně své závěry, týkající se poklesů a vzestupů velkých částí zemského povrchu, stejně jako vztahů mezi různými druhy žijící i vyhynulé fauny.

Tímto tématem se ještě podrobněji zabýval H. F. Blandford v nanejvýš zajímavém pojednání⁷⁾ předneseném na shromáždění Geologické společnosti, z něhož jsou následující výňatky:

Podobnost mezi zkamenělinami živočichů i rostlin *Beaufortovy* skupiny v Africe a v indických *Pančétách* a *Kathmisu* naznačuje, že mezi těmito oblastmi dříve existovalo spojení. Podobné rysy zkamenělin africké a indické zvířeny však nenacházíme pouze v období permu a triasu. Rostlinná ložiska v jihoafrickém *Uitenhage* obsahovala jedenáct rostlinných forem, z nichž dvě *Tate* ztotožňuje s indickými *rádžmahálskými* rostlinami. Indické jurské zkameněliny dosud nejsou (až na pár výjimek) podrobně popsány. Nicméně Dr. *Stolietzka* si povšimla výrazné podobnosti některých kačských zkamenělin a africké formy. *Stolietzka* a *Griesbach* odhalili, že většina (22 z 35 popsaných forem) křídových zkamenělin u řeky *Umtavona* v *Natalu* je shodná s některými druhy z jižní Indie. Skupiny zkamenělých rostlin v *Indii* a v *Karoo* a část útvarů v africkém *Uitenhage* jsou tedy nejspíše sladkovodního původu a nepřímo poukazují na existenci blízké rozlehlé pevniny, z jejíž pozůstatků tato ložiska pocházejí. Byla pevnina mezi těmito dvěma oblastmi souvislá? Naznačuje nějak soudobá fyzikální geografie Indického oceánu její možnou polohu? A co spojení mezi touto pevninou a *Austrálií*? Musíme přece předpokládat, že v permu existovalo. A konečně – lze na dnešní fauně a flóře Indie, Afriky a ostrovů ležících mezi nimi nalézt nějaké zvláštnosti, které by podpořily myšlenku, že dříve existovalo přímější spojení než dnes – přes

Afriku, jižní Indii a *Malajský poloostrov*? Tyto teze nejsou nijak nové. Po dlouhou dobu byly předmětem úvah některých indických i evropských přírodopvců, například mého bratra a Dr. *Stolietzky*. Jejich dohady jsou založeny na vztazích a částečné totožnosti historické fauny a flory a existujícího systému forem, podle něhož *Andrew Murray*, *Searles*, *V. Wood ml.* a profesor *Huxley* dospěli k objevu miocenního světadilu v části Indického oceánu. Samozřejmě, že tato studie může pouze rozšířit a blíže vysvětlit geologické aspekty problému.

Letmý pohled na mapu nám s ohledem na geologické znalosti ukáže, že se z okolí západního pobřeží Indie táhne linie korálových ostrovů a mělčin až k ostrovům *Seychely*, *Madagaskar* a *Mauritius*. Všechny – včetně *Adaské* mělčiny, *Lakadiv*, *Malediv*, *Chagoské* skupiny a *Saya de Malha* – naznačují přítomnost potopeného horského pásma nebo pásem. *Darwin* uvádí, že se *Seychely* zdvihají z rozsáhlé a poměrně rovné mělčiny z hloubky 55–75 metrů, takže je můžeme, přestože jsou nyní lemovány skalami, považovat za prodloužení stejné potopené osy. Dále na západě se *Cosmoledo* a *Komory* skládají z atolů a ostrovů ohrazených útesy, které se výrazně přibližují k současným břehům Afriky a *Madagaskaru*. Zdá se přinejmenším pravděpodobné, že se v tomto řetězu atolů, mělčin a bradlových útesů objevuje starobylý horský řetězec, který možná tvořil páteř pozdně prvohorní, druhohorní a raně třetihorní pevniny. Souvisí s touto pevninou podobně jako alpská a himalájská soustava s *Eurasií* a *Skalnaté hory* a *Andy* s *Amerikou*. Poněvadž by bylo vhodné tuto druhohorní pevninu pojmenovat, navrhuji název *Indo-oceánie*. [*Sclaterův* termín *Lemurie* se však ujal více.] Profesor *Huxley* z paleontologického hlediska podotkl, že v této oblasti (či spíše mezi *Etiopií* a *Indií*) existovalo v miocénu pevné spojení. Jak jsem již naznačil, domnívám se, že existovalo daleko dříve.⁸⁾ Víme pouze, že nastal pokles severního výběžku této pevniny, a to později, než došlo k velkým sesuvům v *Dákkhinu*. Tyto obrovské tabule sopečné horniny jsou na východ od *Ghátů* a pásma *Sakjádri* nápadně vodorovné, na západě se však začínají

svažovat k moři. Bombajský ostrov je proto složen z výše položených částí tohoto útvaru, což naznačuje, že k poklesu na západní straně pevniny došlo v třetihorách. V tomto ohledu jsou i závěry profesora Huxleyho – že k němu došlo po miocénu – zcela v souladu s uvedeným geologickým důkazem.

Blandford dosti obšírně doložil příbuznost četné fauny ve zmiňovaných zemích (lev, hyena, šakal, leopard, antilopa, gazela, stepokur, drop veliký indický, mnoho suchozemských měkkýšů a zvláště lemur a luskoun) a pokračoval:

Paleontologie, fyzikální geografie a geologie tedy ve shodě se zjištěným rozšířením zvířectva a rostlinstva dokládají, že Afrika, Indie a tropické ostrovy v Indickém oceánu byly kdysi úzce spojeny. Tato indo-oceánská pevnina zřejmě existovala přinejmenším od permu (jak podotýká profesor Huxley) až do miocénu⁹⁾ a jižní Afrika a Indický poloostrov jsou jejími pozůstatky. Je možné, že souvislé pásmo této pevniny bylo během dlouhé doby její existence někdy přerušeno. Křídové skály v jižní Indii a jižní Africe a mořská jurská ložiska ve stejné oblasti prokazují, že některé její části byly na delší nebo kratší dobu zatopeny mořem. Podobné trhliny však nepřetržovaly příliš dlouho – Wallaceův průzkum východního moře Oceánie prokázal, že i velmi úzký pruh moře představuje při stěhování suchozemských zvířat nepřekonatelnou překážku. Pevnina musela být spojena v prvohorách s Austrálií a ve třetihorách s Malajsií, poněvadž spřízněné malajské a africké formy se v několika případech liší od indických. Zatím však o geologii východního poloostrova víme příliš málo, abychom mohli říci, od které epochy byl spojen s indo-oceánskou pevninou. Theobald zjistil, že u arabského pobřeží lze najít triasové, křídové a nummulitické horniny, a je známo, že kamenouhelný vápenec se vyskytuje na jih od barmského Moulmeinu, zatímco oblast na východ od řeky Iravadi je tvořena horninami mladších třetihor. Z toho vyplývá, že značná část Malajského poloostrova musela být v druhohorách a eocénu převážně zaplavena mořem. Geologové zjistili, že okrajové výběžky Himálaje v knížectví Sikkim jsou tvořeny

horninami obsahujícími zkamenělé rostliny Ranigandže, a proto tato dávná pevnina musela zasahovat do oblasti severně nad dnešní deltou Gangy. V pohoří Khasi a v horním Ásámu nalezneme křídové i třetihorní uhlí rovněž, jenže v obou případech spojené s mořskými ložisky. To dokládá, že hranice mezi pevninou a mořem se v této oblasti v křídě a eocénu poněkud měnila. Existence rozsáhlých křídových a nummulitických formací, které se rozpínají severozápadně od Indie daleko přes Balúčistán a Persii a zasahují až do severozápadního Himálaje, dokazuje, že Indie nebyla se západní Asií v pozdějších druhohorách a v eocénu přímo spojena. Naproti tomu jurské horniny v Kači, Solném pásmu a v severním Himálaji ukazují, že moře v minulých dobách pokrývalo velkou část dnešní pánve řeky Indus. Triasové, kamenouhelné a ještě pozdější formace v Himálaji naznačují, že již od raných dob až po vzestup pevniny tohoto velikého horského řetězce zůstávaly jeho rozsáhlé části po věky pod mořem.

Své úvahy Blandford shrnul takto:

1. Skupiny zkamenělých rostlin v Indii sahají od raného permu až do pozdního jurského období a svědčí (kromě několika ojedinelých případů) o celistvém úseku pevniny a o sladkovodních podmínkách, které mohly nastat již mnohem dříve.

2. V raném permu a po pliocénu bylo obvyklé chladné podnebí a nízké teploty – podle mého názoru na obou polokoulích současně. Po ochlazení se rostliny a plazi uchýlili do Afriky, Indie a nejspíš i do Austrálie, anebo se naopak toto rostlinstvo rozšířilo z Austrálie, kde již dříve existovalo.

3. Indie, jižní Afrika a Austrálie byly v permu propojeny indo-oceánským světadílem, přičemž Indie a jižní Afrika zůstaly spojeny (nanejvýš s krátkým přerušením) až do konce miocénu; tato pevnina byla posléze spojena také s Malajskem.

4. Ve shodě s některými dalšími autory se domnívám, že polohu této pevniny určuje oblast omezená korálovými útesy a hradbami, jež se dnes rozkládají mezi Arabským mořem a východní Afrikou.

5. Až do konce nummulitické epochy nebylo mezi Indií a západní Asii žádné přímé spojení (snad kromě krátkých období).

V diskusi po Blandfordově přednášce profesor Ramsay souhlasil s autorem v přesvědčení o propojení Afriky s Indií a Austrálií v geologických dobách.

Woodward uvítal, že autor poskytl další informace odvozené z výskytu zkamenělých rostlin druhohorních skupin v Indií a podpořil tak názory Huxleyovy, Sclaterovy a dalších, které se týkaly dávného potopeného světadílu (Lemurie), jehož existenci již dávno předvídaly výsledky Darwinových výzkumů korálových útesů.

Z pěti dnes existujících kontinentů, napsal Ernst Haeckel ve znamenité práci *Dějiny stvoření*,¹⁰⁾ nemohla být oním prvotním domovem [člověka] – takzvaným „Rájem“, kolébkou lidské rasy – ani Austrálie, ani Amerika, ani Evropa. Většina okolností naznačuje, že touto oblastí byla jižní Asie (případně Afrika). Další poznatky (obzvláště chorologické) však nasvědčují tomu, že pravěkým domovem člověka byl světadíl dnes již potopený pod hladinou Indického oceánu. Rozprostíral se tehdy podél jižního pobřeží dnešní Asie (a pravděpodobně s ním byl spojen) směrem na východ až k dálné Indií a k Sundám a směrem na západ až k Madagaskaru a jihovýchodním břehům Afriky. Již jsme se zmínili o tom, že na velmi pravděpodobnou existenci tohoto světadílu upozorňují mnohá fakta o geografickém rozšíření zvířectva a rostlinstva. Sclater nazval tento kontinent Lemurie podle charakteristických poloopic. Uznáme-li, že Lemurie byla prvotním domovem lidstva, velmi tím usnadníme objasnění geografického rozmístění lidského druhu.

Haeckel v pozdější práci *Původ člověka* již považuje existenci Lemurie za prokázanou.

První část výpovědi ve prospěch ztracené Lemurie uzavřeme citátem z díla G. Hartlauba:¹¹⁾

Isidor Geoffroy St. Hilaire před pětaticeti lety postřehl, že určování, do které třídy patří ostrov Madagaskar, výlučně podle jeho zoologických vlastností a bez ohledu na geografické umís-

tění, by vedlo k závěru, že není ani asijského, ani afrického typu a že se od obou zcela liší – téměř jako jakýsi čtvrtý světadíl. A lze rovněž dokázat, že tento čtvrtý kontinent se od nedaleké Afriky liší (co se týče fauny) daleko více než od vzdálené Indie. Tímto tvrzením, jehož správnost a výstižnost odhalila pozdější šetření, francouzský přírodovědec poprvé položil zajímavou otázku. A odpovědí je nedávno předložená vědecká hypotéza: čtvrtým světadílem Isidora Geoffroye je totiž Sclaterova Lemurie – potopená pevnina, která zahrnovala část dnešní Afriky a rozprostírala se daleko na východ za jižní Indií a Ceylon a jejíž nejvyšší štíty jsme našli v sopečných vrcholcích Bourbonu a Mauritia a v hlavním horském pásmu samotného Madagaskaru – posledního útočiště již vyhynulé lemurijské rasy, která ji kdysi obývala.

DŮKAZY ZÍSKANÉ ZE STAROBYLÝCH ZÁZNAMŮ

Doklady týkající se Lemurie a jejich obyvatel poskytl stejný zdroj jako záznamy, z nichž vychází *Příběh o Atlantidě*. I v tomto případě měl autor možnost získat kopie dvou map: první znázorňuje Lemurii (a přilehlé země) v období jejího největšího rozmachu, druhá zobrazuje obrysy Lemurie po jejím rozdělení následkem velké katastrofy (avšak ještě dlouho před jejím konečným zničením).

Nikdy jsme nevydávali mapy Atlantidy za přesné do nejmenších podrobností – vzhledem k tomu, že v případě Lemurie bylo získávání údajů daleko obtížnější, je nezbytné předestlat, že její mapy musíme brát s ještě větší rezervou. Předlohou kopií map Atlantidy byl polovypouklý glóbus z pálené hlíny a dobře zachovalá mapa na pergamenu nebo jakémisi druhu kůže. Nyní jsme měli k dispozici jen rozbitý hlíněný model a pomačkanou mapu ve velmi špatném stavu, z nichž bylo daleko obtížnější zhotovit podrobné kopie.

Mapy Atlantidy prý kreslili mocní Znalci, netušíme však, zda mapy Lemurie zpracovali Božští učitelé v době, kdy Lemurie ještě existovala, nebo později. Přestože nemůžeme přeceňovat spolehlivost dotyčných map pořízených ze starodávných originálů, věříme, že je lze ve všech důležitých podrobnostech pokládat za přibližně správné.

PRAVDĚPODOBNÁ DOBA EXISTENCE SVĚTADÍLU LEMURIE

Atlantida existovala zhruba asi 4–5 milionů let a zprvu byla obydlena Rmoahaly, první podrasou čtvrté základní rasy, která vznikla na dosud existující části kontinentu Lemurie. Uvědomíme-li si, že v průběhu vývoje zastupovalo číslo čtyři nejen nejhlubší bod cyklu, ale – jako v případě manvantary nebo rasy – nejkratší dobu trvání, lze předpokládat, že světadíl Lemurie existoval o mnoho milionů let déle než Atlantida, kontinent čtvrté základní rasy. V případě Lemurie však nelze uvést žádná, ani přibližná data. Nejvhodnějším prostředníkem časového vymezení jsou novodobé vědě dosud známé geologické epochy, a proto se budeme zabývat výhradně jimi.

MAPY

Povšimněte si, že mapám nejsou přiřazeny geologické útvary. Pokud však chceme na základě shromážděných materiálů dospět k nějakému závěru, zdá se pravděpodobné, že starší z map Lemurie zobrazuje uspořádání pevniny od permu přes trias až po juru, zatímco druhá mapa nejspíše zahrnuje útvary od křidy po eocén.

Ze starší mapy lze vyzkoušet, že rovníková Lemurie v době svého největšího rozmachu téměř obepínala zemkouli. Rozprostírala se tehdy od dnešních Kapverdských ostrovů

kolem pobřeží Sierry Leone jihovýchodním směrem přes Afriku, Austrálii, Společenské ostrovy a všechna zasahující moře až k bodu vzdálenému sotva několik kilometrů od velkého ostrovního světadílu, který byl rozlehlý téměř jako současná Jižní Amerika a z větší části pokrýval zbytek Tichého oceánu a zahrnoval také Hornův mys a část Patagonie.

Na druhé mapě je nápadný velmi dlouhý a v některých místech i výjimečně úzký průliv oddělující dva rozměrné bloky pevniny, na které byla Lemurie v této době rozštěpena. Všimněte si, že se částečně shoduje s úžinou mezi dnešními ostrovy Bali a Lombok. Vidíme rovněž, že tento průliv pokračoval severním směrem poblíž západního pobřeží Bornea – nikoli východního, jak se domníval Ernst Haeckel.

Pokud jde o rozšíření fauny a flóry a o existenci mnoha odrůd společných Indii a Africe, na niž upozornil již Blandford, zjišťujeme, že mezi částmi Indie a rozsáhlými oblastmi Afriky existovala v období první mapy pevnina a že podobné spojení se částečně zachovalo i v období druhé mapy. Porovnání map Atlantidy a Lemurie názorně ukazuje, jak v různých epochách existovalo souvislé spojení mezi většinou světadílů dnes oddělených mořem. Dnešní rozšíření rostlinstva a živočišstva v Severní a Jižní Americe, v Evropě a dále na východ, které bylo takovou hádankou pro přírodovědce, pak lze vysvětlit s naprostým klidem.

Ostrov vyznačený na starší mapě Lemurie severozápadně od nejdlejšího výběžku tohoto kontinentu a západně od současného španělského pobřeží byl pravděpodobně centrem, z něhož se v průběhu věků zmiňovaná fauna a flóra rozšiřovala. Musel totiž od počátku být – a to je nejzajímavější – jádrem budoucího velkého světadílu: Atlantidy. Jak vidíme, existoval již v nejranějším stadiu Lemurie. Na druhé mapě je spojen s pevninou, jež předtím tvořila část Lemurie, přičemž se natolik rozrostl, že bychom měli spíše mluvit o kontinentu. Stal se významnou hornatou oblastí Atlantidy – v období jejího největšího rozkvětu, kdy zahrnovala dokonce rozsáhlá úze-

mi dnešní Severní a Jižní Ameriky, i v dobách jejího úpadku. V další epoše byl součástí ostrova Ruta a posléze v podstatě základem posledního zbytku Atlantidy – ostrova Poseidonie, k jehož konečné potopě došlo v roce 9564 před n. l.

Z porovnání obou map Lemurie a z dalších čtyř map Atlantidy vyplývá, že Austrálie a Nový Zéland, Madagaskar, části Somálska, jih Afriky a nejjižnější část Patagonie jsou oblasti, které *pravděpodobně* existovaly od počátku Lemurie a přetrvaly všechny katastrofy. Totéž lze říci o jižních oblastech Indie i o Cejlonu (s výjimkou dočasného potopení v epoše Ruty a Daitye).

Dokonce až dodnes existují pozůstatky ještě staršího hyperborejského kontinentu, které představují nejstarší známé pevniny na povrchu zemském: Grónsko, Island, Špicberky, nejsevernější oblasti Norska a Švédska a nejvzdálenější severní mys Sibiře.

Japonsko je na našich mapách zakresleno jako pevnina (ostrov nebo část světadílu) od období druhé mapy Lemurie. Také dnešní Španělsko již tou dobou bezpochyby existovalo, a proto je *nejspíše* – s výjimkou nejsevernějších oblastí Norska a Švédska – nejstarší oblast Evropy.

Jistá neurčitost uvedených tvrzení vyplývá ze skutečností, že v období mezi oběma mapami bezpochyby *docházelo* na nejrůznějších místech k poklesům a zdvihům zemského povrchu.

Krátce po období druhé mapy Lemurie se kupříkladu na dlouhou dobu potopil celý dnešní Malajský poloostrov. Tato oblast se však musela před obdobím první mapy Atlantidy opět vynořit, protože Malajský poloostrov je na ní vyznačen jako součást velkého světadílu. K menším poklesům a zdvihům zemského povrchu také opakovaně došlo později i v blízkosti Britských ostrovů. Haeckel má naprostou pravdu, tvrdí-li, že Anglie (přesněji můžeme říci ostrovy Velké Británie a Irsko – tehdy spojené) *se opakovaně připojila a oddělila od evropského kontinentu*.

Pro upřesnění připojujeme tabulku se stručným přehledem vývoje života zvířat a rostlin na naší planetě v jednotlivých geologických útvarech (podle Haeckela), která zachycuje rovněž jednotlivé lidské rasy a velké pohromy z pohledu okultních učenců.

PLAZI A BOROVICOVÉ PRALESY

Z tabulky vyplývá, že člověk žil na Lemurii ve věku plazů a borovicových pralesů. Obojživelným příšerám a obrovským kapradinám mladších prvohor se v teplém a vlhkém podnebí dařilo stále dobře. Vlhké bažiny střední doby kamenné se hemžily plesiosaury a ichtiosaury; kvůli vysychání mnoha vnitrozemních moří však postupně převládl dinosaur – obludný suchozemský plaz. Pterodaktylové – ještěři s netopýřími křídly (od velikosti vrabce až po dnes nevidané rozpětí křídel více než pět metrů) – se nejen plazili po zemi, ale létali také vzduchem. Dinosauři – draci – byly většinou hroznými šelmami a dosahovali délky 12–15 metrů.⁽²⁾ Nedávné vykopávky dokonce odkryly kostru ještě většího jedince. Profesor Ray Lankester na zasedání Královské instituce 7. ledna 1904 upozornil na kostru brontosaura dlouhou 20 metrů, která byla objevena v oolitických vrstvách na jihu Spojených států amerických.

Ve strofách starobylé *Knihy Dzyanu* jest psáno: *Zvířata s kostmi, draci z hlubin a létající ještěři byli zařazeni mezi plazy. Ti, kteří se plazili po zemi, dostali křídla. Ti ve vodě, s dlouhými krky, stali se předky vzdušných ptáků. Novodobá věda poskytuje důkazy: Třída ptáků, jak jsme již podotkli, je vnitřním uspořádáním a zárodečným vývojem tolik spjata s plazy, že se bezpochyby vyvinula ze stejné větve... K přeměně ptáků v plazy docházelo poprvé v mezolitu a převážně pravděpodobně v triasu.⁽³⁾*

Geologické vrstvy	Hloubka vrstvy ve stopách	Lidské rasy	Pohromy	Zvířata	Rostliny
proterozoikum (starohory)	archeifrická – praprvohorní vrstva	první základní rasa – astránní (nemohla proto zanechat žádné zkamenělé pozůstatky)		bezlebečtí zvířata	pralesy obrovských čepelatek a ostatních stejných rostlin
kambrium					
silur (prvohory)					
devon	prvohory – první vrstva	druhá základní rasa – eterická		ryby	kapradinové pralesy
karbon					
perm					
triás	druhoohory – druhá vrstva	třetí základní rasa – lemurijská		plazi	borovicové a palmové pralesy
jura					
křída					
eočén	třetihory – terciární vrstva	čtvrtá základní rasa – atlantidská		savci	pralesy listnatých stromů
miocén					
pliocén					
diluvium (pleistocén)	čtvrtohory – vrstva čtvrtého stupně	pátá základní rasa – árijská		rozlišenější savci	šlechtěné lesy
altivium					

V rostlinné říši této epochy borovice a palmy postupně vytlačovaly obrovské kapradiny. V pozdním mezolitu se vyvinuli první savci, zkameněliny jejich prvních zástupců – mamutů a mastodontů – lze nalézt hlavně ve vrstvách následujícího eocénu a miocénu.

LIDSKÁ ŘÍŠE

Již od tohoto počátečního období můžeme mluvit o lidské říši. Je však nezbytné předeslat, že takový člověk, kterému bychom dnes přiznali být jen nízký stupeň duševní vzdělanosti nebo spirituální vyspělost, *nemohl* v tomto věku žít. Nejméně pokročilí jedinci z první skupiny lunární Pitris se totiž počali znovu vtělovat až se vznikem posledních tří podras této třetí základní rasy, přičemž ti nejvyvinutější se nenarodili dříve než za některé rané podrasy v období Atlantidy.

Přínejmenším během první poloviny existence lemurijské rasy tedy musíme člověka považovat spíše za zvíře, které má lidskosti teprve dosáhnout, než za člověka, jak ho chápeme dnes. Přestože druhá a třetí skupina Pitris, která během prvních čtyř podras tvořila obyvatelstvo Lemurie, dosáhla v lunární manvantaře takového sebeuvědomění, že se člověk vyčlenil z říše zvířat, nedostávalo se jí dosud božské jiskry, která ji měla obdařit duchem a osobitostí – jinými slovy – dotvořit skutečného člověka.

ROZMĚRY A SLOŽENÍ LIDSKÉHO TĚLA

Vývoj lemurijské rasy tvoří jednu z nejnejasnějších i nejzajímavějších kapitol lidských dějin, neboť člověk během tohoto období dosáhl opravdové lidskosti. Jeho tělo prodělalo velké

fyzické změny a dvakrát se proměnil i postup jeho rozmnožování.

K velikosti a složení lidského těla v tomto raném období je nutno uvést několik překvapivých zjištění. Mějme přitom na paměti, že zatímco vývoj zvířat, rostlin a nerostů na této čtvrté planetě během Čtvrtého okruhu této manvantary pokračoval pravidelně, bylo určeno, aby rychle postupující vývoj lidstva přeskočil některé stupně dosažené v předešlých kruzích dané manvantary. Téměř bezduché bytosti první základní rasy měly nabývat zkušeností v tělech, která by nám tudíž připadala jako obrovské přízraky – pokud bychom je vůbec mohli spatřit, neboť byla tvořena astrální hmotou. Astrální podoba první základní rasy se pozvolna zhmotňovala. Tělo druhé základní rasy bylo sice již hmotné povahy, jelikož však bylo utvořeno z éteru, zůstalo by dnešnímu zraku skryto rovněž.

Dělo se tak – jak nám bylo řečeno – podle vůle Manua a bytostí, které mu pomáhali vylepšovat fyzický model člověka tak, aby vyhovoval zkrácenému průběhu vývoje. Nejvyšším vývojovým stupněm tohoto modelu byla ohromná stvoření opičího vzhledu, která se ve Třetím okruhu vyskytovala na třech fyzických planetách – na Marsu, Zemi a Merkuru. Když ve Čtvrtém okruhu na Zemi dorazila vlna lidského života, zastihla na planetě přirozeně i několik takových tvorů, pozůstatků z doby temna, kteří se samozřejmě přidali k přicházejícímu lidskému proudu, jakmile získali úplnou fyzickou podobu. Jejich těla nebyla zcela vyřazena, neboť měla sloužit k převtělení nejzaostalejších tvorů. Potřebného zdokonalení těchto opičích bytostí však bylo možné docílit nejsnáze tím, že Manu v astrálním plánu rozpracoval archetyp daný Božským rozumem (Logos).

Z éterické druhé základní rasy se poté vyvinula třetí – lemurijská. Její zhmotnělé tělo bylo složeno z plynných, tekutých a pevných látek, které tvořily podstatu tří nejnižších oddílů hmotného plánu. Plyny a kapaliny však stále převládaly, neboť soustava obratlů se dosud nezpevnila v kosti, jak je zná-

me dnes. Člověk proto nebyl schopen stát vzpřímeně. Jeho kosti byly v podstatě pružné (podobně jako u dnešních malých dětí). Tělesná stavba s pevnými kostmi se vyvinula až v polovině lemurijského období.

K objasnění tohoto procesu zhmotňování éterického těla a následného zpevňování kostí postačí, zmíníme-li se o existenci neměnného hmotného atomu,¹⁴⁾ který v sobě nesl podstatu všech forem, jimiž člověk ve hmotném plánu prošel. Atom obsahoval jak tělesnou stavbu s pevnými kostmi, které člověk dosáhl v průběhu Třetího okruhu, tak i éterickou formu a všechny mezifáze. Musíme si totiž uvědomit, že hmotný plán sestával ze čtyř stupňů, a to nejen éteru, ale i plynů, tekutin a pevných látek, o nichž se mnozí domnívají, že tvoří hmotu. Každá etapa vývoje tedy probíhala přirozeně, neboť její postup byl zdokonalen již před mnoha lety, a vše, co měl Manu se svými pomocníky učinit, zahrnoval již neměnný atom příslušného množství hmoty.

ZRAKOVÉ ÚSTROJÍ

Před vyvinutím kostí bylo zrakové ústrojí těchto bytostí jednoduché – alespoň pokud jde o úroveň dvou předních očí, s jejichž pomocí hledali na zemi potravu. V týlu však měli navíc vsazeno třetí oko, jehož zakrnělý pozůstatek je dnes znám jako *epifýza*. Jak víme, v současnosti je centrem astrálního vidění, ale v době, o níž mluvíme, zde bylo ústředí nejen astrálního, ale i fyzického zraku. Profesor Ray Lankester se v nedávné přednášce zmínil o vyhynulých plazech a zvláštní pozornost věnoval *velikosti temenního otvoru v lebce, která naznačuje, že u ichtyosaurů muselo být temenní neboli pineální oko na vrcholku značně rozměrné*. V této souvislosti dále prohlásil, že lidstvo bylo těmto velkým vodním ještěrům podřízeno, *neboť my jsme ono třetí oko, kterého si lze povšimnout na ještěrce*

obecné nebo ještě lépe na ještěrce modré z jižní Francie, ztratili.¹⁵⁾

Někdy v první polovině lemurijského období, nejspíše během vývoje třetí podrasy, se obrovské rosolovité tělo začalo pomalu zpevňovat, údy z měkkých kostí nahrazovala celková kostěná stavba. Tato primitivní stvoření nyní již mohla stát vzpřímeně, dvě přední oči se postupně staly centry fyzického zraku. Třetí oko však do jisté míry zůstávalo až do závěrečné epochy Lemurie. Bylo samozřejmě i činným orgánem a možným ohniskem okultního vidění, které si tato rasa nadále uchovala až do doby Atlantidy.

Za zmínku rovněž stojí, že když lidé získali schopnost stát a pohybovat se ve vzpřímené poloze, mohli chodit pozpátku téměř stejně snadno jako kupředu. To lze vysvětlit nejen schopností třetího oka, ale bezpochyby také podivuhodným tvarem jejich pat (jak uvidíme později).

POPIS LEMURIJSKÉHO ČLOVĚKA

Následující popis se týká člověka, který náležel k jedné z pozdějších podras – pravděpodobně k páté:

Jeho postava byla obrovitá, asi 3,5–4,5 metrů vysoká. Měl velmi tmavou kůži žlutavě hnědé barvy, protáhlou spodní čelist a neobvykle zploštělý obličej, malé, leč pronikavé oči posazené podivně daleko od sebe, takže mohl hledět do stran stejně dobře jako dopředu. Oko na temeni hlavy – v místě, kde samozřejmě nerostly žádné vlasy – mu umožňovalo vidět také dozadu. Místo čela měl cosi jako záhyb masa. Hlava se dosti podivně skláněla nazad a vzhůru. Nohy a zvláště paže byly delší než naše a nemohl je zcela narovnat ani v lokti, ani v koleni. Ruce a chodidla byly ohromné a paty neobratně vyčnívaly vzad. Svě tělo zahaloval do volného roucha, které vypadalo, jako by bylo vyrobeno z kůže nosorožce, bylo však šupinatější – nejspíš

z kůže zvířete, o němž dnes víme pouze díky zkamenělinám. Okolo hlavy s poměrně krátkými vlasy měl obtočen další kus kůže, ke kterému byly připevněny pestrobarevné, převážně jasně červené a modré šňapce. V levé ruce držel zahrocenou hůl délky 3,5–4,5 metru, odpovídající výšce člověka, kterou bezpochyby používal k obraně i k útoku. Okolo pravé ruky si omotával konec dlouhého provazu vyrobeného z nějakého druhu popínavé rostliny, na němž vedl obrovského ohavného plaza připomínajícího plesiosaury. Lemuřané tato stvoření skutečně ochočovali, cvičili je, aby mohli využít jejich síly při lovu jiných zvířat. Vzhled tehdejšího člověka, popsaného běžně se vyskytujícího jedince, by sice dnes působil nepříjemně, nebyl však zcela necivilizovaný.

Mnozí vyhlíželi dokonce ještě nelidštěji. Sedmá podrasa později nabývala kultivovanější podoby, přesto se stále v ničem nepřibližovala vzhledu dnešního člověka. Stále měla vyčnívající spodní čelist, tučné a vydulé rty, zploštělý obličej a zlověstně hledící oči, již se však vyvíjelo cosi jako čelo a zvláštní paty již tolik nevyčnívaly. Hlavu člověka jedné větve této sedmé podrasy lze popsat jako téměř vejcovitou (s užším vrcholkem hlavy), s očima umístěnými široko od sebe a velmi vysoko. Nebyl již tak vysoký a vzhledem rukou, nohou a chodidel se víceméně podobal dnešním černochoům. Tito lidé vybudovali významnou a dlouho trvající civilizaci a po tisíce let ovládali většinu ostatních kmenů žijících na rozlehlé Lemurii. Před jejím zánikem dokonce unikli rasovému úpadku, když si zajistili další dlouhotrvající existenci i moc zkřížením s Rmoahaly – první podrasou Atlantidy. Jejich potomci samozřejmě zdědili mnoho rysů třetí rasy, ve skutečnosti však patřili k rase čtvrté, což jim pochopitelně zajišťovalo energii potřebnou k dalšímu vývoji. Vzhledem se pak podobali americkým Indiánům, vyjma barvy kůže, která měla zvláštní namodralý nádech, jaký se dnes nevyskytuje.

Jakkoli jsou změny rozměrů, složení a vzhledu lidského těla během tohoto období překvapující, proměny způsobu lidské-

ho rozmnožování jsou ohromující. Vyjdeme ze srovnání se systémem převažujícím dnes u nižších rostlin a živočichů.

ZPŮSOBY ROZMNOŽOVÁNÍ

Ernst Haeckel na příkladech popsal nejjednodušší způsoby rozmnožování dělením a pučením (gemace) a dále uvedl: *Třetí způsob nepohlavního rozmnožování, tvoření zárodečných pupenů (polysporogonie), je úzce spojen s pučením. U nižších, nedokonalých živočišných organismů, zvláště u živočichů a červů podobných rostlinám, velmi často zjišťujeme, že se uvnitř živočicha složeného z mnoha buněk vyděluje malá skupina buněk a postupně se vyvíjí v jedince, který dříve nebo později tělo rodiče opustí a bude mít stejné vlastnosti jako on... Tvoření zárodečných pupenů je očividně jen málo odlišné od skutečného pučení. Na druhé straně je však spojeno se čtvrtým druhem nepohlavního rozmnožování, které tvoří téměř přechod k rozmnožování pohlavním, jmenovitě ke tvoření zárodečných buněk (monosporogonie). V tomto případě již nejde o skupinu buněk, nýbrž o jedinou buňku, která se odděluje od okolních buněk uvnitř organismu rodiče a dále se vyvíjí mimo něj... Pohlavní rozmnožování (amfigonie) je obvyklou metodou reprodukce u všech vyšších živočichů a rostlin. Je zřejmé, že se vyvinulo až ve velmi pozdním období historie země z nepohlavního rozmnožování – podle všeho především z rozmnožování zárodečnými buňkami... V případě všech výše zmiňovaných hlavních forem nepohlavního rozmnožování (štěpení, pučení a tvoření zárodečných pupenů i buněk) byla oddělená buňka nebo skupina buněk schopná samostatného vývinu v nového jedince. V případě pohlavního rozmnožování však musí být buňka nejprve oplodněna jinou plodivou látkou. Aby se zárodečná buňka (vajíčko) mohla vyvinout v nového jedince, musí se smístit s oplodňující spermií. Tyto dvě plodivé látky, spermie a vajíč-*

ko, vytváří buď obojpohlavní jedinec (hermafrodit), nebo dva různí jedinci (pohlavní rozlišenost).

Jednodušší a starší formou je rozmnožování hermafroditních jedinců. Objevuje se u velké většiny rostlin a pouze u malé skupiny živočichů (například u zahradních šneků, pijavic, žížal a dalších červů). Každý hermafrodit v sobě vytváří látky obou pohlaví – vajíčka i spermie. Květ většiny vyšších rostlin obsahuje jak mužské (tyčinka a prašník), tak ženské orgány (čnělka a zárodek). Každý zahradní šnek vytváří v jedné části svých pohlavních žláz vajíčka a v druhé spermie. Mnoho hermafroditů je schopno samooplodnění; v ostatních případech je však pro vývin vajíčka nezbytné vzájemné oplodnění dvou hermafroditů. Tato forma představuje přechod k pohlavní rozlišenosti.

Pohlavní rozlišenost charakterizující složitější formy pohlavního rozmnožování se vyvinula z hermafroditismu během pozdějšího období organických dějin světa. Dnes je všeobecně rozšířeným způsobem rozmnožování u vyšších živočichů... Takzvané panenské rozmnožování (partenogeneze) nabízí zajímavou formu přechodu od pohlavního rozmnožování k nepohlavnímu tvoření zárodečných pupenů, které ho nejvíce připomíná... V tomto případě získávají zárodečné buňky (vzhledem a chováním jinak naprosto stejné jako vaječné buňky) schopnost vyvíjet se v nové jedince, aniž by musely být oplodněny. Z nejrůznějších partenogenních úkazů jsou nejnapadnější a nejpoučnější ty, při nichž tatáž zárodečná buňka plodí různé druhy jedinců podle toho, zda byla oplodněna nebo ne. U našich včel medonosných vzniká z neoplodněných vajíček královny samčí jedinec (trubec) a z oplodněných samiččí (královna nebo dělnice). Z toho je patrné, že ve skutečnosti mezi pohlavním a nepohlavním rozmnožováním není tak široká propast, naopak – oba způsoby spolu přímo souvisejí.¹⁶⁾

Zajímavé je, že vývoj třetí lidské rasy na Lemurii provázely fáze způsobu rozmnožování v jistých prvcích velmi podobné některým popisovaným postupům. V Tajné doktríně se vyskytují pojmy „živorodost, vejcorodost a androgynie (pohlavní obojetnost)“.

V raném období se z téměř bezpohlavních postupem času – samozřejmě pozvolna – stávali bisexuální nebo androgynní. Tato přeměna vyžadovala nesčetné generace, během nichž se jednoduchá buňka pocházející z prvotního rodiče (dva v jednom) poprvé vyvinula v bisexuální bytost, později se stala plnohodnotným vajíčkem, až konečně zrodila jednopohlavního tvora. Lidstvo třetí rasy je nejzáhadnější ze všech pěti dosud vyvinutých ras. Odpověď na otázku, jak se utvářela odlišná pohlaví, zde přirozeně zůstává zahalena tajemstvím, neboť je předmětem odborného zkoumání embryologů. Toto dílo odpoví pouze naznačuje. Je však zřejmé, že trvalo věky, než se u třetí rasy začalo oddělovat jádro lidství v prenatalním obalu nebo vajíčku a než se rodily děti mužského a ženského pohlaví. A jak nově zrozené podrasy procházely jednotlivými geologickými epochami, ztrácely postupně své rodivé schopnosti. Ke konci čtvrté podrasy již děti neuměly chodit ihned po osvobození z obalu a na konci páté se již lidstvo rodilo za podobných okolností a naprosto stejným postupem jako novodobé generace. To vše si samozřejmě vyžádalo miliony let.⁽⁷⁾

LEMURIJSKÉ RASY DODNES OBÝVAJÍCÍ ZEMI

Uvědomme si, že téměř bezduchá stvoření raných podras Lemurie lze stěží považovat za plnohodnotné lidské bytosti, o nichž lze mluvit (i co do vzhledu) teprve po rozlišení pohlaví a úplném zhmotnění těl. Přestože tyto bytosti náležely do druhé a třetí skupiny lunární Pitris, musela být rasa do značné míry doplněna z říše zvířat tehdejší (lunární) manvantary. Zdegenerované zbytky třetí základní rasy je dnes možné rozpoznat v australských domorodcích, ostrovanech z Andaman, v některých kmenech pocházejících z indických hor, Indiánech z Ohňové země, v Křovácích z Afriky a v některých dalších divošských kmenech.⁽⁸⁾ Bytosti žijící v současnosti v těch-

to tělech musely patřit k říši zvířat na počátku této manvantary. Do lidské říše pronikly nejspíš během vývoje lemurijské rasy, dříve, než byl bytostem „zdola“ uzavřen přístup.

HŘÍCH BEZDUCHÝCH

Hanebný čin bezduchých lidí po prvním odlišení pohlaví nejlépe přiblížíme (bez dalšího komentáře) úryvkem ze starobylé Knihy Dzyanu.

Zvířata bez kostí během třetí rasy rostla a měnila se a stala se zvířaty s kostmi; jejich chrupavky se zpevnily.

Zvířata se rozdělila jako první a počala se množit. Zdvojený člověk se rozdělil také a řekl: „Budme jako oni; pojďme se spojit a tvořit bytosti.“ A tak i učinili.

A ti, kteří byli bez jiskry, k sobě přijali samice obrovských zvířat a počali s nimi němou rasu. I oni byli němí, avšak jejich jazyk se uvolnil, kdežto jazyk jejich potomků zůstal nehybný. Plodili příšery. Rasa pokřivených rusovlasých příšer chodících po čtyřech. Rasa nemá, aby hanba zůstala nevyřčena. [Starobylý výklad zde dodává: Když se Třetí rozdělili, upadli v hřích pářením se zvířaty, která poté zdivočela a počala se s člověkem vzájemně zabíjet. Do té doby nebylo hříchu ni utraceného života.]

Když to Lhasové – ti, kteří nestvořili člověka – spatřili, zalkali, řkouce: „Amanasové [bezduši] zneuctili naše budoucí těla. Toto je karma. Pojďme přebývat v jiných. Učme je, nebo bude hůře.“ A tak i učinili.

Pak byli všichni lidé obdařeni manou a uzřeli hřích bezduchých.

PŮVOD ANTROPOIDNÍCH OPIC A LIDOOPŮ

Anatomická podobnost lidí a vyvinutějších opic, o níž darwinisté tak často tvrdí, že poukazuje k jakémusi společnému předku, představuje zajímavý problém, jehož náležité řešení bychom měli hledat v ezoterickém vysvětlení zrodu opičího plemene.

Z Tajné doktríny¹⁹⁾ zjistíme, že potomci těchto zpola lidských příšer zrozených z hříchu bezduchých (viz výše) se v průběhu dlouhých staletí zmenšovali a zhmotňovali, až se v miocénu stali opičí rasou, z níž se následně vyvinuli dnešní lidoopi. S těmito miocénními opicemi se však obyvatelé Atlantidy (tentokrát plně odpovědní) opět dopouštěli hříchu bezduchých a následkem jejich zločinu byly odrůdy opic známé dnes jako antropoidní.

Vyrozuměli jsme, že s příchodem šesté základní rasy tyto antropoidní opice nepochybně dosáhnou lidského vtělení, a to v tělech nejnižších ras, jaké v té době budou na zemi existovat.

Část světadílu Lemurie, kde došlo k rozlišení pohlaví a kde vzkvétala čtvrtá a pátá podrasa, lze nalézt na starší z našich dvou map. Ležela východně od hornaté oblasti, jejíž součástí byl dnešní ostrov Madagaskar, tedy uprostřed kontinentu poblíž menšího ze dvou velkých jezer.

PŮVOD JAZYKA

Jak se praví v uvedené Knize Dzyanu – přestože člověk tehdejší epochy dosáhl plného zhmotnění, zůstal němý. Astrální a éteričtí předkové třetí rasy přirozeně nepotřebovali ke sdělování svých myšlenek vydávat zvuky. Jakmile se však člověk zhmotnil, nemohl zůstat němým nadlouho. Dozvěděli jsme se,

že zvuky, které tito primitivní lidé vyluzovali, se zpočátku skládaly výhradně ze samohlásek. Jak vývoj pomalu postupoval, začali používat i souhlásky, přesto však rozvoj jazyka po celou dobu existence Lemurie nepřesáhl jednoslabičnou fázi. *Veškerý lidský druh v té době užíval stejného jazyka,*²⁰⁾ ze starobylého lemurijského jazyka²¹⁾ přímo vznikla pouze dnešní čínština.

V Humboldtově třídění jazyků je, jak známo, čínština přiřazena k *izolačnímu* typu. Rozvinutější je typ *aglutinační* a ještě vypracovanější typ *flexivní*. Čtenáři *Příběhu Atlantidy* si možná vzpomínají, že se na Atlantidě vyvinulo mnoho různých jazyků, přičemž všechny náležely k *aglutinačnímu* neboli – podle Maxe Müllera – *kombinačnímu* typu, zatímco rozvinutější *flexivní* typ byl vyhrazen pro naši éru páté základní rasy.

PRVNÍ ZABÍJENÍ

Hřích nejvyšší, první zmaření života (zmiňované již v citovaném výkladu Knihy Dzyanu), naznačuje, jaké byly tehdy vztahy mezi lidstvem a říší zvířat. Zabíjení od té doby dosáhlo otřesných rozměrů, a to nejen mezi lidmi a zvířaty, ale i mezi různými národy lidské rasy. To otevírá zajímavý prostor dalším úvahám.

Skutečnost, že králové a císaři považují za nutné nebo vhodné při všech oficiálních příležitostech oblékat stejnokroj některé z bojových jednotek ve svých službách, je důležitým projevem apoteózy lidské bojechtivosti. Tento zvyk se bezpochyby dochoval z dob, kdy král byl vůdcem válečníků a právě tím zakládal a stvrzoval svou moc. Dnes, v době páté základní rasy, jejímž hlavním rysem a úkolem je rozvoj vzdělání, by se dalo předpokládat, že dominantní znak čtvrté základní rasy bude poněkud méně stavěn na odív. Éry jednotlivých ras se však překrývají – i když, jak víme, všechny přední národy to-

hoto světa patří k páté základní rase, většina ostatních stále náleží ke čtvrté. Zdálo by se, že pátá základní rasa ještě neprevýšila příznačné znaky čtvrté rasy, avšak vývoj člověka postupuje po nekonečně malých krůčcích.

Zajímavé může být shrnutí dějin svárů a krveprolití od počátků lidské existence na dávné Lemurii.

Z informací, které jsme měli k dispozici, vyplývá, že zprvu vzniklo nepřátelství mezi lidmi a zvířaty. Jak se lidské tělo postupně zhmotňovalo, měnily se jeho potřeby i potrava. Vedle nutnosti bránit se před zdivočelými zvířaty tedy vybízela člověka k zabíjení i touha po jídle. Jak jsme poznali, využil své duševní možnosti téměř od počátku k výcviku loveckých zvířat.

Jak jednou poznali nepřátelství, začali lidé obracet zbraně i proti sobě navzájem. Příčiny útoků byly přirozeně stejné jako u dnešních primitivních společenství. To, že žádoucí předmět vlastnil někdo jiný, bylo pro člověka dostačující pohnutkou, aby se pokusil získat jej násilím. Nežůstalo ovšem u jednotlivých potyček. Stejně jako dnešní divoši i tehdy napadaly a drancovaly tlupy nájezdníků skupiny, které žily poblíž jejich vesnice. Pokud víme, tento způsob válčení se na Lemurii neměnil až do konce období sedmé podrasy.

Až Atlantidané byli předurčení k boji na organizované úrovni – shromažďovali a cvičili armády a budovali válečná loďstva. Neustálé sváry byly vskutku základním rysem života čtvrté základní rasy. Jak již víme, v dobách Atlantidy bylo válčení na denním pořádku, neustálé bitvy zuřily na souši i moři. Princip boje se zakořenil v lidské přirozenosti tak hluboce, že dokonce i dnes jsou intelektuálně nejrozvinutější árijské národy připraveny válčit mezi sebou.

DOVEDNOSTI

Popis rozvoje dovedností na Lemurii začneme u páté podrasy. Odlišení pohlaví již bylo zcela dokončeno a člověk vládl již naprosto hmotným obrovitým tělem. Výbojně a obranně války s nestvůrnými šelmami již započaly a lidé začali žít v chatrčích. Aby mohli stavět chýše, káceli stromy a kupili je na sebe primitivním způsobem. Nejdříve žili v oddělených rodinách, které obývaly vlastní mytínu v džungli. Brzy však poznali, že z hlediska obrany proti divokým zvířatům je bezpečnější shromáždit se a žít společně v malých obcích. Naučili se rovněž stavět chatrče z balvanů a z neopracovaných kmenů stromů. Jako zbraně proti dinosaurům a ostatní divoké zvěři používali oštěpy, zahrocené dřevěné hole (o nichž jsme se již zmínili).

Dosud neznali zemědělství ani oheň. Zatímco jejich plazící se bezpáteří předchůdci se živili jen tím, co našli na zemském povrchu nebo těsně pod ním, poskytovaly lidem vzpřímené chůze četné druhy stromů divokého pralesa ořechy a bobule. Jejich hlavní potravou však bylo maso zvířat a plazů, které zabíjeli, trhali na kusy a hltali.

UČITELÉ LEMURIJSKÉ RASY

Posléze však došlo v dějinách lidské rasy k nejvýznamnější události s nedozírnými důsledky, k události mystické, neboť bytosti patřící k naprosto odlišnému vývojovému systému v této epoše přišly, aby se spojily s lidstvem.

Bědování Lhasů, „kteří nestvořili člověka“, nad zneuctěním svých budoucích příbytků – těl, se zdá být zcela nepochopitelné. Nejde nám zde sice o sestoupení těchto bytostí do lidských těl, přesto se však nejprve pokusíme poskytnout alespoň nějaké vysvětlení jeho příčiny a následků. Bylo nám vy-

světleno, že Lhasové byli vysoce rozvinutí lidé z jakéhosi vývojového systému probíhajícího v dávné minulosti. Dosáhli vysokého stupně v jiné soustavě světů a po jejím rozkladu spočívali v blaženosti jakési nirvány. Karma si však vynucovala návrat ke zhmotnění a k nějaké činnosti. Protože se ještě plně nenaučili soucitu, měli se nyní stát dočasnými rádci a učiteli lemurijské rasy, která tehdy potřebovala veškerou pomoc a vedení, jež jí mohli poskytnout.

Těto úlohy se však zhostily i další bytosti – a dobrovolně. Přišly z vývojového plánu, jehož fyzickou planetou je Venuše. Sedmému okruhu páté manvantary již dosáhly a byly tudíž na daleko vyšší úrovni než obyčejní lidé na Zemi. Oni jsou „bohy“, zatímco my jen „lidmi“. Jak víme, obyvatelé Lemurie se tehdy k dosažení skutečného lidství pouze blížili. Příchod těchto Božských bytostí odpovídal dočasné potřebě – vzdělání našeho mladého lidstva; možná i my budeme za mnoho let povoláni, abychom nabídli pomocnou ruku bytostem z plánu Jupiteru nebo Saturnu v jejich úsilí o dosažení lidství. Pod vedením a vlivem Božských bytostí postoupili Lemuřané rozumově rychle kupředu. Duševní podněty, pocity lásky a úcta k těm, které považovali za nekonečně moudré a vznešené, přirozeně vyústily v úsilí napodobit své učitele. Tehdejší lidé tak dosáhli potřebného duševního vzrůstu, který přeměnil jejich vyšší mentální obaly v prostředek schopný přenášet lidské vlastnosti ze života do života, a tudíž zaručit tok božského života obdařující příjemce osobní nesmrtelnosti. Jak se praví ve starobylé Knize Dzyanu: *Pak byli všichni lidé obdařeni manou.*

Uvažme však hluboký rozdíl mezi příchodem těchto ušlechtilých bytostí z Venuše a bytostí, jež jsme popsali jako vysoce rozvinuté lidstvo některého z dřívějších vývojových systémů. Venušané totiž nebyli pod karmickým tlakem. Přišli, aby žili a pracovali jako lidé, nebyli omezení hmotným tělem a přiměřenou formu si byli schopni zajistit sami.

Lhasové se naproti tomu měli skutečně narodit v tělech teh-

dejší rasy. Bylo by bývalo lepší pro ně i pro danou rasu, kdyby s plněním svého karmického úkolu neotáleli, neboť by tím zabránili hříchu bezduchých a všem jeho následkům. Jejich úkol by tím byl snazší, poněvadž neměli působit pouze jako rádci a učitelé, ale jejich posláním bylo rovněž vylepšit rasovou formu, tedy – stručně řečeno – rozvinout tehdejší zpola lidskou a zpola zvířecí formu do náležitého lidského hmotného těla.

Nezapomínejme, že až do této doby sestávala lemurijská rasa ze druhé a třetí skupiny lunární Pitris. Když se však blížila k úrovni dosažené první skupinou Pitris v soustavě Luny, byl pro ni nepostradatelný návrat do inkarnace – ten také za existence páté, šesté a sedmé podrasy probíhal (někteří jedinci se samozřejmě nenarodili dříve než v období Atlantidy), a tak se energie vkládaná do vývoje rasy začala hromadit.

Božské bytosti ze soustavy Venuše samosebou působily jako vladaři, učitelé náboženství a svobodných umění. Právě jejich umění předávat své znalosti lidstvu této rase tolik pomohlo.

DOVEDNOSTI – POKRAČOVÁNÍ

Pod vedením Božských učitelů si lidé začali uvědomovat možnosti využití ohně a způsoby, jak jej získat – nejprve třením a později za pomoci křemene a železa. Učili se hledat kovy, tavit je a odlévat do forem, namísto broušených oštěpů pak používali kopí s kovovým hrotem.

Učili se rovněž rýt a obdělávat půdu a zušlechťovat semena divokého obilí. Výsledkem dlouhodobého šlechtění je dnes známé množství druhů obilnin – ječmen, oves, kukuřice, proso a další. Výjimkou je pšenice, která se nevyvinula na této planetě – byla darem Božských bytostí, které ji přinesly z Venuše jako potravu pro člověka, neboť věděly, že potrvá mno-

ho generací, než zušlechtěná divoká semena sama zajistí dostatečné množství obživy.

Lemuřané také poznávali umění příst a tkát látky, do nichž se odívali. Vyráběli je z drsné srsti dnes již vyhynulých zvířat, podobných svým pravděpodobným potomkům – lamám. Již jsme uvedli, že lemurijský člověk se původně oblékal do kůže stažené ze zabitých zvířat. Kožená roucha užíval sice v chladnějších oblastech kontinentu i nadále, naučil se je však jednoduchým způsobem čistit a konzervovat.

Jednou z prvních dovedností, již se lidé učili, bylo využití ohně při přípravě potravy (masa zabitých zvířat nebo drcením pšeničných zrn) – způsoby velmi podobnými jako u dnešních divošských kmenů.

Lidé páté a šesté podrasy byli prostí a barbarští. Jedinci, kteří měli výsadu stýkat se s Božskými učiteli, však byli naplněni úctou a oddaností, která jim pomáhala překonávat divošský úděl. K dosažení civilizovaného stavu dále přispíval neustálý příliv inteligentnějších bytostí první skupiny lunární Pitris, jež se tehdy začaly vracet do inkarnace.

VELKÁ MĚSTA A SOCHY

Ke konci šesté a sedmé podrasy se Lemuřané naučili stavět velká města – vzhledem ke svým obrovitým tělům zřejmě v kyklopském stylu. První města se rozkládala v rozlehlé hornaté oblasti zahrnující – jak je patrné z první mapy – dnešní ostrov Madagaskar. O jiném velkém městě se v Tajné doktríně²²⁾ píše, že bylo celé postaveno z lávových bloků. Leželo asi 45 kilometrů západně od dnešního Velikonočního ostrova a bylo postupně zničeno řadou sopečných výbuchů. Obrovité sochy na Velikonočním ostrově – až osm a půl metru vysoké a dva a půl metru široké – měly zachytit nejen vzezření, ale také výšku těch, kteří je tesali. Možná to jsou sochy jejich

předků, neboť byly pravděpodobně vztyčeny v pozdější lemurijsko-atlantidské době. Povšimněte si, že v období druhé mapy se tento kontinent rozlomil a z Velikonočního ostrova zůstala poměrně nerozsáhlá pevnina, přesto podstatně rozlehlější než dnes.

Civilizace srovnatelného významu vznikaly na různých částech světadilu i na velkých ostrovech, všude, kde obyvatelé stavěli města a zdržovali se v usazených společenstvích. Početné částečně civilizované kmeny však vedly i nadále kočovný a patriarchální život. Ostatní části země – zvláště ty nejméně přístupné – zůstaly obydleny obzvláště primitivními kmeny (podobně jako dnes).

NÁBOŽENSTVÍ

U tak primitivní lidské rasy můžeme uvažovat o náboženství pouze v nejzákladnější formě. Lidé tehdy byli schopni pochopit a dodržovat toliko jednoduchá pravidla chování a nejzákladnější pravidla etická. Během vývoje sedmé podrasy je Božští učitelé nicméně naučili jakési jednoduché formě uctívání a vštípili jim vědomí o Nejvyšší bytosti symbolizované sluncem.

ZNIČENÍ SVĚTADÍLU

Na rozdíl od Atlantidy, kterou potopily mohutné přílivové vlny, zničila Lemurii sopečná činnost. Celý světadíl byl zasypan hořícím popelem a žhavým prachem z neuvěřitelného množství sopek. V případě Atlantidy sice každou velkou katastrofu předznamenávaly zemětřesení a sopečné výbuchy, když se však pevnina otrásala a rozštěpila, zaplavilo ji moře a dokončilo dílo zkázy. Většina obyvatel Atlantidy se tedy uto-

pila. Lemuřané umírali hlavně v plamenech a udušením. Osud Lemurie a Atlantidy se dále výrazně liší v tom, že zatímco zkázu Atlantidy dokonaly čtyři velké katastrofy, Lemurii pomalu plenil vnitřní oheň – od konce období první mapy neustávaly požáry a sopečná činnost na všech částech světadilu. V obou případech následoval pokles pevniny, která pak zcela zmizela pod vodou, přesně jako sopka Krakatoa v roce 1883.

Výbuch sopky Mont Pelée, který před asi dvěma lety (1902) zničil St. Pierre, hlavní město Martiniku, se velmi podobal mnoha sopečným katastrofám na Lemurii. Jeden ze svědků poskytl zajímavý popis události: *Z kráteru Mont Pelée najednou vytryskl obrovský černý mrak a hnál se šílenou rychlostí na město. Ničil přitom vše, co potkal cestou – obyvatele, domy i vegetaci. Během dvou nebo tří minut se přehnal a město zůstalo v troskách jako hořící hranice. Na obou ostrovech [Martinik a Sv. Vincenc] byly erupce popisovány jako náhlé uvolnění nesmírného množství rozpáleného prachu smíšeného s párou, který se valil stále rychleji dolů po příkrých svazích sopky. Zaplnil četná údolí ostrova Sv. Vincenc do výšky 30–60 metrů a několik měsíců po výbuchu byl stále velmi horký. Intenzivní deště, které se na něj posléze snesly, způsobovaly obrovské výbuchy. Mraky páry a prachu vystřelovaly do výšky 450–600 metrů a naplňovaly řeky černým vroucím bahnem.* Kapitán Freeman z Roddamu později popsal další „vzrušující událost“, kterou se svou posádkou zažil na Martiniku: *Jedné noci, když jsme kotvili s malou šalupou asi míli od St. Pierre, vybuchla hora přesně stejným způsobem jako tehdy. Výbuch nepřišel zcela bez varování – měli jsme tedy možnost odplout míli nebo dvě dál od pobřeží a zachránit si tak nejspíš život. Vrcholek hory ve tmě planul jasným rudým světlem, brzy nato následoval hlasitý výbuch, do vzduchu vystřelily rozžhavené kameny a valily se dolů. O několik minut později bylo slyšet táhlý dunivý zvuk, v mžiku se z kráteru vyvalila rudá lavina prachu a hrnula se dolů strašlivou rychlostí, odhadem asi 150 kilometrů za hodinu při teplotě 1000 stupňů Celsia.* Na vysvětlenou tohoto úkazu

dodal, že nikdo neviděl, že by se z jedné nebo z druhé sopky valila láva – jen pára a velmi horký prach. Tyto sopky jsou tudíž výbušného typu a na základě svých pozorování dospěl Freeman k názoru, že láva se neobjevila, protože hmota uvnitř kráteru byla částečně tuhá nebo přinejmenším natolik vazká, že nemohla téci jako obvykle. Jeho teorie byla překvapivě potvrzena, neboť uvnitř kráteru Mont Pelée nebylo nalezeno jezero roztavené lávy, nýbrž zde byl objeven pevný sloup z rozžhavené skály ve tvaru velkého zahroceného kuželu, který se pomalu zdvihał, dokud nedosáhl původního vrcholu hory. Byl téměř 300 metrů vysoký a pomalu byl vytlačován tlakem zdola. Co chvíli okolo vybuchovala pára a vypuzovala objemné kusy skály z vrcholu nebo ze stran. Jak tato hmota chladla, uvolňovala páru a přecházela do natolik výbušného stavu, že dříve nebo později muselo dojít k explozi, která značnou část této hmoty roztříštila v rozžhavený prach.²⁴⁾

Nahlédneme-li do první mapy Lemurie, najdeme uprostřed jezera ležícího jihovýchodně od rozlehlé horské oblasti ostrov. Nejvyšší hora tohoto ostrova – stejně jako další čtyři hory ležící jihozápadně od jezera – byla velmi činnou sopkou. Právě v této oblasti rozklad světadilu započal. Seismické pohromy, které následovaly po sopečných výbuších, způsobily tak rozsáhlé škody, že v období druhé mapy byla už velká část jižní části světadilu potopena.

Nápadným rysem zemského povrchu v rané lemurijské době byl značný počet jezer a bažin a rovněž nadbytek sopek. Všechny velké hory, z nichž jen některé byly sopkami, na mapě přirozeně nejsou znázorněny, stejně tak z jezer zde najdeme jen ta nejrozlehlejší.

Svou zničující činnost zahájila i další sopka na severovýchodním pobřeží. Rozvrat pak dokončilo zemětřesení; oblast těchto seismických poruch pravděpodobně zahrnovala moře poseté malými ostrovy, které je zakresleno na druhé mapě jihovýchodně od dnešního Japonska.

Na první mapě si povšimněte, že uprostřed dnešního ost-

rovního světadilu Austrálie se tehdy rozprostírala jezera – tam, kde je nyní zem nadmíru suchá a vyprahlá. Na druhé mapě tato jezera zmizela – nabízí se přirozené vysvětlení, že oblasti, v nichž tato jezera ležela, musely být během výbuchů velkých sopek ležících na jihovýchodě (mezi dnešní Austrálií a Novým Zélandem) zasypány žhavým sopečným prachem do té míry, že všechny vodní prameny vyschly.

ZALOŽENÍ ATLANTIDSKÉ RASY

Na závěr nastíníme, jak se zrodila čtvrtá základní rasa a jak souvisejí naše poznatky o Lemurii s příběhem Atlantidy.

Z předchozího pojednání víme, že jádro naší velké *páté* neboli árijské základní rasy bylo vybráno z *páté* neboli semitské podrasy čtvrté základní rasy. Lidstvo na Lemurii však až do *sedmé* podrasy nebylo tak fyziologicky vyvinuté, aby zajistilo výběr vhodných jedinců pro novou základní rasu. Proto k výběru došlo až za *sedmé* podrasy. Osada byla založena na území, na němž se dnes nachází Pobřeží slonoviny a západní Nigérie. Nahlédnete-li do druhé mapy, naleznete ji na výběžku severozápadně od ostrovního světadilu obklopujícího mys Dobré naděje a oblast západní Afriky. Osada byla po generace chráněna před jakoukoli příměsí nižšího typu a postupně se zalidňovala. Když nadešel čas, byla připravena přijmout a dále předat nový podnět k fyzické dědičnosti získaný od Manua.

Učenci teozofie si uvědomují, že dodnes nedostal nikdo z naší lidské rasy příležitost, aby se ujal tohoto vznešeného úkolu a stal se Manuem. Přesto je určeno, že založení nadcházející šesté základní rasy bude svěřeno jednomu z našich Mistrů moudrosti – někomu, kdo náleží k naší rase, nedosáhl však ještě nejvyšší úrovně v Božské hierarchii.

Při založení čtvrté základní rasy se povinností Manua cho-

pil jeden ze Znalců z Venuše. Mezi bytostmi, které pocházely z Venuše a působily jako vládci a učitelé našeho mladého lidstva a *nebyly* všechny na stejné úrovni, dosáhl přirozeně toho nejvyššího stupně. Právě díky tomu na Lemurii existovala Lóže zasvěcení.

LÓŽE ZASVĚCENÍ

Lóže přirozeně nebyla založena ve prospěch Lemuřanů. Dostatečně pokročilé sice vyučoval Znalec Guru, ale výuka byla omezena na jejich nejnutnější potřeby, na vysvětlení několika fyzikálních jevů, například na skutečnosti, že Země se pohybuje kolem Slunce nebo že předměty se jeví jinak fyzickým zrakem a jinak astrálním.

Lóži založily bytosti z Venuše, které pokračovaly ve vlastním vývoji, přestože byly obdařeny úžasnou mocí přenášet své vědomí z Venuše na Zem a zajistit si tak náležitou schránku, v níž by mohly za Zemí působit.²⁴ Lóže sloužila především těm, kteří se vydali na Cestu, dosáhli však zatím jen nižších stupňů.

Víme, že cíl pravidelného vývoje je ušlechtlejší a vznešenější, než si dnes vůbec dokážeme představit. Přesto jej v žádném případě nelze zaměňovat toliko s rozšiřováním vědomí, které ve spojení s nezbytným očištěním a povznesením charakteru utváří výšiny, do nichž směřuje Cesta zasvěcení.

O pátrání po podstatě tohoto očištění a povznesení a o úsilí dosáhnout rozšířeného vědomí existuje již dostatek literatury.

Připomeňme pouze, že založení Lóže zasvěcení pro bytosti z jiného vývojového plánu je znamením souladu cíle a účelu v řízení a vedení *všech* vývojových plánů založených naším slunečním Logem. Kromě běžné dráhy našeho vlastního plánu existuje i Cesta, která vede přímo ke spojení s Logem a o níž má každý syn člověka právo slyšet a po níž může vy-

kročit, pokud si přeje. Jak jsme zjistili, v plánu Venuše tomu tak bylo a lze předpokládat, že tomu tak je nebo bude ve všech plánech tvořících součást naší sluneční soustavy. Je to Cesta zasvěcení a její cíl je shodný pro všechny – spojení s Bohem.

POZNÁMKY

- 1 Haeckel správně usuzuje, že Lemurie byla kolébkou dnešní lidské rasy. Ta se však nevyvinula z lidoopů. O postavení antropoidních opic v přírodě se zmíníme později.
- 2 Ernst Haeckel: *History of Creation* (Dějiny stvoření), 2. vydání, 1876, svazek I, str. 360–362.
- 3 Alfred Russell Wallace: *The Geographical Distribution of Animals – with a study of the relations of living and extinct Faunas as elucidating the past changes of the Earth's Surface* (Zeměpisné rozmístění živočichů – se studií o vzájemných vztazích žijící i vyhynulé fauny objasňující někdejší změny na zemském povrchu), Londýn, Macmillan & Co. 1876, svazek I, str. 76–77.
- 4 Ceylon a jižní Indie na severu vskutku hraničily s rozlehlým mořem, avšak mnohem dříve než ve třetihorách.
- 5 Wallace: *Geographical Distribution...* (Geografické rozmístění...), svazek I, str. 328–329.
- 6 Wallace: *Geographical Distribution...* (Geografické rozmístění...), svazek II, str. 155.
- 7 H. F. Blandford: *On the age and correlations of the Plant-bearing series of India and the former existence of an Indo-Oceanic Continent* (O stáří a souvislosti skupin zkamenělých rostlin v Indii a existenci Indo-oceánského světadílu), viz *Quarterly Journal of the Geological Society* (Čtvrtletník Geologické společnosti), svazek XXXI, 1875, str. 534–540.
- 8 Nahlédneme-li do map, zjistíme, že Blandfordův odhad je přesnější.
- 9 Části tohoto kontinentu se samozřejmě zachovaly, avšak k rozdělení Lemurie údajně došlo ještě před začátkem eocénu.
- 10 Svazek II, str. 325–326.
- 11 Dr. G. Hartlaub: *On the Avifauna of Madagascar and the Mascare-*

ne Islands (O ptactvu na Madagaskaru a Maskarénách), *The Ibis* (Ibisové), *Quarterly Journal of Ornithology* (Ornitologický čtvrtletník), ročník IV, svazek I, 1877, str. 334.

- 12 Ernst Haeckel: *History of Creation* (Dějiny stvoření), svazek II, str. 22–56.
- 13 Ernst Haeckel: *History of Creation* (Dějiny stvoření), svazek II, str. 226–227.
- 14 Pro bližší vysvětlení neměnných atomů, všech plánů a možností v nich obsažených, s odkazem na proces umírání a znovuzrození, viz *Man's Place in Universe* (Postavení člověka ve vesmíru), str. 76–80.
- 15 *Standard* 8. ledna 1904.
- 16 Ernst Haeckel: *The History of Creation* (Dějiny stvoření), 2. vydání, svazek I, str. 193–198.
- 17 *The Secret Doctrine* (Tajná doktrína), svazek II, str. 197. (v původním dvousvazkovém vydání, Adyar, Theosophical Publishing House 1888.
- 18 V době vzniku této knihy bylo slovo „divoch“ používáno ve smyslu „primitiv“.
- 19 Svazek II, str. 683 a 689.
- 20 *The Secret Doctrine* (Tajná doktrína), svazek II, str. 198.
- 21 Je však třeba poznamenat, že Čiňané převážně pocházejí ze čtvrté neboli Turánské podrasy čtvrté základní rasy.
- 22 Svazek II, str. 317.
- 23 *Times* 14. září 1903.
- 24 Až naše lidstvo za mnoho a mnoho let dosáhne Šestého okruhu soustavy našich světů, vyšplhá se do obdobných výšin, jakých dosahovali oni. V těchto vzdálených dobách budou i obyčejní lidé ovládat tytéž nadsmyslové síly.

ATLANTIDA A LEMURIE – ZTRACENÉ SVĚTY

Zájem o ztracené země Atlantidu a Lemurii se datuje již od antiky. Příběh o Atlantidě, která ležela v dnešním Atlantském oceánu, je dochován ve spisech filozofa Platona (427–347 př. n. l.); jako legenda spojující dva motivy – o potopě a ráji – se vypráví až dodnes a stal se tak součástí mýtů Západu. Teorie o Lemurii, která se nalézala v Indickém oceánu, se poprvé objevila jako vědecká hypotéza v 19. století.

První verze legendy o Atlantidě je zapsána v Platonových dialogích *Timaios* a *Kritias*. Dialog *Timaios* následuje po dialogu *Republika*, v němž Sokrates hovoří o ideálním státě. Jeden z účastníků dialogu *Kritias* vypráví příběh tradovaný od dnů zákonodárce Solona, který se jej dozvěděl od egyptských kněží: příběh o dávných bojích mezi Aténami, které se tehdy ideálnímu státu velmi podobaly, a mocností nazývanou Atlantida. Ostrovní pevnina Atlantida, umístěná za Herkulovými sloupy (Gibraltarskou úžinou), byla založena deseti syny boha moře Poseidona, z nichž po nejstarším a hodností nejvyšším Atlantovi byla pojmenována. Atlantida byla bohatá, plodná a mírumilovná zem ovládaná panovnickým Božským rodem. Královský palác se nacházel na kruhovém ostrově obklopeném dvěma většími ostrovy ve tvaru prstenu, které byly odděleny od sebe i pevniny třemi kruhovými vodními kanály, takže plán města připomínal terč s pěti kruhy, palácem a Poseidonovým chrámem uprostřed.

Postupem času se však obyvatelé Atlantidy stávali stále více dobytčím a vládyčtí. Chtěli dobýt Evropu a Asii, ale při svých výpadech se střetli s Atéňany, kteří je přemohli. Po porážce Atlantidanů se celým světem přehnala vlna velkých zemětřesení a potop; ostrov Atlantida byl při těchto katastrofách potopen za jediný den. Tyto události se odehrály přibližně před 11 500 lety.

Toto jsou hrubé obrysy Platonova vyprávění, ze kterého vychází mýtus o Atlantidě. Již Platonovi žáci se dohadovali o významu jeho příběhu a spory od té doby neustaly. Výklady Platonova příběhu se v průběhu staletí rozdělily do čtyř hlavních proudů: historického, alegorického, parabolického a mytického.

Historický výklad přistupuje k Platonovu vyprávění jako ke skutečné události, což bylo dokazováno existencí podmořského hřebenu vnořujícího se u Azor na povrch Atlantského oceánu. Nyní však geologové soudí, že tento hřeben byl vytvořen z mořského dna postupným vytlačováním zemského masivu z vnitřku planety. Hřeben není pozůstatkem bývalého kontinentu, ale důkazem trhlin v zemi, způsobujících posuny zemské hmoty světadílů. Příběh o Atlantidě, jak jej vypověděl Platon, neodpovídá dnešním vědeckým znalostem o dně Atlantského oceánu.

Další historický výklad Platonova příběhu vycházel z domněnky, že Platon ve skutečnosti popisoval civilizaci minojské Kréty, která byla zničena výbuchem sopky na ostrově Théra a následnými přílivovými vlnami 900 let před narozením Platona. Tento výklad předpokládal, že doklady o velké minojské námořní kultuře a jejím násilném zániku přežily v ústním podání až do Platonových dnů. Vlivem nepřesností při ústním předávání však došlo k posunutí místa i času. Proto Platon chybně umístil tuto zemi za Herkulovy sloupy do Atlantského oceánu a posunul dobu jejího zničení na 9000 let před svým narozením. Platonův příběh nejspíš nějaké historické skutečnosti zaznamenává, tak jako Homér ve svém epo-

su o trojské válce vychází ze skutečných událostí. Vykládat si Platonovy dialogy doslovně jako historická fakta je ovšem zjednodušující.

Naproti tomu alegorický výklad Platonova příběhu, založený na tom, že autor jen zdánlivě popisuje historii, ale ve skutečnosti vytváří alegorii na politiku své doby, má své opodstatnění. Vždyť právě Platónův učitel Sokrates byl odsouzen k trestu smrti za narušování společenského pořádku – takže chtěl-li Platon svým spoluobčanům ukázat slabosti jejich společnosti, alegorie byla bezpečnější než přímá kritika. Podle takového výkladu je Platonův příběh ve skutečnosti popisem ideální společnosti a toho, jak by měla být uspořádána a jak by měla pracovat.

Podle parabolického výkladu je příběh o Atlantidě filozofickou smyšlenkou či podobenstvím, jímž chtěl Platon vyjádřit důležité pravdy o lidské přirozenosti a světě.

Mytický výklad Platonova příběhu se od předchozích liší tím, že mýtus může být založen na historických faktech, ale jeho význam je daleko větší než prosté zachycení skutečnosti.

Je jedno, ke kterému výkladu Platonova příběhu se člověk přikloní, důležité je, že se tento příběh stal bájí. Bezpochyby pro toto vyprávění nějaké historické základy existovaly, určitě k Atlantidě existovaly i alegorické podobnosti v Platonově světě. Příběh o Atlantidě si však lidé stále pamatují, protože ztělesňuje mytické náměty.

V příběhu o Atlantidě jsou obsažena dvě velká mytická témata – o ztraceném ráji a o potopě. Oba náměty se objevují nejen v biblických příbězích, ale i v mýtech a legendách po celém světě. Ve vyprávění o Atlantidě jsou však sloučeny v jedno: jde spíš o příběh konkrétního místa než o příběh lidí. Vyskytují se zde symboly, které lze najít v životě a náboženství lidí celého světa. Například královský palác ležící na hlavním kruhovém ostrově je střídavě obkroužený prstenci vody a pevniny a má tak stejný tvar jako magický kruh mandala s chrámem boha uprostřed. Atlantidu jakožto zemi v západ-

ním oceánu lze rovněž nalézt v mnoha různých bájeslovích – například keltském.

Celý příběh o Atlantidě je shodný s příběhem o ztraceném ráji. Tato zem byla osídlena bohem oceánu. Bylo to dokonalé místo, bezchybně řízené, úrodné a bohaté. Obyvatele Atlantidy však z lakoty a ctižádosti začali porušovat bohem stanovené zákony, a proto na ně otec bohů Zeus seslal zemětřesení a potopy a zničil jejich domov. Tato příhoda se nápadně podobá příběhu Adama a Evy, kteří nedodrželi stanovená boží přikázání a vedeni touhou být jako Bůh okusili plody stromu poznání. Proto byli vyhoštěni z Ráje a jeho brány jim zůstaly navždy uzamčeny.

Motiv ztraceného ráje měl velký dopad na životnost báje. Vždyť mnozí z nás se cítí jako cizinci ztraceni v cizí zemi. Náš prvotní domov nám byl odepřen, neboť jsme toužili poznat svět. Cílem našeho života je znovu získat ráj, vypátrat ztracenou Atlantidu, která stejně tak jako Eden představuje náš domov, který jsme ztratili a který toužíme znovu získat.

Někdy se lidé domnívají, že vyprávění o velké potopě je historická vzpomínka na skutečnou povodeň. Potopu však můžeme také chápat tak, že každý z nás je ostrovem osobního vědomí v oceánu neosobního života. Jestliže jsme v našem duševním životě neustále zmitáni, pohled na souš pohlcovanou vodou nám připomíná nebezpečí, že naše vědomí může být ztraceno v nevědomí a smysl našeho celoživotního snažení definitivně zmařen.

* * *

Příběh o Atlantidě přežil od doby, kdy jej Platon poprvé vyslovil, až dodnes. Jeho význam byl však v průběhu staletí různý. Antický svět na Atlantidu poukazoval často, ve středověku z všeobecného povědomí vymizela, zájem o ni zesílil po objevení Ameriky, protože Platon mluvil o světadile ležícím na západ od Atlantidy. V 19. století zájem o Atlantidu propukl s novou silou.

Stalo se tak zejména zásluhou právníka a politika Ignatia Donnellyho, který byl zástupcem místodržitele v Minnesotě a později členem Kongresu ve Washingtonu. V kongresové knihovně strávil hodně času čtením a shromažďováním pozoruhodných informací o různých záhadách. Po osmi letech služby ve Sněmovně reprezentantů se vrátil domů a začal psát knihy.

Donnellyho první kniha se jmenovala *Atlantis: Svět před potopí* a byla vydána v roce 1882 (česky 1924). Stala se nesmírně populární a určila směr zájmu o Atlantidu. Donnellyho domněnky o Atlantidě lze stručně shrnout takto: mezi východním a západním kontinentem kdysi existovalo spojení. Tato hypotéza nejlépe vysvětluje podobnosti mezi rostlinami, živočichy a lidskými kulturami v Americe, Evropě, Africe a Asii. Donnelly byl přesvědčen, že touto spojnicí mezi východem a západem je Platonova Atlantida – ostrovní světadíl v Atlantickém oceánu, na němž lidská civilizace vznikla a z něhož se rozšiřovala na východ a na západ tak, jak se Atlantida rozrůstala v obrovskou říši.

Ve své době vzbudil Donnelly svými důkazy obrovský zájem, avšak dnes by je téměř všichni vědci a učenci odmítli jako výsledek přehnaného zevšeobecňování a nepodložené představivosti. Donnelly předpokládal, že uvedené podobnosti lze vysvětlit pouze společným historickým původem, a nevídal si důkazů, které nevyhovovaly jeho názoru.

Donnelly tím, že určil Atlantidu jako hlavní zdroj lidské kultury, znásobil její mýtickou hodnotu: v jeho výkladu byla Atlantida místem zrodu novodobého lidstva, čímž bylo její zmizení ještě pronikavější, protože znamenalo i ztrátu naší domoviny.

Také významná ruská ezoterička 19. století Helena Petrovna Blavatská (1831–1891) se v *Odhalené Isis (Isis Unveiled, 1877)* příležitostně zmiňuje o Platonově Atlantidě. V době, kdy Blavatská vydala svou další knihu *Tajná doktrína (The Secret Doctrine, 1888, čes. výbor 1922)*, byla Donnellyho práce dobře

známa, takže o ni hovoří jako o „té znamenité knize“ a s oblibou ji mnohokrát cituje. Blavatská souhlasila s Donnellym, protože si vážil antiky a předkládal myšlenky dávnověku a šíření civilizace, jež daleko přesahovaly omezené evropsky zaměřené smýšlení většiny Evropanů. Přesto byla Atlantida v pojetí Blavatské dosti odlišná od Donnellyho. V této knize totiž rozpracovala minulost lidstva nejen do prehistorické doby, ale až k předfyzickým stavům bytí. Lidská historie podle ní začala složitěji, než si myslíme, a skládá se ze sedmi velkých vývojových stadií (nazývaných „základní rasy“), z nichž každému je přiřazen „svěťadíl“. Nyní se nacházíme v pátém stadiu, které začalo cca před miliónem let.

„Svěťadily“ Blavatské můžeme porovnat s dnešními výzkumy posunu kontinentů. Dnešní geologové se domnívají, že zemský povrch byl kdysi tvořen jedinou hmotou nazývanou Pangaea, která se rozštěpila na dvě. Severní polovina (Laurasie) se později rozdělila na Severní Ameriku a Eurasii a vytvořila tak Atlantský oceán, jižní polovina Pangei (Gondwana) se skládala z nynější Jižní Ameriky, Afriky, Arábie, Indie, Austrálie a Antarktidy. Podle novodobé teorie se pohybem zemské hmoty v průběhu času mění rozložení svěťadílů, což se od svěťadílů, jak je viděla Blavatská, příliš neliší.

Rozmanitým „svěťadílům“ a „základním rasám“ dávala Blavatská jména vypůjčená z antických pověstí nebo z novodobých teorií, které se jí zdály duchem spřízněné. *Lemurie* je termín, který použila pro „svěťadíl“ ve třetí „základní rase“. Tento název poprvé použil v roce 1864 zoolog Philip L. Sclater pro domnělý kontinent rozpinající se od Afriky k Indii a Malajskému poloostrovu. Je odvozen ze slova *lemur*, tj. zvíře připomínající opici, které nyní žije hlavně na Madagaskaru, ale kdysi bylo rozšířeno v oblasti Indického oceánu. S pomocí tohoto kontinentu chtěla novější vědeckou hypotézou vysvětlit geologické a zoologické podobnosti v oblasti, která odpovídá části Gondwany.

„Svěťadíl“ čtvrté „základní rasy“ – vývojové stadium lidstva

těsně předcházející našemu – pojmenovala Blavatská *Atlantida*. Použitím tohoto jména zřejmě nespojovala čtvrtý „svěťadíl“ s Platonovým ostrovem ani s Donnellyho výkladem. To, čemu Blavatská říká „Atlantida“, je o mnoho starší a rozsáhlejší než Platonův ostrov a blíží se spíš k rozložení zemské hmoty na povrchu naší planety před pěti až šesti milióny lety než k velkému ostrovu v současném Atlantském oceánu asi před 11 500 lety.

Dalším z autorů, kteří v 19. století význačně vstoupili do sporů o existenci Atlantidy a Lemurie, byl W. Scott-Elliot. O svém bádání napsal dvě knihy: *Příběh o Atlantidě* (1896) a *Ztracená Lemurie* (1904), ve kterých se snažil sjednotit několik mýtů o Atlantidě. S Blavatskou se shoduje v názoru na oba kontinenty, jež jsou zemskou hmotou, na níž žila starší vývojová stadia lidstva. Jeho tvrzení, že pro rozšíření některých přírodních i kulturních rysů je spojující pevnina nezbytná, se velmi podobá názorům Donnellyho. Na podporu svých důkazů uvádí tehdejší vědecké názory.

Scott-Elliot při získávání podrobností o Atlantidě a Lemurii využíval výsledků jasnozřivého výzkumu prehistorické minulosti. Jasnozřivé schopnosti zdědily všechny lidské bytosti, ale jen málo z nich je dnes může aktivně ovládat. Osoba, která je dokáže prakticky využít, vnímá události vzdálené v prostoru a čase jinými smysly, než je zrak nebo sluch. Běžná praxe i některé vědecké pokusy naznačují, že takové schopnosti skutečně existují.

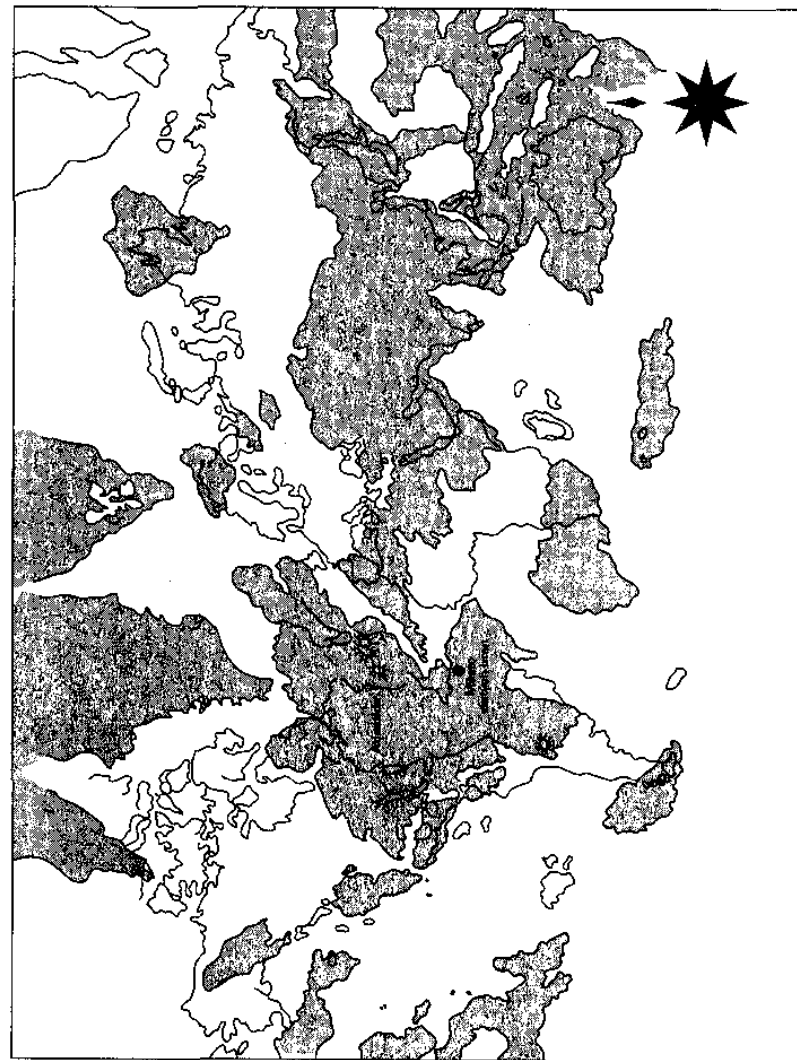
Přestože Scott-Elliot jasnozřivý zdroj informací o Atlantidě a Lemurii neuvedl, byl jím téměř jistě duchovní anglikánské církve Charles Webster Leadbeater, vlivný teozofický spisovatel a nevšední jasnovidec. Dokázal velice podrobně a barvitě líčit své vjemy, jeho popisy byly jasné, snadno pochopitelné a konkrétní, a to i v případě, že se zabýval něčím neobvyklým či abstraktním. Postupně se stal a zůstává dodnes populárním odborníkem v oblasti vnitřních světů. V roce 1894 se zabýval jasnovideckým výzkumem, jehož bylo použito při sestave-

ní map či uvedení některých podrobností ve Scott-Elliotově knize.

Scott-Elliotův popis Lemurie a Atlantidy obsahuje vědecké důkazy Donnellyho stylu (dnes již zastaralé), odborné názvy používané Blavatskou pro prvotní zemské útvary a Leaderbeaterovy jasnovidecké výzkumy geografických a kulturních podrobností, tedy některé prvky výzkumu minulého století. Scott-Elliotovy knihy o Atlantidě a Lemurii však mají kromě historické hodnoty také svou vlastní vnitřní cenu. O obou ztracených světech vypráví ne jako o mrtvé historii, ale svému vyprávění dává kus vlastní fantazie, čímž jeho knihy získávají na půvabu. Báje jsou nadčasové, uspokojují lidské potřeby a dotýkají se naší touhy po vysvětlení a vodítku ve světě, jemuž rozumíme jen nedokonale.

O tom, že tyto mýty nejsou mrtvé ani dnes, svědčí práce Johna Algea, profesora angličtiny na univerzitě v Georgii. Tento jazykovědec působí také jako poradce v řadě organizací, jako je např. The National Endowment for the Humanities, a z jehož práce čerpal i autor tohoto doslovu.

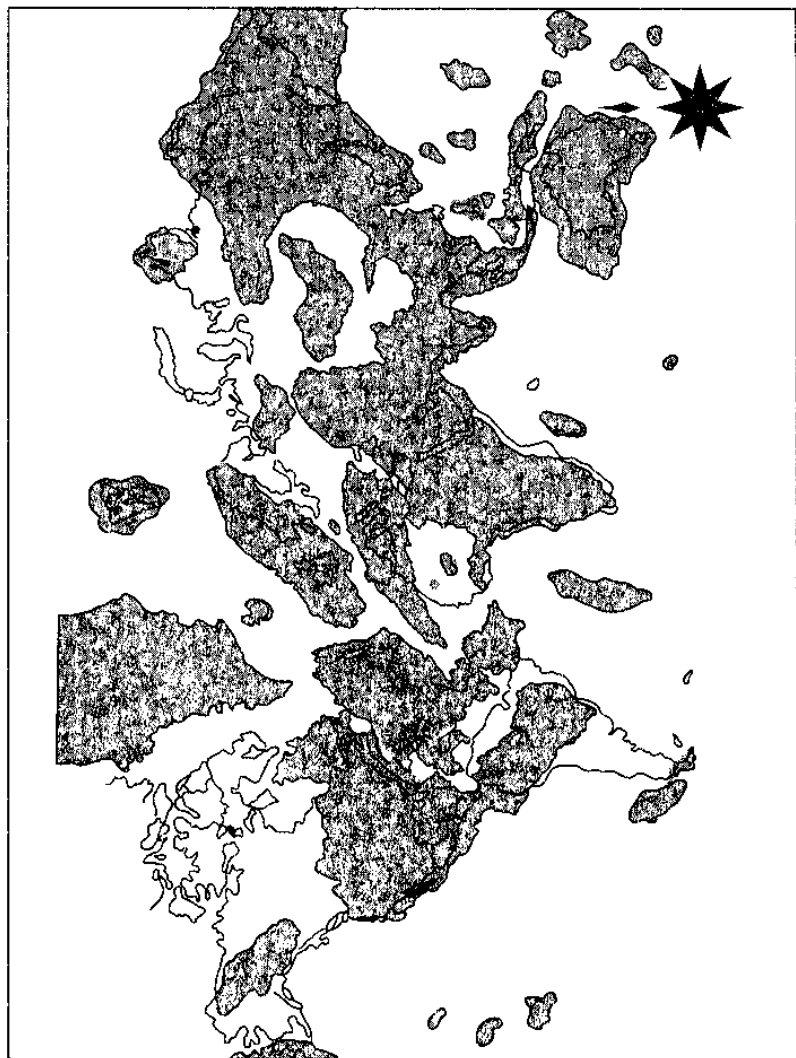
Martin Novotný

MAPA Č. 1

Atlantida v období rozkvětu

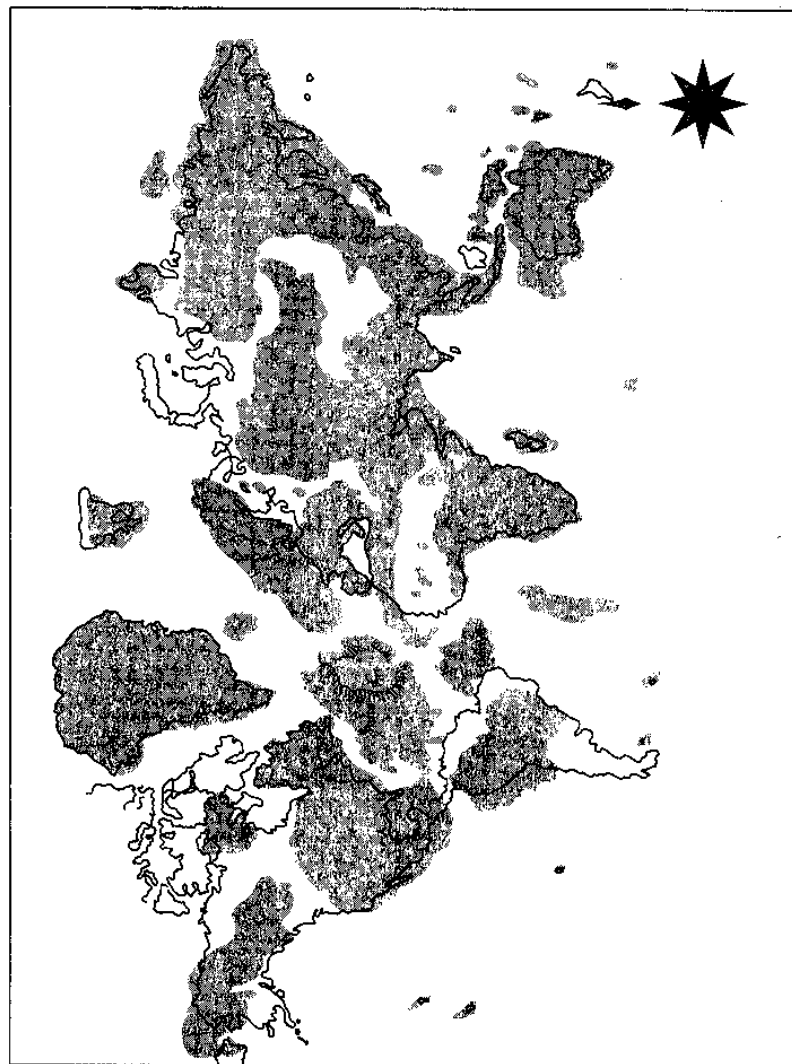
Svět před 1 000 000–800 000 lety

MAPA Č. 2

Atlantida v období úpadku

Svět před 800 000–200 000 lety

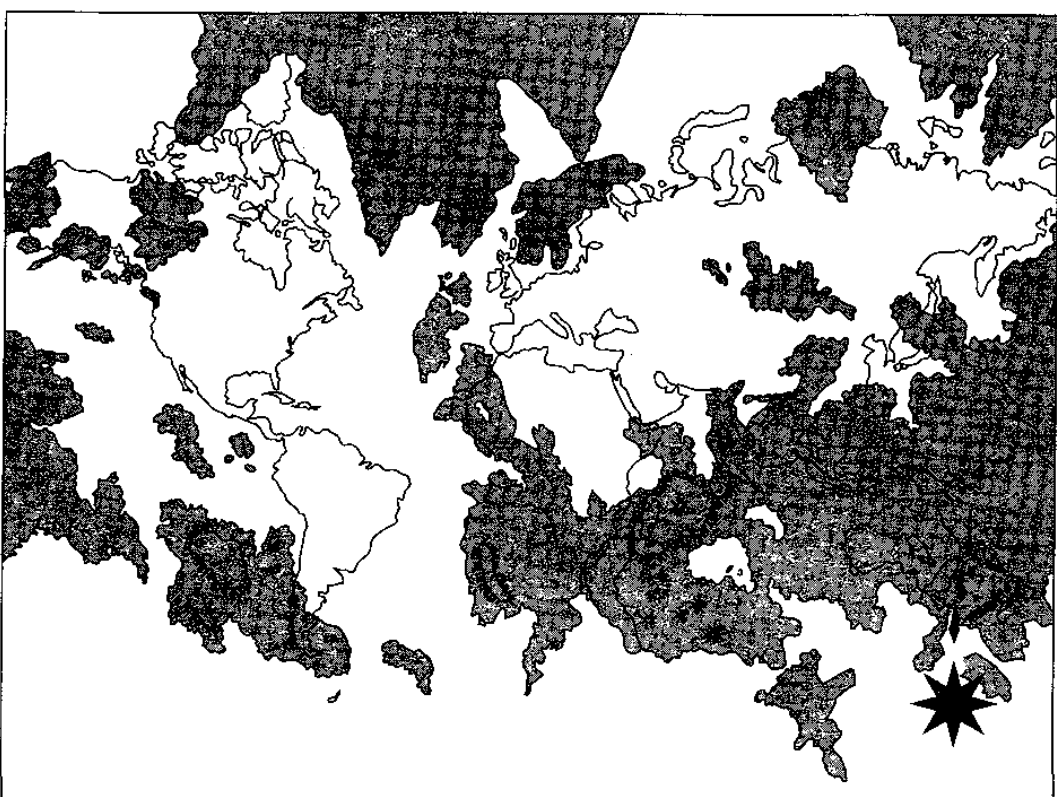
MAPA Č. 3

Ruta a Dal'ya

Svět před 200 000–80 000 lety

MAPA Č. 4
Posidonie
 Svět před 80 000 lety-9 564 př. n. l.

MAPA Č. 5
 Lemurie v období rozkvětu

MAPA Č. 6

Lemurie v pozdější době

OBSAH

Úvod k prvnímu anglickému vydání příběhu o Atlantidě	7
Příběh o Atlantidě	13
Poznámky	74
Ztracená Lemurie	77
Předmluva	78
Poznámky	115
Atlantida a lemurie – ztracené světy	117

W. Scott-Elliot
ATLANTIDA
A ZTRACENÁ
LEMURIE

Z anglického originálu
The Story of Atlantis and The Lost Lemuria,
vydaného nakladatelstvím
The Theosophical Publishing House, Ltd., Londýn 1925.
přeložil Petr Pavel.

Graficky upravil Libor Batrla.
Sazbu zhotovilo Studio Marvil, s. r. o.
Vydalo nakladatelství AURORA,
Opletalova 8, Praha 1,
jako svou 47. publikaci.
Vytiskla tiskárna FINIDR, s. r. o., Lipová ul., Český Těšín.
Praha 1997.
Vydání první.

Doporučená cena včetně DPH 129 Kč